ક્ષમાપના.

આ ગ્રન્થનું મેં મારી અલ્પ બુદ્ધિ અનુસાર છાપેલી પ્રત ઉપરથીજ બીજી પ્રતોના અભાવે (૯ પૃષ્ટથી) ઉપયોગ પૂર્વક કર્યું છે. છતાંયે આમાં જે ભૂલો રહી જવા પામી છે. તેનું શોધન પત્ર પણ તેયાર કરી છપાવવામાં આવ્યું છે. છતાંયે મતિ મંદતાથી જે કાંઇ ક્ષતિ રહીજવા પામી હોય તે ક્ષમ્ય ગણી સુધારી વાંચવા અને જણાવવા વિનંતિ કરતો વિરમું છું. શા. ૧૯૯૬ કાર્તિક શુદ પુનમ.

જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયભદ્રસૂરીશ્વરજી મહારાજના પ્રશિષ્ય
પંન્યાસપ્રવર શ્રીચરણવિજયજી ગણિવરશિષ્યાણુ

મુનિ હર્ષવિજય

ખેતરવસહી—ઉપાશ્રય પાટણ (ઉ.—ગુજરાત.)

वाङ्माधुर्यजिता सिता गतमदा
दिनामुखेऽधात्तृणं
येषां चित्तवि द्रुताजितनिशा-
नाथः कलङ्कं दधौ;
ते दुग्धाम्बुधिशुद्धकीर्तिनिकरा
भव्यात्मभाजाममी,
कल्याणं रचयन्तु सिद्धिविजयाः
सूरिवराः सर्वदा ॥

जन्म
वि सं. १९११
श्रावण सुदी १५
अमदावाद

लघु दीक्षा
वि स १९३४
ज्येष्ट वदी २
अमदावाद

बृहद्दीक्षा
वि स १९३४
अषाढ सुदी १३
अमदावाद

गणीपद
वि सं १९५७
आषाढ सुदी ११
सुरत

पन्यासपद
वि. म १९५७
आषाढ सुदी ११
सुरत

आचार्यपद
वि प. १९७५
महा सुदी ५
महेसाणा

प्रशान्त तपोमूर्ति पूज्यपाद
चारित्रवृद्ध तपागच्छालंकार
शासनप्रभावक संघ स्थिर
आचार्यवर्य १००८
श्रीमद् विजयसिद्धिसूरीश्वरजी
महाराज.

દ્રવ્ય સતિકા ટીક તથા ભાષાન્તરમાં દ્રવ્ય સહાય કરનાર ગૃહસ્થોની નામાવલિ.

રૂા.

૬૦) સાધ્વીજી મહારાજશ્રી દેવશ્રીજી (કચ્છ વાગડવાલા) ના ઉપદેશથી એક શ્રાવિકા

૫૧) શા. કેશરીચંદ ભાણાભાઇ હસ્તે નેમચંદભાઈ બીલીમોરા

૫૧) શા. નાનચંદ ચેલાજી બીલીમોરા

૫૧) શા. મગનલાલ નાનચંદ ચીખલીવાલા

૫૧) શા. હીરાલાલ હરખચંદ ના ધર્મપત્ની સોનાંબેન સીમોદરાવાલા હ. શા. ફકીરચંદ ભાણાભાઇ વામલવરાવાલા

૫૧) શા. વીરચંદ રામદાસ વલસાડવાલા

૫૧) બેન ગુલાબબેન શા રાયચંદ કપુરચંદની દીકરી હસ્તે શા. નગીનદાસ ઝવેરચંદ વલસાડવાલા

૫૧) શા. રાયચંદ ગુલાબચંદ અચ્છારીવાલા

૫૧) શા. હીરાલાલ વાડીલાલ કપડવંજ

૨૫) જાદવજીભાઈ મુળજીભાઈ આરંભડા

૨૫) શા. કસ્તુરચંદજી નાથાજી હસ્તે ખુબચંદભાઇ અછારી

૨૫) શા. મણીલાલ ખુબચંદ પાટણવાલા

૨૫) શા. શેષમલજી ભભુતમલજી ખાપોલીવાલા

૪૩) પરચુરણ ૫-૧૦ કે ઓછી વધતી રકમ આવી તેના

શ્રી દ્રવ્યસપ્તતિકાના પ્રકાશન અંગે બે બોલ.

આ ગ્રન્થનું પ્રથમ પ્રકાશન શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા તરફથી આડત્રીસ વર્ષ પૂર્વે મૂળ, ટીકા અને બંનેના ભાષાંતર સાથે થયું હતું. તે ગ્રંથ દુષ્પ્રાપ્ય થવાથી અને ચાલુ ટાઇમમાં દેવદ્રવ્યાદિકના દોષથી દૂષિત થતા, અનેક ભવ્યાત્માઓને જોઇને આ ગ્રન્થના પુનઃ સંસ્કરણની ભાવના અમારા હૃદયમાં કેટલાક વર્ષથી હતી, અને તે સકલ શ્રમણ સમૂહ શિરોમણિ તપોમૂર્તિ જ્ઞાન વયોવૃદ્ધ પ૦ પૂ૦ સાંપ્રતસમયસૂરિસિંહ શ્રીમદ્ વિજયસિદ્ધિસૂરીશ્વરજી મહારાજના પરમ વિનેય પૂ૦ શ્રી પ્રમોદવિજયજી મહારાજશ્રીના અનન્ય શિષ્યરત્ન પૂ૦ પં૦ મેરૂવિજયજી ગણિવરના સદુપદેશથી ફળીભૂત થતાં, અમે મૂળગ્રંથ ટીકા સાથે, અને મૂળ, મૂળ તથા ટીકાના અર્થ સાથે જુદું જુદું તે તે વસ્તુના ખપી આત્માઓના માટે તૈયાર કરાવેલ છે.

આ બંને ગ્રંથોનાં પ્રુફોનું વાંચન તેમજ શ્રાદ્ધવિધિ, ઉપદેશસપ્તતિકા, ઉપદેશ પ્રાસાદ, અને સેનપ્રશ્નાદિક ગ્રન્થોના દેવદ્રવ્યાદિ સંબંધે દૃષ્ટાંતો અને પ્રશ્નોત્તરો વિગેરે દેવદ્રવ્યાદિકની પુષ્ટિના માટે પરિશિષ્ટાદિક પ્રશમરસનિધિ ગીતાર્થશ્રેણી અને આચાર્યદેવ શ્રીમદ્ વિજયભદ્રસૂરિશ્વરજી મહારાજના પ્રશિષ્ય રત્ન પ્રખર વક્તા પંન્યાસ શ્રી ચરણવિજયજી ગણિવરના સાહિત્યરસિક શિષ્યરત્ન મુનિ મહારાજશ્રી હર્ષવિજયજી મહારાજ સાહેબે કરી, ગ્રન્થની શોભામાં વધારો કર્યો છે.

અને વૈરાગ્યામૃત વારિધિ પ્રશાંત તપોમૂર્તિ પૂજ્ય આચાર્ય પુંગવ શ્રીમદ્ વિજયભદ્રસૂરિશ્વરજી મહારાજના વિદ્વાન્ શિષ્યરત્ન મુનિમહારાજ શ્રી જનકવિજયજી મહારાજસાહેબે દ્રવ્યસપ્તતિકાનું દિગ્દર્શન લખી, ટુંકમાં ગ્રન્થનો પરિચય કરાવ્યો છે. તે બાબત ઉક્ત મુનિમહારાજાઓએ જે પોતાનો ટાઇમ અર્પી નિઃસ્વાર્થ ભાવે સેવા બજાવી છે, તે બદલ તેમનો આભાર માનવામાં આવે છે. અને તે પુસ્તકોના પ્રકાશનમાં જેમણે જેમણે મદદ અપાવી, યા આપી છે, તેમનો પણ આભાર માનવામાં આવે છે, અને બીજાઓ આ માર્ગને અનુસરી પોતાની લક્ષ્મીનું સાર્થક કરે એમ ઇચ્છી વિરમું છું.

લી૦ પ્રકાશક.

॥ श्रीद्रव्यसप्ततिकानुं संक्षिप्त दिग्दर्शन. ॥

अनंत उपकारी श्रमणभगवान् श्री महावीर परमात्माने प्रणमीने, ते महाप्रभुना श्रुतसागरमां सर्व निर्दिष्ट वस्तुओ होइ, तेमांनी श्री चैत्य, गुरु, ज्ञान, साधारण, अने धर्मनी निश्रावाळा द्रव्यनी सुंदर प्रकारे करायली व्यवस्थावाळी **"दव्वसित्तरी"**ना पुण्यप्रसंगे तथाप्रकारना शुभ दिग्दर्शनमां प्रवेश करतां हुं अति हर्ष पामुं छुं.परम तारकना पुण्य चिह्नोनो सुप्रसंग पामी, भवभीरु भव्यात्माओ स्वोपार्जीतादि द्रव्यादिनी भक्ति आदिए भवभ्रमण निवारणनी विज्ञप्ति करे, ए सहज छे. अने आथी " तेनी " सुंदर प्रकारनो व्यवस्था स्वाभाविक होय, ए पण असहज नथी. ते सुंदर व्यवस्थाना मूळभूत रहस्यथी अज्ञात बाळजीवोने तथाविध व्यवस्थानो भव्योनी भक्तिआदिथी धरायेल द्रव्यना सदुपयोगना कारणे, अने ते ते प्रकारनी आशातना निवारणना कारणे, शुभमार्गदर्शक शुभ प्रयास करवो, ए पण अस्थाने नथी. ते ते शुभमार्गदर्शक प्रयास अनेक प्राचिन पुरुषो श्रीसर्वज्ञविशुद्धमार्ग द्वारा करता आव्या छे, अने सांप्रतकाळे अर्वाचीन पुरुषो पण करे छे.

श्रीद्रव्यसप्त ना कर्ता महापुरुष पण एक प्राचिन पुरुष छे. तेओश्रीनुं शुभ नाम **श्रीलावण्यविजयजी** छे. तेओश्री जैन श्रमण होवा उपरांत श्रमणानुष्ठानद्वारा पाठक (उपाध्याय) पदथी अलंकृत हता. तेओश्रीना सद्गुरुवरनुं शुभ नाम सूरिपुंगव श्रीमद् **विजयभानुसूरीश्वरजी** महाराजा हतुं. आ सूरीश्वरजीना गुरुवरनुं पुण्याभिधान आचार्यदेव **श्रीविजयमानसूरीश्वरजी** महाराजा हतुं. तेओश्री तपा बिरुदथी अलंकृतना कारणे प्रख्यात शुभ चिह्न स्वरुप तपागच्छीयमाना एक हता. पाठक प्रवर **श्रीलावण्यविजयजी** गणिवरे आ द्रव्यसप्ततिका अंगे–**"गंथंतरगाहाहिं समत्थिया दव्वसित्तरी एसा"** ए द्वारा स्पष्टपणे निवेद्युं छे के–म्हे आ द्रव्यसप्ततिका नामा ग्रंथ इतर ग्रंथोनी गाथाओद्वारा समर्थित कर्यो छे. तेओश्रीए आम इतरग्रंथोनी गाथाओ कया कया ग्रंथमांथी चूंटी छे, ते पण 'श्री पंचाशकजी' 'श्री श्राद्धदिनकृत्य' इत्यादि महाग्रंथोना नामनो उल्लेख करवा विगेरे द्वारा केट-

लेक स्थळे स्पष्टपणे निर्देश पण कर्यो छे. वृत्तिनी रचना करतां उपाध्यायजी **श्री लावण्यविजयजी** गणिवर पूर्व महापुरुषोए बनावेला महाग्रंथोमांना अमृतोद्धारने स्मरणमां लाव्या विना रह्या नथी. अने ते साथे ते ते महाग्रंथोनां नामो विगेरेनो उल्लेख पण तेओश्री कर्येज गया छे

आ ग्रंथनी प्रमाणिकता सुंदर प्रकारनी छे वांचक जोइ शकशे के—आ ग्रंथमां ठेरठेर 'श्रीपंचाशकवृत्ति, धर्मपरीक्षा, श्राद्धविधि, सम्यक्त्ववृत्ति, प्रश्नोत्तरसंग्रह, उपदेशपद, बृहद्भाष्य, संघाचारवृत्ति, विचारसारप्रकरण, बृहच्छांतिस्तोत्र, श्राद्धदिनकृत्य, महानिशीथसूत्र, त्रिषष्ठीशलाकापुरुषचरित्रनुं आद्य-पर्व, पद्मचरित्र, व्यवहारभाष्य, संघकुलक, छेदसूत्रभाष्य, जीतव्यवहार, संदेहदोलावली, श्रीप्रज्ञापनासूत्रभाषापद, निशीथचूर्णि, मूलशुद्धिप्रकरण, श्रीचंद्रकेव-लीचरित्र, शत्रुंजयमाहात्म्य, आवश्यकसूत्र, श्राद्धजीतकल्प, सम्यक्त्वकलक, व्यवहारसूत्र, श्रावकप्रज्ञप्ति, उत्तराध्ययनसूत्र, षोडशक, विगेरे महाग्रंथोनी साक्षीद्वारा आ ग्रंथनी प्रमाणिकता कोइ अनेरी भात पाडे छे. कयुं द्रव्य कइ निश्रानुं गणाय ! ए विगेरेनुं स्पष्टीकरण शंकाशील आत्माओने शंका निवारण माटे अपूर्व रामबाण स्वरुप आ ग्रंथमां छापवामां आवेलुं छे. आगमसापेक्षपणे विविध प्रकारनी युक्तिओ पण आह्लादने उत्पन्न करावे तेवी छे. खरेज सुमार्गने नीरखी आनंद लहरी केम न वहे ! पण साथे सुवादना संगथी विरक्त, दुर्भाग्यवशे दुर्भागी बनेला, बिचारा पामर आत्माओने, के—जेओने सुंदर व्यवस्था सामे चेडा करवानो अभ्यास अने ओडकार छे, तेओने माटे आवा सुग्रंथो सुखाभावने निपजाववा समर्थ छे ? लगभग निखिल जगत् सूर्य आ-गमननी प्रातःकाले राह जोइ रहे छे, अने ते द्वारा जीवनयात्रानो सुसंयोग माने छे. पण ते सूर्यागमन बिचारा घूको, के स्तेनोने शूलस्वरुप निवडतुं होवाथी शुखाभाववाळुं होय, ए पण एक अटल अनादिनो प्रसार छे.

विशेषताए आसन्न भव्योने उद्देशीने फरमावायलां सदनुष्ठानो विगेरे ते ते प्रकारना सत्त्वोने सुगमताए महत्फळने नजदीकना समयमां समर्पनारां थाय छे ए कारणे—"सविजीव करुं शासनरसी" नी विशाळ भावनावाळा महापुरुषोए सदनुष्ठानोना संदेशाओ जगत्ने वारंवार संभळाव्या छे. ते महापुरुषोए

फरमावेला संदेशाओ पैकीनो चैत्यादिद्रव्यने आश्रयीने किंचित् संदेशो आ **द्रव्यसप्ततिका**ना गुंथनद्वारा जे जे रीते पाठव्यो छे, ते विचारवुं पण स्थानीय
छे. आ द्रव्यसप्ततिका भेदद्वार, वृद्धिद्वार, विनाशद्वार, गुणद्वार, दोपद्वार, प्रायश्चित्तद्वार, अने दृष्टांतद्वार, एम सातद्वारथी मंडित छे. **१. भेदद्वार.** आ
द्वारमा चैत्यद्रव्य, गुरुद्रव्य, ज्ञानद्रव्य, साधारणद्रव्य, अने धर्मद्रव्यनी निश्चयात्मक विचारणा विविधवादपूर्वक करवामां आवी छे. मूळभेद तरीके आ पांच
छे, अने तेना उत्तरभेद १५ छे, जे चोथी गाथामां सुंदर प्रकारे दर्शाव्युं छे. **२. वृद्धिद्वार.** आ द्वारमां चैत्यकार्यमां अधिकारी केटला गुणने धारण
करनार होवा जोइए? देवादिद्रव्यना विशिष्ट अधिकारी कोण होइ शके? श्री जिनाज्ञा रहितपणे देवादिद्रव्यनी वृद्धिकारक वस्तुस्थितिथी अज्ञ होय, तो
तेथी थती क्लीष्ट विटंबना, देवादिद्रव्यनी चितना शी रीते राखवी? विगेरे पांचमी गाथाथी बारमी गाथा सुधीमां फरमावायुं छे. **३. विनाशद्वार.** आ
द्वारमां देवादिद्रव्यनुं भक्षण करे, यातो उपेक्षा करी, बीजाने खावादे, अथवा मतिमंदपणाथी कोइने धीरवाथी थती दोपापत्ति, मोहवुद्धिए ते द्रव्यनो उप-
भोग करे, यातो चोरी ले, तो तेथी नरकना आयुर्बंधनी थती क्लीष्ट आपत्ति, भाडुं न आपे, प्रतिज्ञा करेलुं द्रव्य न आपे, इर्ष्यादिथी दूपित थइ अविवे-
किना वचने ते द्रव्यनी उपेक्षा करे, तो तेने थती संसारनी वृद्धि साधु पण भक्षणादि दोपोने न निवारता उपेक्षा करे, तो तेमनी पण थती अनंत संसा-
रमां परिभ्रमणा. अने अनुपेक्षितने थती महानिर्जरा. ते अंगे शुध्यशुद्धि विचारणा. विगेरे. १३ मी गाथाथी २० मी गाथा सुधीमां प्रकाशवामा आवेलुं छे.
४. गुणद्वार. आ द्वारमां देवादिद्रव्यनी वृद्धि करनार महासत्त्वोने आ लोकमां समृद्धि, कीर्ति, सुख, बळवृद्धिनी प्राप्ति तथा भक्तिवान्, शूरवीर, सर्वलक्ष-
णोपेत, सद्बुद्धिवारिधि, सुशील, सर्वजन संमत एवा पुत्रनी प्राप्ति. अने परभवमां उत्कृष्टपणे तिर्थंकरत्वप्राप्ति. मध्यमपणे संसारनो अंत. जघन्यपणे परित्त
संसारी, अने जगतनुं महद् उपकारीपणुं विगेरे. २१. मी गाथाथी २४. मी गाथा सुधीमां निर्देश्युं छे. **५. दोषद्वार.** आ द्वारमां देवादिद्रव्यना नाशक-
र्तानि दर्शनमोहनीयनो बंध. बोधिलाभरुप वृक्षना मूलमां जाज्वल्यमान अग्निनुं लगाडवुं. चैत्यादिद्रव्य विनाशथी श्रीजिनेश्वरादिनी आशातना थवाथी थती

अनंत संसारनी प्राप्ति. परभवमां दारिद्र्य, कोढादिरोगोत्पत्ति, जनतिरस्कार, पराभव, घात, भारकर्षण, कुट्टणादि अशुभ फळनुं पामवुं. ते द्रव्यने चोरी विगेरे द्वारा साधुने आहारादि वहोरावे तो, ते साधुने अकल्प्य, तेथी थती महा गर्हा, प्रत्यनिकतानी प्राप्ति, आज्ञा विराधकता, संयम अने तपनो विच्छेद, कुप्रवृत्ति प्रसंग दोष, चैत्यादि द्रव्यभक्षण कर्त्ताथी संयम–आत्म–प्रवचन–विराधना थाय माटे तेना संगनुं वर्ज्यपणुं. कोनो कोनो संग त्याज्य, विगेरे २५ मी गाथाथी ४४ मी गाथा सुधीमां वर्णव्युं छे. **६. प्रायश्चित्तद्वार.** आ द्वारमां जे जे अतिचारो लागेला होय तेने सद्गुरुवर समीपे प्रथम आलोची पछी पाक्षिकादि प्रतिक्रमण करवुं. आलोचना यथार्थ भावप्रकाशी करवी. आलोचना लेनार संवेगी, विवेकी, श्राद्ध सामाचारीमां स्थित अनाग्रही, श्रद्धालु, आप्ताधीन, आसेवनादि लक्षणेयुक्त, आशंसारहित विगेरे गुणोवाळो भव्य होवो जोइए. ते आलोचनादाता आचारशील, दोषने धारी राखे तेवा, शास्त्रव्यवहारनिपुण, आलोचना कारकनी शरमने सदुपदेशथी छोडावनार, योग्यतानुसार प्रायश्चित्त आपी धर्म–जागृति करावनार. देशकालादि जोनार सद्गुरु होवा जोइए. ते साधु या श्रावकके आचार्य, सांभोगिक, असांभोगिक, गीतार्थ, पासत्था, अगीतार्थ जेवा, पश्चात्कृत, देवता, अरिहंत प्रतिमा पासे, अथवा अर्हत् सिद्धनी सामे क्रमे क्रमे अभाव छते आलोयण लेवी. बे प्रकार. उत्कंठितपणाथी, अभिमानथी, प्रमादथी, यतनाथी, संघादिक कार्यथी, संभ्रमथी जे दोष लागेल होय तेनी यथास्थित आलोयण लेवी. आलोचना ग्रहणथी शुभभावनी वृद्धि अने सन्मार्गदर्शक सहायनी प्राप्ति, आलोचना शुभ स्थळादिए लेवी. आलोचना दाता छतां स्वतः आलोचना लेतो शुद्ध थतो नथी, अने वधु दोषित बने छे. पाप प्रकाशनथी लघुता, हर्षोत्पत्ति, स्वपरदोषनिवृत्ति, सरलता, शुद्धता, श्रीजिनाज्ञापालन, शल्पभावादि आलोचना करवाथी गुणो प्राप्त थाय छे, ते लघुगुरु प्रायश्चित्तादि, ४५ मी गाथाथी ५९ गाथा सुधीमां निवेद्युं छे. ७ **द्वार.** आ द्वारमां वृध्यादि द्वारोने विशेषपणे पुष्ट करवाने माटे कथाओ कहेली छे. **२ वृद्धिद्वार**मां प्रसंग पामी संकाशनी कथा, बे श्रेष्ठीना पुत्रोनी कथा, महेन्द्रपुरीना एक श्रावकनी कथा, ऋषभदत्तकथा, देवसेनमातानी कथा, मल्लश्रेष्ठीनी कथा, आभडशेठनी कथानुं आलेखन करी वस्तुना भावोनुं

उद्‌बोधन वधु स्पष्ट कर्युं छे **३ विनाशद्वार**मां श्रीकालिकसूरीश्वरजी महाराज, श्रीभद्रबाहुस्वामिजी, श्रीवज्रस्वामिजी, कलिकालसर्वज्ञसूरिसिंह श्रीहेमचंद्रसूरीश्वरजी महाराज, श्रीमल्लवादीसूरीजीम०, श्रीविष्णुकुमार, श्रीधर्मघोषमुनीजी, सर्वानुभूति मुनिवरनी कार्यवाहीद्वारा विनाशनो अभाव पुष्ट करवामां आवेल छे. **४ गुणद्वार**मां सागरश्रेष्ठीनी कथाद्वारा चैत्यादिद्रव्य वृद्धिकारकने श्रीजिननामकर्मनो गुण दर्शाव्यो छे. **५ दोषद्वार**मा रुद्रदत्तनी कथा, चंद्रकुमार प्रबंधद्वारा दोषथी थयेल आपत्ति, अने दोष निवारणथी थयेली अपूर्व सुखनी सामग्री विगेरे सुंदर प्रकारे वर्णवेल छे. **६ प्रायश्चित्तद्वार**मां सिद्धपुरना श्रावकनी संकाश नामना श्रावकनी कथा, कर्मसार अने पुण्यसारनुं निदर्शन, महाकाळना दृष्टांतद्वारा प्रायश्चित्त न लेनारानी अवनति, अने आलोचना लेनारनी प्रगतिथी आ विषयनु हार्द पण सारुं खोल्युं छे. तत्त्वरूचिए सम्यक् श्रद्धानपूर्वक आ दृष्टांतो अवश्य–एकात लक्षपूर्वक मनन करवा योग्य छे.

उपर्युक्त रीते चैत्यादि द्रव्य अंगेना किंचित् संदेशानुं केवल संक्षिप्त दिग्‌दर्शन अहिं कर्युं छे. विस्तृत तत्वपिपासु अने भवभीरुए श्री'**दव्वसित्तरी**' (द्रव्यसप्ततिका) नुं आद्यंत वांचन स्व–पर हितार्थे करवुं परमावश्यक छे. पाठक प्रवर ग्रंथकर्ता घणा भवभीरु छे तेओश्रीए आ ग्रंथनी रचना कर्या बाद तर्कादि शास्त्रोना परम निपुण अने वैराग्यरुप अमृतना समुद्र पंडित मुनिप्रवर **श्रीविद्याविजयजी** महाराज पासे ग्रंथमां किंचिद् दोष पण न रहेवा पामे ते माटे सम्यक् संशोधन कराव्युं छे. आ ग्रंथनो रचना विक्रम संवत् १७४४ना आसो मासना शुक्लपक्षमां करी छे. भव्य सत्वो शुक्लपक्षना सितांसु तुल्य द्रव्यसप्ततिकाने धारण करो अज्ञान तमोपहारथी थती परमोज्वलताने पामी, धर्म कर्म सिह बनो निखिल शांतिना धाम स्वरुप निवृत्तिस्थानने सत्वर पामो एम इच्छी विरमुं छुं.

सीपोर
वि० स० १९९५
भाद्रबहुलद्वितीया

लि०
श्रमण कवि

—: श्री विनय-भक्ति - न्दर-चरणग्रन्थम तरफथी तैयार थता ग्रन्थो :—

ग्रन्थाङ्कः	नाम	किं
१	श्री प्रत्येकबुद्ध चरित्रम् पद्य	०—१०—०
२	श्री बावीशपरीषह कथा ,,	१—०—०
३	श्री मूलदेवनृप चरित्रम् ,,	(प्रेसमां)
४	श्री अगडदत्त चरित्रम् ,,	,,
५	श्री शान्तिनाथ चरित्रम् ,,	
६	श्री विष्णुकुमार ,, ,,	
७	श्री उदयनराजर्षि ,, ,,	
८	श्री दशार्णभद्रनृप ,, ,,	
९	श्री चित्रसम्भूतिचरित्रम् ,,	(प्रेसमां)
१०	श्री सनत्कुमार चरित्रम् ,,	
११	श्री द्रव्यसप्ततिका भ न्तर भेट	

प्राप्तिस्थान-पं० हीरा ल हं राज—जामनगर.

१२ श्रीउत्तराध्ययनसूत्रम् १३—०—०
(श्रीभावविजयोपाध्याय वृत्तियुतम्) (प्रेसमां)

१३ श्री हैमधातुपारायणम्
(कलिकाल सर्वज्ञ श्री हेमचन्द्रसूरीश्वर विरचित) (प्रेसमां)

१४ श्रीश्राद्धप्रतिक्रमणसूत्रम् वृत्तित्रयोपेत्तम्
(श्री चन्द्रसूरि' श्रीतिलाचार्यः श्रीपार्श्वः टीकाकारा)

१५ श्री उणादिनाममाला (कोशः)
(श्री शुभशीलगणि विरचित अनेक अप्रसिद्ध शब्दोना संग्रह युक्त)

१६ श्री धर्मोपदेशमाला
(मल्ल० श्रीहेमचन्द्रसूरि शिष्य श्रीविजयसिंहसूरिकृतवृत्तियुता)

प्राप्तिस्थान—पं० भुरालाल कालीदास सरस्वती जैन पु०
भंडार १४५ लालवाडी मुंबइ
केशरबाइ ज्ञानमंदीर—पाटण (गुजरात)

॥ अर्हम् ॥

॥ श्रीशान्तिनाथाय नमः ॥

सकलसुविहितशिरोमणि–प्रशान्तमूर्ति–नयोवृद्ध–गीतार्थाग्रणि–जैनाचार्य श्रीमद्विजयसिद्धिसूरीश्वर सद्गुरुभ्यो : ॥

महो ध्याय श्रीलावण्यविजयगणि विरचिता

श्रीद्र य तिक वृत्तिः

(स्वोपज्ञा)

इह ग्रंथारंभे ग्रंथकृत् शिष्टसमयपरिपालनाय विघ्नोपशांतये श्रोतृप्रवृत्तये च म लादिकं प्रति ानीते—

सिरिवीरजि ं वंदिय, धम्मगुरुं तत्तबोहगं धीरम् । देवाइदव्वतत्तं, सुआणु रे निरूवेमि ॥ १ ॥

(टीका) सिरिवीरजि –श्रीवर्द्धमानजिनं धर्माचार्यं च वंदित्वा सम्यग् मनो क्कायैर्नत्वा प्रणिधाये र्थः। देवादिद्रव्यतत्त्वं देवादिद्रव्यस्य रूपं निरूपयामि विविच्य वक्ष्ये इति क्रियाकारकसंटंकः। केन श्रुता सारेण श्राद्धदिनकृत्यादिग्रंथानुसारेण। अत्र तत्वात् तीयार्थे सप्तमी। कीदृशं वीरजिनं गुरुं च तत्त्वबो ं अ ग्रहधीप्रयु सदागमोपदेशतस्तथा भव्यानां यथावरि तत्त्वबो-

धजनकं अनेनोभयत्र परंपरया साक्षाच्च परोपकारत्वं दर्शितं। पुनः कीदृशं धीरं मरणांतकष्टोपनिपातेष्यनुत्सूत्रप्ररूपकस्वभावमनेनोभयत्र सुगुरुत्व सूचितं। यदुक्तं विशेषावश्यके "उस्सुत्तभासगाणं, बोहिनासो अणंतसंसारो ॥ पाणच्चएवि धीरा, उस्सुत्तं तो न भासंति ॥ १ ॥ तत्त्वतः स्वोपकारकत्वमपि भावितं। अत्र श्रीविरजिनं तत्त्वबोधकं चेति पदद्वयेन सद्भूतार्थप्रतिपादनपरेण चत्वारो भगवदतिशयाः प्रकाशिताः। तत्र श्रीशब्देन ज्ञानातिशयः, वीरमित्यनेन पूजातिशयः, जिनइत्यनेनापायापगमातिशयः, तत्त्वबोधकमित्यनेन वचनातिशयः। तदेवं चतुरतिशयप्रतिपादनद्वारेणोभयोरेकत्वदर्शनेन च गुरुदेवयोः पारमार्थिकीफलोपहितप्रणिधानयोग्यतामिहितेति भावः तथा प्रयोजनादिनिरुपणं च लोकाद्भाव्यमिति ॥ १ ॥

अथ देवादिद्रव्यपदवाच्यमाह—

ओहार   द्धीए, देवाईणं पकप्पिअं च जाया। जं धणधन्नप्पमुहं, तं तद्दव्वं इहं णेयं ॥ २ ॥

(टीका) ओहारणेत्ति–अवधारणबुद्ध्या भक्त्यादिविशिष्टनियमबुद्ध्या देवादिभ्यो यत् धनधान्यादिकं वस्तु यदा यत् कालावच्छेदेन प्रकल्पितं उचितत्वेन देवाद्यर्थं एवेदं अर्हदादिपरसाक्षिकं व्यापार्यं न तु मदाद्यर्थे इति प्रकृष्टधीविषयीकृतं निष्टारूपमिति यावत् तदा तद् इह अत्र प्रकरणे तद्द्रव्यं तेषां देवानां द्रव्यं देवादिद्रव्यं ज्ञेयं बुधैरिति शेषः। एवं सति कल्पितमात्रमर्हदादिदृष्टिमात्रपतितं च देवादिद्रव्यं न भवतीति तत्त्वं। तेन नैवेद्यपूजार्थं संकल्पितमपि स्वनिष्टितमशनादिकं सपरिकरमृगाभिधद्विजश्राद्धेन साधुभ्यो विधिवद् दत्तं महाफलायाभूदन्यथोभयेषां स्फुटं दोषोपपत्तिः स्यात्। यदुक्तं वसुदेवहिंडिका २ खंडे धाचारवृत्तौ च "कौसलजणवए संगयसंनिवेशे जिणभत्तो गासच्छायणमितभोई मिगो नाम बंभणो परिवसइ। तस्स तारिसी मइरत्ति

पिया । सुया वारुणित्ति । कयाऽमिगेणाणुन्ना भद्दे करे हि देवकए भत्तं[1] । जउ चउहागमे पूया भणिया । तथाहि तित्थयरो अरिहंतो तस्स चेव भत्ति कायव्वा साय पूआवंदणाइहिं भवइ । पूयंपि पुप्फामिसथुइपडिवत्तिभेअओ चउव्विहं पि जहासत्तिए कुज्जत्ति" अत्र यथासंभवमविकलाप्तोपदेशपरिपालना प्रतिपत्तिः । तओ पुप्फपूआओ नेविज्ज पूयापवरेत्ति मन्नंतीए तीए देवकज्जे सज्जियं भोयणं, साहवो अउवागया पच्चक्खं मुक्ख मग्गो इव तिण्हवि जणाण समवाओ पडिलाभेमुत्ति वड्ढमाण भावेहिं तेहिं साहवो पडिलाभिया । गिण्हंति मुणी वि किंचि तेसिं सुहभाव वुड्ढित्थं । अत्र विशेपार्थो बृहत्कल्पभाष्यतो भाव्यः । तो पूआदाणफले, णेवं तिण्हंपि तेसि संजायं, रायकुले भोगफलं, जस्स महो पूयमाहप्प १। तथा । तवनियमेण य मुक्खो, दाणेण य हुंति उत्तमा भोगा । देवच्चणेण रज्जं, ऽणसणमरणेण इदत्तं २। ततो भवांतरे च मृगद्धिजादयो मुक्तिं प्रापुरिति । अत एव पूजातः प्राग् देवपूजासत्कस्वचंदनभाजनात् पात्रांतरे हस्ततले वा गृहीतचंदनेन कृतभूषणः श्राद्धो देवानर्चयेत् तथा स्वगृहदीपोऽपि देवदर्शनार्थमेव देवाग्रे आनीतो देवसत्को न स्यात्, तथा देवाग्रे ढोकितं नैवेद्यपात्रादिकमपि देवसत्कं न स्यात् तथोचितनव्यान्नपक्वान्नफलादेर्देवस्य पुरो ढोकनं साधोर्नि-मंत्रणं च विना स्वयमग्रहणमिति यावज्जीवनियमे सति तदकरणे नियमभंगः नियमाभावे तु तदनिवेदने भक्तिभंगाशातना स्यात् । न तु देवदृष्टौ देवसत्कं तेन न देवद्रव्यभक्षणदोषप्रसंग इत्यादि विधिनिषेधवादोऽपि घटते इति २.

अथ सप्तद्वारैर्देवादिद्रव्यप्ररूपणां दर्शयति—

भेया बुद्धी णासो, गुण दोसा पायच्छित्त दिठंता । एएहिं दुवारेहिं, एअस्स परूवणा णेया ॥ ३ ॥

[1] अत्र गौणत्वमुख्यत्वयोर्भेदः गौणत्वे स्वनिश्रापि अन्यथादाने दाने च उभयोरुभयोर्दोषापत्तिः ।

(टीका) भेअत्ति तत्र शैक्षशिक्षप्रयोजका द्रव्यप्रकारा भेदाः १ सम्यगूचिंतापूर्वा स्वधनादिप्रक्षेपविधिना तदुपचितिर्वृद्धिः २ लोभाद्युदयोदीरितभक्षणोपेक्षणादिना तद्धानिविनाशः ३ तयोः करणं वारणादिना पुण्यानुबंधिपुण्यादेर्लाभो गुणः ४ तद्विनाशोद्वेलितपापानुभावो दोषः ५ तद्विशोधकोऽनुष्ठानविशेषः प्रायश्चित्त ६ क्रमात् गुणदोषयोः प्रवृत्तिनिवृत्तिदार्ढ्यार्थं निरूपितमुदाहरणं दृष्टांतः ७ एतैर्बुद्धिस्थैर्द्वारैरेतस्य देवादिद्रव्यस्य प्ररूपणा ज्ञेया, सम्यग्ज्ञानविषयी कार्या ॥ यतः सम्यग्ज्ञानत एव सम्यकप्ररूपणाप्रतिपत्तिश्च भवतीति भावः ॥ ३ ॥

अथोद्देशानुक्रमेणादिशब्दनियमितं मूलोत्तरान्वितं भेदद्वारमाह—

णेयं पंचविहं, चेइयदव्वं च गुरुअदव्वं च । नाणं साधारणगं, धम्मं पत्तेय तं तिविहं ॥ ४ ॥

(टीका) तेणेयमिति । तद् देवादिद्रव्यं ज्ञेयं पंचविधं निश्राविषयभेदात् पंचप्रकार तद्यथा । चैत्यद्रव्यं १ गुरुद्रव्यं २ ज्ञानद्रव्यं ३ साधारणद्रव्यं ४ धर्मद्रव्यं ५ च । तथा तत् मूलभेदभिन्नं देवादिद्रव्यं च प्रत्येकं त्रिविधं जघन्यादिभेदेन त्रिप्रकारं भवति । अयं भावः। चैत्यस्यार्हद्बिंबस्य निश्रितं द्रव्यं देवद्रव्यमित्यर्थः। अत्र "चैत्य जिनोकस्तद्बिंबे चैत्यो जिनसभातरुरिति" हैमवचनात् । सपरिकरप्रसादो वास्तुरूपत्वेन देवद्रव्यांतर्भूतत्वात् पृथक् नोक्त इति । तच्च यथार्हमूल्याद्यपेक्षयात्रिधा । जघन्यं १ मध्यमं २ उत्कृष्टं च ३ । तत्र नैवेद्यमृतवंशोपकरणादि जघन्यं द्रव्य १ वस्त्रधातुकाष्टभाजनोपकरणचतुःपदादि मध्यं द्रव्यं २ कनकरूप्यमौक्तिकवास्तुक्षेत्रादि उत्कृष्टं द्रव्यं ३ । १ एवं यथासंभवं गुरुद्रव्यं भाव्यं २ भीमेतिभीमसेनन्यायात् । ज्ञानं ज्ञानद्रव्यं पुस्तकद्रव्यमित्यर्थः ३ तथा साधारणद्रव्यं चैत्यपुस्तकापद्गतश्राद्धादिसमुद्धरणयोग्य ऋद्धिमच्छ्रावकमीलितं भांडागाररूपं क्षेत्रद्रव्यमित्यर्थः । तदपि पूर्ववत्त्रिधाभाव्यं

४ धर्मद्रव्यं प्रायः साधारणधिया चैत्यादि १२ धर्मस्थाने[1] यथाशक्तिव्ययनिमित्तं परिज्ञातं द्रव्यं । तदपि त्रिधा एव पंचदशभेदाः स्युरित्यर्थः । अत्रैकत्वे सति अनेकसंबंधित्वं साधारणत्वं तच्च नियतकर्तृविषयापेक्षया उत्तरं त्वनियतोभयापेक्षया च भेद्यं । अथवा निश्राकाले कार्यकाले वा प्रवर्त्तकधीभेदात् विषयभेदाद्वा सर्वत्रापि भेदः स्वधिया स्फुटं बोध्यः । तथात्र जघन्यादिद्रव्यविस्तारो वृद्धिनाशप्रायश्चित्तविवरणावसरे वक्ष्यते ॥ ४ ॥

॥ इति समाप्तं प्रथमं भेदद्वारं ॥

अथैषां वृद्धौ वक्ष्यमाणं सत्फलमुदेतीति वृद्धिद्वारनिरूपणार्थं चैत्यकारणाधिकारिगुणोपलक्षणेन पंचाशकगाथाभ्यामादौ सामान्यतस्तदधिकारिणं निरूपयति.

अहिगारी य गिहत्थो, सुहसयणो वित्तमं जुओ कुलजो । अरकुद्दो धिइबलिओ, मइमं तह धम्मरागी य ।५।
गुरुपूजाकरणरई, सुस्सूसाइगुणसंगओ चेव । णायाहिगयविहा, णस्स धणियमाणापहाणो य ॥ ६ ॥

(टीका) अहिगारित्ति । गुरुपूजत्ति । अत्रोत्सर्गत ईदृग्गुणो गृहस्थः प्रायोऽधिकारी देवादिद्रव्यवृद्धिकर्त्ता जिनैरुक्तः । तद्यथा । कीदृग् गृहस्थः, सुखस्वजनः अनुकूलकुटुंबादिवर्गसहितः १ वित्तवान् न्यायार्जितऋद्धिमान् २ युक्तः राजसत्कारादियोग्यः प्रत्यनी-

१ मुख्यतया सुप्रसिद्धानि क्षेत्राणि सप्त तस्मिन् भक्तपरिज्ञानुसारेण निश्राकाले कार्यकाले प्रयोक्तुरवष्टंभ वुद्धिरूपौ द्वौ भेदौ श्रीराजप्रश्नीययोगशास्त्रानुसारेण चानुकम्पा पञ्चाशकानुसारेण च पौषधशालामारीपटहरूपौ द्वौ च भेदौ सर्वद्वादश ॥

कादिनाऽपरिभूत इति यावत् ३ कुलजः सद्वंश्यः कृतप्रतिज्ञानिर्वाहकः ४ अक्षुद्रो दानशौंडः ५ धृतिबलिकः चित्तसमाधानलक्षणसामर्थ्ययुक् ६ तथा ज्ञाता विद्वान् प्रस्तुतविधानस्य चैत्यद्रव्यादिवृद्धिविधेरित्यर्थः ७ आज्ञाप्रधानः आगमपरतंत्रः ८ धर्मासक्तः ९ गुरुभक्तिरतः पूजनीयमेवापरायण इत्यर्थः १० शुश्रूपादिगुणैः संगतः विवेकीत्यर्थः ११ मतिमान् स्वतः प्रशस्तधीमान् १२ अयं[1] भावः ईदृशः श्रद्धावतः सानुबंधसत्फलाः चैत्यद्रव्यादिवृद्धिव्यवहाराः सुसाध्याः स्युः तत्प्रतिकूलाभक्षणादिदोषा अपि निवार्याः स्युः । विसदृशस्तु ते दुःसाध्या एव ततो यस्य यथा सामर्थ्यं स तत्र तथा प्रवर्त्तते इति ५ ॥ ६ ॥

॥ अथात्रैव विशेषतस्तदधिकारिणो निरूपयति ॥

मग्गाणुसारिपायं, सम्मद्दिट्ठीतहेव अणुविरई । एए हिगारिणो इह, विसेसओ धम्मसत्थंमि ॥ ७ ॥

(टीका) मग्गाणुत्ति । भवाभिनंदिदोषरहितो मित्रादिदृष्टिसहितः शमसंवेगाद्युपलक्षितः तथाविधमंदमिथ्यात्वकषायोदयभाग् भजनया च जैनक्रियावान् तथाभव्यो मार्गानुसारी स्यात् । यदुक्तं धर्मपरीक्षादौ । " मग्गाणुसारिभावो, आणाए लक्खणं मुणेयव्वं । किरिया तस्स न णियया, पडिबंधे वाविउवयारे १ तत् तत् तत्त्वानुकूलप्रवृत्तिहेतुपरिणामो मार्गानुसारिभावः । सैव द्रव्याज्ञाप्युच्यते । तत्र मापतुपतामलयादिवत् अन्वयव्यतिरेकाभ्यां दर्शनक्रिया न नियता । एतेन मार्गानुसारिणां द्रव्यतो जैनक्रियानियमो निरस्त इति १ एषा मार्गानुसारिता चोत्कर्षतः चरमावर्त्तेऽपि प्रवर्त्तते । यदुक्तं तत्रैव "मग्गाणुसारिभावो पुग्गलपरिअ-

१ अत्र कार्यं कारणयोः मवध दर्शयितुं पश्चानुपुर्व्या कतिचिद्गुणादर्शिताष्टीकाकृद्भिः ॥

ट्ठए मुणेयव्वो। गुणवुड्ढीए विगमे भवाभिनंदीण दोसाणं" १ अत्र चरमपुद्गलावर्त्त प्राकालवर्तिनोऽनंतानुबंधिकषायादिविपाकरूपाः क्षुद्रत्वादयो दोषा भवाभिनंदिन उच्यंते इति १ तथा मिथ्यात्वोदयरहितत्वे सति केवलनिःशंकितादिगुणसहितो भव्यो ऽविरतसम्यग्दृष्टिः २ भवोद्वेगादिगुणवत्त्वे सति अप्रत्याख्यानावरणक्षयोपशमजन्यविरतिभव्यो देशविरतिः ३ एते इह तद्वृद्धयधिकारे विशिष्टाधिकारिणो धर्मशास्त्रेण पचाशकाद्यनुसारेण प्रायो ज्ञेया इति शेषः। पुष्टालंबने तु साधवोप्यत्राधिकारिणोऽग्रे वक्ष्यते ॥ ७ ॥

अथ क्रमात्सप्रतिपक्षविध्यपेक्षककर्तृद्वारेण फलोपहितां वृद्धिं दर्शयन् प्रसंगतो विनाशमपि दर्शयति।

जिणवरआणारहियं, वद्धारंतावि केवि जिणदव्वम् ॥ बुड्डंति भवसमुद्दे, मूढा मोहेण अन्नाणी ॥ ८ ॥

(टीका) जिणेत्ति। अत्र तंत्र न्यायेन व्याख्यानं द्विधा कार्यं। तत्र विधिपक्षे सर्वत्र प्रायोऽकारविश्लेषात् जिनाज्ञयाऽरहितं सहितं देवादिद्रव्य वर्द्धयंतः केचिदनिर्वचनीयगुणाः अमूढाः विवेकिनः अमोहेन भेदज्ञानेन आज्ञान्यः अर्हदाद्याज्ञामात्मनि नयंतीति अर्हदादि आज्ञाराधकाः भवसमुद्रे अ–न निमज्जंति तरंतीत्यर्थः। विधिपक्षे तु यथाश्रुतं व्याख्येयं। अत्रेदं हार्दं श्रीआप्ताज्ञानुसारिण्युचितार्थक्रिया विधिः स्वच्छंदानुसारिणि चाविधिरतः कर्मादानादिकुव्यापारवर्ज्जसद्व्यवहारादिविधिनैव तद्वृद्धिः कार्या १। केचित्तु श्राद्धव्यतिरिक्तेभ्यः समधिकग्रहणकं गृहीत्वा कलांतरेणापि तद्वृद्धिरुचितैवेत्याहुरिति। सम्यक्त्ववृत्त्यादौ संकाशकथायां तथोक्तेः। एवं सति परः प्राह। ननु देवद्रव्याधिकारे कथं श्राद्धेन देवद्रव्यवृद्धिं कर्त्तुं शक्यते। यतो " भक्खंतो जिणदव्वं, अनंतसंसारिओ भणिओ " इति जानन्नपि आत्मव्यतिरिक्तानां यच्छन्नुभयेषां संसारवृद्धिं प्रतिकारणता भवति। न हि विषं

कस्यापि विकारकृन्न स्यादिति वाच्यं। प्रायः सर्वेषामपायकृदेव स्यात् ग्रंथांतरे आलोचनाधिकारे मूषकादीनामपि दोषोत्पत्तिरुक्तास्ति। तदत्र वृद्धिं प्रति का रीतिरत्रोच्यते। मुख्यवृत्त्या श्राद्धानां देवद्रव्यविनाशनमेव दोषः। कालोचितव्याजादिदानपूर्वकग्रहणं तु न भूयान् दोषः। समधिकव्याजादीदाने पुनर्दोषाभावोऽवसीयते। तद्विनाशे तु दुर्लभबोधिता। तद्रक्षादिदेशनादानोपेक्षणादौ साधोरपि भवद्दुःखं च शास्त्रे दर्शितमस्ति। तेन तदभिज्ञाना श्राद्धाना प्रायस्तस्याव्यापारणमेव श्रेयः। मा कदाचित् प्रमादेन स्वल्पोऽप्युपभोगो भवतु इति सुस्थानस्थापनया प्रत्यह सारादिकरणपुरस्सरं महानिधानवत् तत्परिपालने च तेषां न कोपि दोषः किंतु तीर्थकृन्नामकर्मनिबंधनादिविशिष्टलाभ एव ३। एवं सति तेषा यत्तद्वर्जन तन्निःशूकतादिदोषसम्भवपरिहारार्थं ज्ञेयं तेनेतरस्य तद्भोगविपाकानभिज्ञस्य निःशूकताद्यसंभवात् वृद्ध्यर्थं समधिकग्रहणकग्रहणपूर्वकसमर्पणे न दोषः। आगामिनिर्धनत्वापदादिसंभवेऽपि मूलधनस्य विनाशाभावात्। सशूकादौ तु वृद्ध्याद्यर्थं समर्पणव्यवहाराभावात् तेषां तद्भक्षणे दोष एवेति ४। तथा कदाचित् उक्तप्रकारेण यदा सुश्राद्धा अपि स्वय तद्वर्द्धयितुं न शक्नुवंति तदाक्षतपूगीफलनैवेद्यादि देवद्रव्यविक्रयोत्थद्रव्यवत् तद्धनेनैवोचितपृथग्व्यापारकरणेन लब्धं धनं साधर्मिकाणामुक्त्वा देवद्रव्यादौ प्रक्षेप्यं न तु स्वधनादौ। तद्धानिरपि तेषामग्रे वाच्या तत्प्रतीकारार्थमिति २। तथा यदोक्तप्रकारेणेतरगृहेऽपि ग्रहणकग्रहणपूर्वकतद्वृद्धिसंभवो न स्यात् तदौचितव्याजादानपूर्वकमेव तद्गृहे तद्धनं यथाकालावधि संभूय सुश्रावकैर्मोच्यं। ततो अप्रमत्तास्ते तद्धनं तथा प्रकारेण गृहांतरं परावर्त्तयंतः सारादिकं कुर्वंतः प्रवर्त्तयेयुः ५। अत्रोत्सर्गापवादेन भावना कार्या। एवमादिवृद्धिप्रकाराभावात् सर्वथा विनाशसंभवे तु महानिधानवत् रक्षणीयमेव। न तु वृद्ध्यर्थं क्वचिदपि मोच्यमिति। श्राद्धविधि सम्यक्त्ववृत्ति प्रश्नोत्तरसंग्रह वृद्धवादानुसारेण विधिपूर्वकैव वृद्धिस्तथाभव्यानां संपूर्णफला यशस्करी भवति।

अविधिना च विहिता कालांतरे समूलं चैत्यादिद्रव्यं विनाशयति । यतः " अन्यायोपार्जितं द्रव्यं, दश वर्षाणि तिष्ठति । प्राप्ते च
षोडशे वर्षे, समूलं च विनश्यति । " यतो लोकेऽपि वृद्धिवाणिज्यसेवाभोजनशयनासनविद्या धनगमनं वंदनादिकं च द्रव्यक्षेत्रका-
लादिविधिना विहित पूर्णफलवन्नान्यथा सामग्रीवैकल्यात् । यदुक्त पदेशपदादौ आसन्नसिद्धिआणं, विहिपरिणामो उ होइ सय-
कालं । विहिचाओ अविहिभत्ती, अ जियदूरभव्वाणं ॥१॥ धन्नाणं विहिजोगो, विहिपरु ाराहगा सया धन्ना । विहिब माणी धन्ना,
विहिपक्खअदूसगा धन्ना ॥२॥ विहिसारं चिअ सेवइ, स लूसत्तिमं अ णं । दव्वाइदोसनिहओवि, पक्खवायं वहइ तंमि ॥३॥"
लोकेऽपि श्रूयते "विधिपूर्वं कृतं कार्यं, संपूर्णफलसिद्धये । विपरीतं च तुच्छं व्, श्रेष्ठिनंदनयोरिव ॥ ४ ॥ " तद्यथा । कांचनपुरे
द्वौ श्रेष्ठिसुतौ द्रव्यार्थिनौ एकं सिद्धपुरुषं भक्त्या भजतः । एकदा तुष्टेन तेन सम्यग्विधिसहितानि तुंबीफलानि सप्रभावाण्यर्पितानि।
तथाहि शतवारकृष्टे क्षेत्रे निरातपस्थले उ नक्षत्रवारयोगे वाप्यानि वल्लीनिष्पत्तौ च कियं बी नि संगृह्य सपत्रपुष्पवल्ली क्षेत्रस्थैव
दह्यते । तद्भ एकगद्याणकप्रमित चतुःषष्टि गद्याणकताम्रमध्ये क्षिप्यते जात्यं हेम ।दिति सिद्धेन शिक्षितौ तौ गृहमाययतुः ।
ततस्तयोर्मध्ये एकेन यथोक्तविधौ कृते जात्यं हेम जज्ञे । अन्येन विधिरीपन्न्यूनीचक्रे तस्य रूप्यमेवातः सर्वत्र सम्यग्विधिरेवोचितः ।
अविधिस्तु निःशूकतया विहितोऽनर्थायैव । यतः "जह भोयणमविहिकयं विणासए विहिकयं जियावेइ । तह अविहिकओ
धम्मो, देइ भवं विहिकओ मुक्खं ॥१॥ हरिऊणय परदव्वं, पूय जो कुणइ जिणवरिंदाणं । दहिऊण चंदनतरुं कुणइ इंगालवाणिज्जं
॥२॥" न चैवं संप्रति धर्मो नैवकर्त्तव्यतयापन्न इति वाच्य अपरिहार्यविधेः सुप्रतिकार्यत्वात् । यतः अविहिकयावरमकयं, उस्सू-
अवयणं भणंति सव्वण्णू ॥ पायछित्तं जम्हा, अकए गुरुअं कए लहुअं ॥ १ ॥" अत एव सकलपुण्यक्रियाप्रांते अविध्या-

शातनानिमित्तं मिथ्यादुःकृतं दातव्यमेवेति । किंच सातिचारादप्यनुष्ठानादभ्यासतः कालेन निरतिचारमनुष्ठानं भवतीति सूरयः यदाह । अभ्यासो हि प्रायः, प्रभूतजन्मानुगो भवति । शुद्ध इति संस्कारद्वारेत्यर्थः । वाह्योपि अभ्यासो हि कर्मणां कौशलमावहति नहि सकृन्निपातमात्रेणोदबिंदुरपि ग्रावणि निम्नतामादधातीति तत्त्वम् ॥ ८ ॥

अथ विधिवत् श्राद्धदिनकृत्याद्यनु रेण चिंतामपि निरूपयंस्तौ दर्शयति—

मू०—समये सड्ढो चिंतइ, चेइयमाईव दुचि यं अ । उग्गाहिणी उ सययं, दव्वु व्वुड्ढी न अन्नहा ॥९॥

(टीका) समयेति–समये एकाद्यंतर दिवसादिप्रस्तावे कदाचिदि र्थः । तथाविधश्राद्धः चिंतयेत् रणादिविधिना पर्यालोचनापूर्वं सारयेत् । चैत्यादीन् आदिशब्दात् चैत्यप्रदेशप्रमार्जनादिग्रहणं अथवा अन्यं चै ादिपरिचारकदेवार्चकप्राहारि दिकं दुःि तं खखव्यापारासमर्थमल्पाजीविकया वा दुःखितं संतं चिंतयेत् । देवादिद्रव्योद्ग्राहणीं तु सततं चिंतयेत् यतो देवादिद्रव्य ातिशयेन वृद्धिः स्यात् । विपक्षे दोषमाह ॥ अन्यथोक्तचिंताभावे तु उ वृद्धिर्नैव । इयमत्र भावना । देवगुर्वोर्व्यवहारतोऽर्हत्तुशा मूलत्वात् पूर्वं यथावसरं विवेकिना परिकरचैत्यचिंता र्या । तत्रापि ीर्णचैत्योद्धारविषया विशि लदा । यद । अप्पा उद्धरिओ च्चिअ, उद्धरिओ तहय तेहिं नियवंसो ॥ अन्ने य भ , अणुमोअं ओ जिणभ '" ॥१॥ " विअं नीयागोअं, ा-गोयं च बंधिअं तेहिं । कुगतिपहो ठविओ, गइपहो अज्जिओ तहय" ॥२॥ "इहलोगंमि सुकीत्ति, सुपुरिसमग्गो अ देसिओ होइ ।

1 चैत्यसेवाप्रमार्जनादिक्रियाविधायकम् ।

अन्नेसिं भव्वाणं, जिणभवणं उद्धरंतेण " ॥ ३ ॥ "सिज्झंति केइ पुरिसा, भवेण सिद्धत्तणं च पावंति । इंदसमा केइ पुणो, सुरसुक्खं
अणुहवेऊणं" ॥ ४ ॥ अतः सुधादिना चैत्यं संस्कार्यमिति । अतश्चैत्यप्रदेशसंमार्जनपूजोपकरणसमारचनप्रतिमापरिकरादिनैर्मल्यापा-
दनविशिष्टपूजाप्रदोषादिशोभानिर्भावनाक्षतनैवेद्यादिवस्तुस्तोमसत्यापनचंदनकेशरधूपघृतादिसंचयनदेवादिद्रव्योद्ग्राहणिकाकरणतत्प्रासा-
र्थकसुस्थानस्थापनतदायव्ययादिसुव्यक्तलेख्यकविवेचनसमुद्गकायव्ययस्थानादिसरक्षणकर्मकरस्थापनसाधर्मिकगुरुज्ञानधर्मशालादेरपि
यथोचितचिंतया यथाशक्तियतनीयं। एवं ऋद्धिमत् श्राद्धेन तु विमलाचलादिमहातीर्थस्यापि रक्षोद्धारकरमोचनादिविधिना सारणा
कार्या । एतावता प्रसंगतश्चैत्यादिवैयावृत्यविधिरपि निर्णीत इत्यपि सिद्धं । न हि देवगुर्वादीना श्रावकं विना प्रायोऽन्यः कश्चिच्चिंता
कर्त्तास्ति । तथा सति जातु चौराग्न्याद्युपद्रवाद् देवादिद्रव्यं विनश्यति तदापि चिताकर्त्ता निर्दोष एवावश्यंभाविभावस्याप्रतिकार्य-
त्वादिति । तत्रापि या या चैत्यचिंता स्वल्पसमयसाध्या सा द्वितीयनैषेधिकयार्वाग्विधेया शेषा तु पश्चादपि यथावदन्याक्षिप्तकाले ।
एतदेव गार्हस्थ्यसारं यदाह "तं नाणं तं च विन्नाणं, तं कलासु अ कोसलं । सा वुद्धि पोरिसं तं च, देवकज्जेण जं वएत्ति ॥१॥ "
तथैतेषु उद्ग्राहणिकाचिंतैव विशेषतो देवादिद्रव्यवृद्धिप्रयोजिका भवतीति । तच्चिंताकारकैरुद्ग्राहणिकासु अभग्नचित्ततया स्वद्रव्यवत्
देवद्रव्यादावपि कार्या। अन्यथा बहुविलंबे दुर्भिक्षदेशभंगदौस्थ्यापातादेरपि संभवात् बहूपक्रमेऽपि तदसिद्धेः। तथा च महान् विना-
शदोष आपद्यते महेन्द्रपुरीयश्राद्धवत् । तथाहि । माहेन्द्रपुरे अर्हच्चैत्यचंदनभोगपुष्पाक्षताद्यर्थं देवद्रव्योद्ग्राहणिकायां श्रीसंघेन नियो-
जिताः चत्वारः चिंताकर्त्तारः श्राद्धाः सम्यक्चिंतां कुर्वन्ति। अन्यदा मुख्यचिंताकृदुद्ग्राहणिकाकरणादौ यत्तद्वचनश्रवणादिना दूनश्चिं-
तायां शिथिलीभूतः । ततो मुख्यानुयायिनो व्यवहारा इत्यन्येऽपि शिथीलीभूताः । तावताऽकस्मात् देशभंगादिना बहुदेवद्रव्यं

विनष्टं । ततः प्रमादेन सद्बलवीर्यगोपनात् सानुबंधपापकर्मणा वसंख्यभवान् भ्रांत इत्येवं निर्विलंबसमुद्ग्राहणिकस्यापि देवादिलभ्यं श्रावकादिभ्यः सोत्साहं श्रावकैर्ग्राह्यं । स्वयं चापि विलंबं देवादिदेयं देयं न तु क्षणं स्थाप्यं । अन्यस्यापि देयस्य प्रदाने विवेकिभिः सर्वथा न विलंब्यते किं पुनर्देवद्रा देरेवं सति यदा च येन यावता मालापरिधापनादि कृतं तदा तावताऽन्यदपि देवादिद्रव्यं जातं तच्च तेन कथमुपभुज्यते कथं वा तल्लाभादि गृह्यते पूर्वोक्तदेवादिद्रव्योपभोगप्रसंगात् तस्मात्सद्य एव तदर्पणीयं । यस्तु सद्योऽर्पयितु मशक्तस्तेनादावेव पक्षार्धपक्षाद्यवधिः स्फुटं कार्यः । अवधिमध्ये च यमर्प्यं मार्गणादि विनापि अवश्यु धने च दैवादंतरा पापोद-यात् देवादिद्रव्योपभोगदोषः स्फुटं ाद् वृषभद वत् तथाहि । "महापुरे महेभ्यः श्रेष्ठी ऋषभदत्तः परमार्हतः पर्वणि चैत्ये गतः पार्श्वे द्रव्याभावात् उद्धारके परिधापनिकार्पणं प्रतिपेदे सद्यश्च तेनान्यकार्यव्यग्रेण सा नार्पिता । अन्यदा दुर्दैवात् तद्गृहे धाटी प्रविष्टा सर्वस्वं लुंटितं श्रेष्ठी च लुंटाकैर्हतो मृत्वा तत्रैव पुरे निर्दयदरिद्रकृपणमहिषवाहकगृहे महिषोऽभूत् । तत्रापि च तदा नीरादिभारं प्रति-गृहं वहन्नुच्चैस्तरभूचटनाहोरात्रभारवहनबहुक्षुत्तृट्सदानिर्दयनाडीघातादिभिर्मंहाव्यथाश्चिरं सेहे । सोऽन्येद्युर्नव्यनिःपद्यमानचैत्यजगती कृते जलं वहंश्चैत्यार्चादिकं दृष्ट्वा जातजातिस्मृतिश्चैत्यं कथमप्यमुंचन् ज्ञानिवचसा प्राग्भवपुत्रैर्द्रव्यं दत्त्वा महिषपालकान्मोचितः । ततः सहस्रगुणितेन प्राग्भविकदेवदेयदानेन च तैरनृणीकृतोऽसावनशनेन स्वर्गतः । क्रमान्मोक्षं चेति । तेनोभयत्र विलंबो न कार्यः । तथा सति विशे ो देवद्रव्यादेर्वृद्धिः प्रवर्त्तते । सिंश्च तदभ्यासे हि सावधानत्वेन तद्विरोधिकर्मस्वदोषपरिहारपूर्वाणां स्वनियमनि-र्वाहापूर्वगुण द्धिविशेषधर्मार्जनादिगुणानां सि रसंवासो भवेत् । तथार्चकादी मपि स्वकार्योत्साहवृद्ध्यर्थं तथा तथा धनादिना वृत्तिसाहाय्यं तथाविधश्राद्धैर्देयं यथा यथा चैत्यादेः कार्येऽप्रमत्ताः स्वप्रमोदाः संतः प्रवर्त्तेरन् । एवं सम्यक्चिंताद्यभावे तु

चैत्यादिविनाशादिदोषा आभवेयुरतः प्रमादतः पूर्वोक्तचिंता न मोच्या सद्भक्त्युल्लासाद्यनुबंधादिति ॥ ९ ॥

अथैतद्वृद्धौ प्रशंसापूर्वं श्राद्धदिनकृत्यगाथाभ्यामधिकारिणं निगमयति ।

नो माया नो पिया भज्जा, सरीरं नेव बांधवा ॥ पिच्छए तत्थ ठाणंमि, जत्थ अत्थं तु पिच्छए ॥ १० ॥
अगिद्धा जो उ दव्वंमि, जिणत्थं नेइ वित्थरं ॥ एएणं सो महासत्तो, वुच्चए जिणसासणे ॥ ११ ॥

(टीका) नो माया० अगि०—जीवः सर्वोऽपि सदैवानादिदुर्जयलोभग्रहग्रस्तत्वात् प्रायो यत्र स्थाने रक्षणीयत्ववर्द्धनीयत्वादिनार्थमेव यथा परम ध्येयतया प्रेक्षते तत्र स्थाने तथा न मात्रादीन् प्रेक्षते । यतः—तदर्थं जीवितमप्यनपेक्षमाणोसौ दुरितायशसंघातान् संधत्ते ॥ १० ॥ एव सति यः संतोषसुधासारसंभारसिक्तस्वांतवृत्तित्वात् स्वस्मिन्नपि द्रव्ये सर्वथाऽगृद्धः सन् जिनादिद्रव्यं सम्यग् रक्षणादिना विस्तारं नयति, स एतेन कारणेन महासत्त्व उच्यते । उपलक्षणात् अन्येन वर्द्धापयति अनुमोदयत्यपीत्यर्थः । इत्थं च चरमावर्त्तादिसामग्रीवशात् माध्यस्थ्यादिमूलगुणाः प्रादुर्भवन्ति । ततः सद्भक्तिसत्त्वोल्लासः प्रवर्त्तते । ततः सम्यक्चिंतोद्ग-च्छति । ततः पूर्वोक्ता वृद्धिरुदेतीति परमार्थः ॥ ११ ॥

एवं देवद्रव्यादिवृद्धिं कुर्वता श्राद्धेन तत्फलरूपो देवद्रव्यादेरुचितो भोगस्त्याज्य इति दर्शयन्नाह—

दुविहं च देवदव्वं, भोगुवभोगेहिं तत्थ दुविहं पि । उचिएण वट्टिअव्वं, अन्नहा भत्तिभंगो य ॥ १२ ॥

(टीका) दुविहेति द्विविधं च देवद्रव्यं भवतीति शेषः । चकारात् गुरुद्रव्यादिकमपि ग्राह्यं कुतः भोगोपभोगाभ्यां । सकृद्भो-

गार्हं च वस्तु भोगः नैवेद्यस्रगादिकं। पुनः पुनर्भोगार्हं वस्तु उपभोगो भूषणगृहादिकं। तत्र द्विविधेऽपि द्रव्ये उचितेन वर्त्तितव्यं विधिव्यापारेण वर्त्तितव्यं। भोगोपभोगद्रव्यं स्वस्वोचितस्थानचैत्यादौ यथार्हदाज्ञं प्रयोक्तव्यं। प्रमोदातिशयादिसंभवाद-न्यथानुचितस्थाने व्यापारणेन भक्तिभंग आपद्येतेत्यर्थः। अत्रेदं तत्त्वं। देवादिभोगद्रव्ये स्वकार्ये व्यपारिते सति न्यूनीभव-नेन स्फुटं खंडितद्रव्यरूपाशातना प्रतीयते। तथा सति तदुचितोपभोगव्याघातेन तज्जन्यविभूषाभक्त्युल्लासादिभंगोऽपि संभा-व्यते। उपभोगद्रव्ये तूक्तदोषाभावेऽपि आज्ञातिक्रमनिःशूकताऽविनयादिदोषसंभवेनोभयभक्तिभंगः स्फुटं समुज्जृंभतेऽत उभयमपि श्राद्धेन यथासंभवं स्वकार्यादौ न व्यापार्यं, उचितपदे च व्यापार्यमेव। तथाहि स्वगृहचैत्यढौकितचोक्षपूगीफलनैवेद्यादिविक्र-योत्थं पुष्पभोगादि स्वगृहचैत्ये न व्यापार्यं, नापि चैत्ये स्वयमारोप्यं। किंतु सम्यक् रूपमुक्त्वाऽर्चकादेः पार्श्वात् तद्योगाभावे सर्वेषां स्फुटं स्वरूपमुक्त्वा स्वयमारोपयेत्। अन्यथा मुधा जनप्रशंसादिदोषः। गृहचैत्यनैवेद्यादि चारामिकस्य प्रागुक्त-मासदेयस्थाने नार्प्यं। स्वधनार्पणसामर्थ्याभावे च आदावेव नैवेद्यार्पणेन मासदेयोक्तौ तु न दोषः। मुख्यवृत्त्या मासदेयं पृथगेव कार्यं, गृहचैत्यनैवेद्यचोक्षादिकं तु देवगृहे मोच्यं, अन्यथा गृहचैत्यद्रव्येणैव गृहचैत्यं पूजितं स्यान्नतु स्वद्रव्येण, तथा चानादरावज्ञादिदोषः। न चैवं युक्तं। स्वदेहगृहकुटुंबाद्यर्थं भूयसोऽपि व्ययस्य गृहस्थेन करणात् देवगृहे देवपूजापि स्वद्रव्येणैव यथाशक्ति कार्या। न तु स्वगृहढौकितनैवेद्यादिविक्रयोत्थद्रव्येण, देवसत्कपुष्पादिना वा, प्रागुक्तदोषात्। तथा देवगृहागतं नैवेद्याक्षतादि स्ववस्तुवत् पुष्पकादेः सम्यग् रक्षणीयं, सम्यग् मूल्यादियुक्त्या च विक्रेयं। नतु यथा तथा मोच्यं देवद्रव्यविनाशादि दोषापत्तेः। तत्रापि स्वतः चैत्यद्रव्योत्पत्त्यसंभवे तत्पूजायां व्यापार्यं नान्यथा। तथा सति तद्व्यापृतौ अनादरावज्ञादिदोषापत्तेः। तथा भोगविणट्ठं दव्वं

निम्मल्लं बिंति गीयत्थेति बृहद्भाष्यवचनात्। यज्जिनबिंबारोपितं सत् विच्छायीभूत विगंधं जातं दृश्यमानं च निःश्रीकं न भव्य-
जनमनः प्रमोदहेतुस्तन्निर्माल्यं ब्रुवन्ति बहुश्रुता इति. संघाचारवृत्त्युक्तेश्च भोगविनष्टमेव निर्माल्यं । न तु विचारसारप्रकरणो-
क्तप्रकारेण ढौकिताक्षतादेर्निर्माल्यत्वमुचितं । शास्त्रांतरे तथा लोके अदृश्यमानत्वादक्षोदक्षमत्वाच्च । केचित्त्वत्रान्येषा भोगानर्हत्वादेव
सर्वं देवादिनिश्रितं द्रव्यं निर्माल्यमाहुरिति । तत्त्वं पुनः केवलिगम्यं । तच्च वर्षादौ विशेषतः कुंथ्वादिसंसक्तेः पृथक् पृथक् जनानाक्रम्य
शुचिस्थाने त्यज्यते एवमाशातनापि न स्यात् । स्नात्रजलमपि तथैवातः शेषावत् शांतिपानीयं मस्तक एव दातव्यं । यदुक्तं हेम-
वीरचरित्रे "अभिषेकजलं तत्तु सुरासुरनरोरगाः । ववंदिरे मुहुः सर्वांगीणं चोपरि चिक्षिपुः १ " पद्मचरित्रेऽपि ३९ उद्देशे ।
आषाढचातुर्मास्यष्टाह्निकावृद्धस्नात्राधिकारे " तं ह्नवणसंतिसलिलं नरवइणा पेसिअं सभज्जाणं । तरुणचलयाहिं नेउ. वूढं चिय चिय
उत्तमंगेसु १" बृहत्शांतावपि शांतिपानीयं मस्तके दातव्यमिति । पुष्टालंबने तु जरासंघमुक्तजरोपद्रुतं स्वसैन्यं धरणेंद्रदत्तपार्श्वबिंब-
स्नात्रांबुपरिक्षेपेण श्रीकृष्णेन पटूचक्रे । एवं श्रीपालमहीपालादिनामपि[1] बोध्यमिति ॥ तथा यथासंभवं देवादिसंबंधिगृहाट्टक्षेत्रवाटिका
पाषाणेष्टिकाकाष्टवंशकवेल्लुकमृत्सुधादिकं श्रीखंडकेसरभोगपुष्पादिकपिंगानिकाचंगेरीधूपपात्रकलशवासकूंपिकाश्रीकरीचमरचंद्रोदयझ-
लरीभैर्यादिवाद्यसाबाणसरावजवनिकाकंबलकपाटपट्टपट्टिकाकुंभउरसिककज्जलजलप्रदीपादिकं चैत्यशालाप्रणाल्याद्यागतजलाद्यपि
च स्वपरकार्ये किमपि न व्यापार्यं । देवभोगद्रव्यवत् तदुपभोगस्यापि दुष्टत्वात् । चमरसाबाणादीनां मलिनीभवनत्रूटनपाटनादि
संभवे त्वधिकदोषोप्यतो देवसत्कं वादित्रमपि गुरोः संघस्यापि चाग्रे न वाद्यं । केचित्त्वाहुः पुष्टालंबने बहुनिःक्रयार्पणपूर्वं

१ श्रीपालस्य श्रीसिद्धचक्रस्नात्रजलेन महीपालस्य च सूर्यकुण्डजलात् कुष्टो गतः ।

व्यापार्यतेऽपि । यतो " ळं विणा जिणाणं, उवगरणं चमरछत्तकलसाइं । जो वावरेइ मूढो, नियकज्जे सो हवइ दुहिओ ॥ १ ॥ " स्वयं च व्यापारयता जातु भंगे उपकरणस्य स्वद्रव्येण नव्य समारचनमिति । अन्यथा तु तिर्यगादिदुर्गतिदुःख भाग् देवसेनमातृवत् भवति । सम्प्रदायेऽत्र दृष्टांतो यथा—विधाय दीपं देवानां, पुरस्तेन पुनर्नहि । गृहकार्याणि कार्याणि, तिर्यङ्क्षेव भवेद्यतः । इन्द्रपुरे देवसेनो व्यवहारी समातृको वसति स्म । तत्रैव पार्श्ववर्त्ती धनसेन औष्ट्रिको ऽभूत् । तस्य गृहान्नित्यमेका उष्ट्रिका देवसेनगृहे समेति । कुट्टयित्वा धनसेनेन गृहे नीतापि पुनर्देवसेनगृहे एव यात्वा तिष्ठति । तत इभ्येन मूल्येन गृहीत्वा स्थापिता उभयोरपि स्नेहवत्त्वात् । एकदा तेन पृष्टो ज्ञानी स्नेहकारणं प्राह । एषा पूर्वभवे तव माताऽभूत् तयैकदा जिनाग्रे पूजार्थं दीप विधाय तेन दीपेन गृहकार्याणि कृतानि, धूपांगारेण चुल्ली संधुक्षिता तेन कर्मणा उष्ट्री जाता । अतः प्राग्भवोऽय स्नेहस्तवोचितः । ततः उचितं प्रायश्चित्तं कृत्वा सा सद्गतिं ययाविति । तथा ज्ञानद्रव्यमपि देवद्रव्यवन्न कल्पत एवातो ज्ञानसत्कं कागदपत्रादि साध्वाद्यार्पितं श्राद्धेन स्वकार्ये न व्यापार्यं पुस्तिकायामपि न स्थाप्यं समधिकनिष्क्रियं विनेति २ । श्राद्धानां साधारणमपि संघदत्तमेव कल्पते व्यापारयितुं न तु अन्यथा संघेनापि सप्तक्षेत्रीकार्ये एव व्यापार्यं न मार्गणादिभ्यो देयं । सांप्रतिकव्यवहारेण तु यद्गुरुन्युछनादि साधारणं कृतं स्यात् तस्य श्रावकश्राविकाणामर्पणे युक्तिरेव न दृश्यते, शालादिकार्ये तु तत् व्यापार्यते श्राद्धैरिति ३ । साध्वादिसत्कमुखवस्त्रिकादेरपि व्यापारणं न युज्यते गुरुद्रव्यत्वात् । स्थापनाचार्यजपमालादिकं च ध्यानादिधर्मवृद्धये प्रायः श्राद्धार्पणार्थं गुरुभिर्व्यवह्रियते अनिश्रितज्ञानोपकरणत्वात् । गुर्वर्पित तद्ग्रहणेऽपि व्यवहारो दृश्यते । तथा स्वर्णादिकं तु गुरुद्रव्यं जीर्णोद्धारे नव्यचैत्यकरणादौ च व्यापार्यं । तद्यथा । गुरुपूजासत्कं सुवर्णादिद्रव्यं

गुरुद्रव्यमुच्यते। तथा प्रागेवं पूजाविधानमस्ति न वा कुत्रचैतदुपयोगीत्युच्यते। गुरुपूजासत्कं सुवर्णादि रजोहरणाद्युपकरणवत् गुरुद्रव्यं न भवति, स्वनिश्रायामकृतत्वात्। तथा हेमाचार्याणां कुमारपालराजसुवर्ण १०८ कमलैः प्रत्यहं पूजा कृतास्ति तथा "धर्मलाभ इति प्रोक्ते दूरादुच्छ्रितपाणये। सूरये सिद्धसेनाय ददौ कोटिं नराधिपः ॥१॥ इति इदं चाग्रपूजारूपं द्रव्यं तदानीं संघेन जीर्णोद्धारे तदाज्ञया व्यापारितं। अत्रापि तक्रकौंडिन्यन्यायेन [१न] भोज्यभोजकत्वसंबंधेनौघिकोपधिवत् पूजाद्रव्यं न भवति, पूज्यपूजासंबंधेन तु तद्गुरुद्रव्यं भवत्येव। अन्यथा श्राद्धजीतकल्पवृत्तिर्विघटते किं बहुनेति। तथा जीवदेवसूरीणां पूजार्थं अर्द्धलक्षद्रव्यं मल्लश्रेष्ठिना दत्तं तेन च प्रासादमकार्यंत सूरिभिः। तथा धारायां लघुभोजेन श्रीशांतिवेतालसूरये १२६०००० द्रव्यं दत्तं तन्मध्ये गुरुणा च १२ लक्षधनेन मालवांतश्चैत्यान्यकार्यंत। ६० सहस्रद्रव्येण च थिरापद्रचैत्यदेवकुलिकाद्यपीतीह विस्तरस्तु तत्प्रबंधादेर्बोध्यः। तथा सुमतिसाधुसूरि (साधुसूरि)वारके मंडपाचलदुर्गे मलिकश्रीमाफराभिधानेन श्राद्धादिसंसर्गाज्जिनधर्माभिमुखेन सुवर्णटंककैर्गीतार्थानां पूजा कृतेति वृद्धवादोऽपि श्रूयते इति। तथा बालस्य नामस्थापनावसरे गृहादागत्य स बालः श्राद्धो वसतिगतान् गुरून् प्रणम्य नवभिः स्वर्णरूप्यमुद्राभिर्गुरोर्नवांगपूजां कृत्वा गृह्यगुरुदेवसाक्षिकं दत्तं नाम निवेदयति, तत उचितमंत्रेण वासमभिमंत्र्य गुरुः ॐकारादिन्यासपूर्वं बालस्य स्वसाक्षिकां नामस्थापनामनुज्ञापयतीति। तथा द्विस्त्रिर्वाऽष्टभेदादिका पूजा, संपूर्णदेववंदनं, चैत्येऽपि सर्वचैत्यानामर्चनं, वंदनं वा, स्नात्रमहोत्सवमहापूजाप्रभावनादि गुरोर्बृहद्वंदनं अंगपूजा प्रभावनास्वस्तिकरचनादिपूर्वव्याख्यानश्रवणमित्यादिनियमा वर्षाचातुर्मास्यां विशेषतो ग्राह्या इति। एवं प्रश्नोत्तरसमु-

१ काटखुणान्तरे सर्वोऽपि पाठ. सन्दिग्धः।

चयाचारप्रदीपाचारदिनकरश्राद्धविध्याद्यनुसारेण श्रीजिनस्येव गुरोरपि अंगाग्रपूजा सिद्धा। तद्धनं च गौरवार्हस्थाने पूजासंबंधेन प्रयोक्तव्यमिति ४। तथा धर्मस्थाने प्रतिज्ञात च द्रव्यं पृथगेव व्ययितव्यं, न तु क्रियमाण भोजनादिरूपव्यये क्षेप्यं। एवं स्फुटमेव धर्मधनोपभोगदोषात्। एवं सति ये यात्रादौ भोजनशकटसंप्रेषणादिव्ययं सर्वं मानितव्ययमध्ये गणयन्ति तेषां मूढानां न ज्ञायते का गतिः। उद्यापनादावपि प्रौढाडंबरेण स्वनाम्ना मंडिते जने बहु श्लाघादि स्यान्निष्क्रयं तु स्तोकं मुंचतीति व्यक्त एव दोषः। तथा सामान्यतो विशेषतो वान्यप्रदत्तधर्मस्थानव्ययितव्य धनव्ययसमये तन्नाम स्फुटं ह्यं। एवं सामुदायिकस्यापि। अन्यथा पुण्यस्थाने स्तैन्यदोषापत्तेः। एवमंत्यावस्थायां पित्रादीनां यन्मान्यते तत्सावधानत्वे वादिसंघसमक्षमित्थं वाच्यं यद्भवन्निमित्तं इयद्दिनमध्ये इयद्व्ययिष्यामि तदनुमोदना भवद्भिः कार्येति। तदपि च सद्यः सर्वज्ञातं व्ययितव्यं। आभडश्रेष्ठिपुत्रवत्। तथाहि—अणहिल्लपुरपत्तने श्रीमालज्ञातीयनागराजश्रेष्ठी कोटीध्वजोऽभूत्। प्रिया च महिलादेवी। तस्यां साधानायां श्रेष्ठी विसूचिकया मृतः। नृपेणापुत्रत्वात् तस्य सर्वस्वं गृहीतं। श्रेष्ठिनी च धवलकपुरे पितृगृहे गता। क्रमात् अमारिदोहदे पित्रा पूरिते तया पुत्रो जज्ञे। आभडेति नाम्ना। ततः पंचवर्षीयः पाठशालायां पठन्निस्तातेति बालैरुक्तोऽसौ मातृतः स्वस्वरूपे ज्ञाते यौवनाभिमुखः पत्तने गतः। स्वगृहे स्थित्वा वाणिज्यं कुर्वन् भावलदेवीं परिणिन्ये। ततः पुण्योदयात् प्राक्तननिधानलाभादिना कोटीध्वजो जज्ञे। सुतत्रयं जातं। क्रमात् दुःकर्मणा धनत्वेन सपुत्रां पत्नीं पितृगृहे प्रेष्य मणिकारहट्टे मणिकादीन् घर्षयन् यवमानकं लभते। तत्स्वयं पिष्ट्वा पक्त्वा चादन् कालं निरगमत्। अन्यदा श्रीहेमसूरिपार्श्वे इच्छापरिमाणे बहु संक्षिप्तेऽपि गुरुभिर्निषिद्धेन तेन नवद्रम्मलक्षाः स्वीकृतास्तन्मानेनान्यदपि निय तं। शेषं धर्मव्यये कार्यं। क्रमात् द्रम्मपंचकग्रंथिर्जातः। अन्यदेंद्रनीलकंठाभरणं पंचद्रम्मैः क्रीत्वा

समुद्दीप्येंद्रनीलस्य लक्षमूल्या मणयः कारिताः । क्रमात् धनी प्राग्वद् जज्ञे । कुटुंबं मिलितं । ततः साधूनां प्रत्यहं घृतघटदानसाधमिकवात्सल्यसत्रागारमहापूजाप्रतिवर्षपुस्तकलेखनचैत्यजीर्णोद्धारबिंबकारणादिधर्मकर्माणि कुर्वन् चतुरशीतिवर्षायुःप्रांते धर्मवहिकावाचने अष्टनवतिलक्षद्रम्मव्ययं श्रुत्वा श्रेष्ठी विषण्णः प्राह, हा कृपणेन मया कोट्यपि न व्ययिता । ततः पुत्रैस्तदैव दशलक्षीं व्यय्याष्टोत्तरां कोटीं पूरयित्वा अष्टौ लक्षाः पुनर्मानिताः । सोऽनशनात् स्वर्गतः । जिनदासादिपुत्रैश्चोक्तविधिना धर्मधनं व्ययितं । क्रमेण सद्गतिर्भेजे । एवं-अमारिद्रव्याद्यपि देवादिभोगेऽनिश्रितत्वात् नायाति । तथा ज्ञानद्रव्यं च स्वस्थाने देवस्थानेऽप्युपयुज्यते नत्वन्यत्र तथा द्रव्यलिंगिद्रव्यं चाभयदानादावेव प्रयोक्तव्यं । न तु चैत्यादौ अत्यंताशुद्धत्वात् । इत्थं प्रसंगतः सर्वत्र धर्मोपकरणव्यापारेऽप्यविध्याशातनावारणाय विवेकः कार्यो विवेकिभिरन्यथा प्रायश्चित्तमप्यापद्यते । यदुक्तं महानिशीथे "अविहीए नियसणुत्तरियं रयहरणं दंडगं च परिभुंजे चउत्थमिति" तेन श्राद्धैश्चरवलकमुखानंतकादेर्विधिनैव व्यापारणस्वस्थानस्थापनादिकं कार्यं । अन्यथा धर्मावज्ञादि दोषापत्तेरिति । सप्रपंचं वृद्धिद्वारं समाप्तम् २ ॥ १२ ॥

॥ इति द्वितीयं वृद्धिद्वारं समाप्तम् ॥

एवं चैत्यद्रव्यादिवृद्धिं कुर्वतः कस्यचिदनाभोगादिना चैत्यद्रव्यादिविप्रणाशोऽपि स्यात्, अतः पुनः कर्तृद्वारेण मुख्यवृत्त्या गाथात्रयेण तद्भेदानाह—

भक्खेइ जो उविक्खेइ, जिणदव्वं तु सावओ । पन्नाहीणो भवेजीओ, लिप्पइ पावकम्मणा ॥ १३ ॥

(टीका) भरुखेति कंठयं। नवरं भक्षणं देवद्रव्यस्य तदुपचारस्य वा तु शब्दात् ज्ञानद्रव्यादेश्च यमुपजीवनं १ उपेक्षणं तदेव परस्य कुर्वतः शक्तितोऽनिवारणं २ प्रज्ञाहीनत्वमंगोद्धारादिना देवद्रव्यादिदानं यद्वा मंदमतितया स्वल्पेन बहुना वा धनेन कार्यसिद्ध्यवेदकत्वात् यथाकथंचित् द्रव्यव्ययकारित्वं कूटलेख्यकृतत्वं च ३ ॥ १३ ॥

चेइयदव्वं साहारणं च, जो दूहइ मोहियमइओ। धम्मं च सो न याणेइ, अहवा बद्धाउ ओ नरए ॥१४॥

(टीका) चेइयेति। चैत्यद्रव्यं साधारणद्रव्यं चकारात् ज्ञानद्रव्यादिकं यो दोग्धि व्याजव्यवहारादिना तदुपयोगिद्रव्यमुपभुंक्ते उपलक्षणतस्तद्मुष्णाति। अत्र तदुपयोगिलाभं चतुष्कादिवृद्ध्या निर्णीय तद्वनं ग्राह्यं न त्वधिक परकीयत्वात्। यतः " उचिअं मुत्तूणकलं दव्वाइकमागयं च उक्करिसं निवडियमणिजाणंतो परस्स संतं न गिज्झिज्जा " १। व्याख्या-उचितकला शतं प्रतिचतुष्कपंचक वृद्ध्यादिरूपा " व्याजे स्यात् द्विगुणं वित्तं व्यवसाये चतुर्गुणमित्यादि रूपा वा तां। तथा द्रव्यं गणिमधरिमादि आदिशब्दात् तद्गतानेकभेद : तेषां द्रव्यादीनां क्रमेण द्रव्यक्षयलक्षणेनागतः संपन्नो यदुत्कर्षोऽर्थवृद्धिरूपस्तं मुक्त्वा शेषं न गृह्णीयात् कोऽर्थः यत्कथंचित् पूगीफलादि द्रव्याणां क्षयाद्द्विगुणादिलाभः स्यात् तदा तमदुष्टाशयतया गृह्णाति नत्वेवं चिंतयेत् सुदरं जातं यत्पूगीफलादीनां क्षयोऽभूत् इति, तथा निपतितमपि परसत्कं जानन्न गृह्णीयात् कलांतरादौ क्रयविक्रयादौ च देशकालाद्यपेक्षया य उचितः शिष्टजनानिंदितो लाभः स एव ह्य इति भावः, इति प्रति० वृ० ३ व्रते ५ अतिचाराधिकारे एवं सति अधिकग्रहणे सद्व्यवहारभंग आपद्येतेति तत्त्वम् ॥ १४ ॥

आय जो भंजइ, पडिवन्नध न देइ देवस्स। गरहंतं चोविक्खइ, सो वि हु परिभमइ संसारे ॥ १५ ॥

(टीका) आयाण ति–आदानं तृष्णागृहग्रस्तत्वात् देवादिसत्कं भाटकं यो भनक्ति ५ तथा यः पर्युषणादौ च चैत्यादिस्थाने देयतया प्रतिज्ञातं धनं न दत्ते ६ तथा गर्हतं ईर्ष्यादिवशाद्दुर्वाक्येन दूषयन्तमविनीतं यो वोपेक्षते तथा सति कदाचित्तद्वाक्यश्रवणात् महेंद्रपुरीयश्राद्धवत् मानीभूय देवादिद्रव्यरक्षादौ शक्तिमानप्युदासीनो भवतीत्यर्थः ७ यतः एतदेवमहत्पापं धर्मस्थानेऽप्युदासि इति ॥ १५ ॥ अथ संयतापेक्षयापि त दानाह—

चेइयदव्वविणासे तद्दव्वविणासणे दुविहभेए । साहू उविक्खमाणो णंत रिओ होइ ॥ १६ ॥

(टीका) चेइएति । चैत्यद्रव्यं हिरण्यादि त विनाशे भक्षणादितो न्यूनत्वेन हानिरूपे विध्वंसरूपे च । तथा तेन चैत्यद्रव्येणाप्तं द्रव्यं दारूपलेष्ट दि तस्य विनाशने च । तस्मिन् कथंभूते द्विविधे योग्यातीतभावभेदात् । तत्र योग्यं नव्यमानीतं चैत्यत्वेन परिणं त इत्यर्थः । अतीतभावं लग्नोत्पाटितं चैत्यत्वेन परिणतमि र्थः । अथवा मूलोत्तरभेदात् द्विविधे तत्र मूलं भकुंभादि उत्तरं छादनादि । यद्वा पक्षपरपक्षकृतभेदात् द्विविधे । एवमनेकधा द्वैविध्यं । अत्रापिशब्द ध्याहारादा ं श्रावकः र्वसाव विरतः साधुरपि तत्रोदासीन्यं कुर्वाणो देशनादिभिरनिवारयन्ननंतसंसारिको भणित इत्थं विनश्यत् चैत्य व्या पे ं ः यतेनापि सर्वथा न कार्या इत्यर्थः । अयं भावः कारणभेदात् चैत्यद्रव्यं द्वि धं उपकारकं उपादानं च तत्राद्यं धनादि द्वितीयं योग्यद्रव्यं ते अपि भक्षणादिभेदात् प्रत्येकं विधं स्तः । तान्यपि नः पक्षपरपक्षकर्तृभेदात् द्विविधा । एवं चै द्रव्य नाशोऽष्टाविंशतिधा बोध्यः । इत्थं ज्ञानद्रव्येऽपि भावना कार्या । साधारणादेस्तूचितोपष्टंभकत्वात् प्रत्येकं चतुर्दशभेदा भाव्याः । बालबोधार्थं यंत्रकमपि दर्शनीयमिति ॥ १६ ॥

चैत्यद्रव्यादिविनाशयंत्रकम्.

द्रव्यनामानि	चैत्यद्रव्यस्य.	ज्ञानद्रव्यस्य.	गुरुद्रव्यस्य.	साधारण-द्रव्य .	धर्मद्रव्यस्य.	सर्वसंख्या.
भेदांकाः	२८	२८	२८	१४	१४	११२

अथ तदनुरोधतो विनाशकत्वेन पक्षपरपक्षौ निरूपयति—

रागाईदोसदुट्ठो, जिणेहिं भणिओ वि नासगो दुविहो । देवाइदव्वपणगे, सपक्खपरपक्खभेएणं ॥ १७ ॥

(टीका) रागा इति व्याख्या कंठयं । नवरं रागादिदोपदुष्टः, रागो दृष्टिरागादिः । आदिशब्दात् द्वेषलोभाकुक्षिविभ्रमानाभोगसंशयसहसात्कारापेक्षाबुद्ध्यादिग्रहणं तद्योग्यतादर्शनार्थं हेतुगर्भितविशेषणमिदं । स्वपक्षः साधर्मिकवर्गः श्राद्धादिः १० परपक्षो वैधर्मिकलोकः पापंड्यादिरिति ॥ १७ ॥ अत्राह परः—

चोएइ चेइयाणं, खित्तहिरण्णेअ गामगोवाइ । लग्गंतस्स य जइ णो, तिगरणसोही कहं तु भवे ॥ १८ ॥

(टीका) चोएइ इति । यः चैत्यादिसत्कस्य धनादिवर्धकक्षेत्रहिरण्यग्रामगृहहट्टगोपादेरादानादिविधिना चिंतयति तस्य त्रिधा संयमवतः साधोस्त्रिकरणशुद्धिः कथं स्यादपितु न स्यात् यथाप्रतिज्ञातव्रतभंगसंभवादित्यर्थः ॥ १८ ॥

अत्रोत्तर गाथायुग्मेनाह—

भन्नइ इत्थ विभासा, जो एआइं सयं विमग्गिज्जा। तस्स न होइ विसोही, अह कोइ हरिज्ज एआइं ॥१९॥
तत्थ करेइ उवेहं, जा भणियाओ तिगरणविसोही। सा य न होइ अभत्ती, तस्सा तम्हा निवारिज्जा ॥२०॥

(टीका) भन्नेति । तत्थेति अत्राधिकारे भण्यते विभाषा विकल्पः न भवति भवति च शुद्धिरित्यर्थः । तत्रादौ च विशुद्ध्यसंभवं दर्शयति। उत्सर्गतो यथावत् देवादिधनवृद्धिसंभवे यो राजामात्याद्यभ्यर्थनपूर्वं उक्तस्थानानि विमार्गयेत् चिंतयेत् आदानादिविधिना तेभ्यो नव्यं धनमुत्पादयतीत्यर्थः, तदानीं तस्य साधोर्विशुद्धिर्न भवति। अयथाकालं राजाद्यभियोगेन तेषां परितापादिनोक्तवृद्ध्याद्युत्साहभंगसंभवात् आज्ञोल्लंघनाच्च स्फुटं भवदुक्तदोषावकाश इति भावः । अथ विशुद्धिसंभवं दर्शयति । अथ कोपि हरेद्विनाशयेत् एतानि तत्र य उपेक्षां करोति तस्य या त्रिकरणविशोधिर्भणिता सा न भवति । चात् पुनर्भक्तिरपि न स्यात् । तथा सति आज्ञाप्रमोदोत्साहभंगात् पापानुबंधः समुज्जृंभते इत्यर्थः, तस्मात् अविनीतं सुसाधुर्निवारयेत् सर्वशक्त्या । अतः केनचिद् भद्रकादिना प्राग्वितीर्णं अन्यद्वा जिनादिमूलद्रव्य विलुप्यमानं यथा तथा रक्षयतो मुनेरभ्युपेतव्रतहानिर्नैव, प्रत्युत धर्मपुष्टिरेव जिनाज्ञाराधनादिलाभात् । यदुक्तं निशीथभाष्ये ११ उद्देशे "इदाणिं रायणिय कज्जंति उल्लोयणगाहा" चेईआणं वा तदव्वविणासे वा संजइकारणे वा अन्नमियकहिं वा कज्जे रायाहीणे सो राया तं कज्जं न करेइ सयं वुग्गाहिओ वा तस्साउंटणनिमित्तं दगतीरे आयाविज्जा, तं च दगतीरं तस्स रण्णो उल्लोयणे ठियं णिगमपहे वा तत्थय आयावंतो ससहाओ आयावेइ उभयदढो धिइसंघयणेहिं, तिरिआणं जो अवतरणपहो मणुआण य ण्हाणाइयं च भोगठाणं तं चेव वज्जेउं आयावेइ, कज्जे तं महातवजुत्तं दट्ठुं अल्लएज्झराया आउट्टीय पुछेज्झा । किं कज्जं

आयावेसि अह ते कज्जं करेमि, भोगे पयच्छामि, वरेहि वरं जेण तेऽट्ठो, ताहे भणइ साहु, कज्जं ण मे वरेहिं इमं संघकज्जं करेहि, तओ तेण पडिवन्न तहा कयंति। "पुष्टालंबेन तु शरीरावष्टंभाय त्यक्तभारभारिकवत् जिनशासनोपकाराय भुनव्यवहारे निषिद्धमप्यर्हदाज्ञानुसारेणाचरितं कर्मनियमान्महानिर्जराकृद्भवति श्रीकालिकसूरि-श्रीभद्रबाहुस्वामि-श्रीवज्रस्वामि—श्रीहेमसूरि-मल्लवादिसूरि-विष्णुकुमार-धर्मघोषानुज्ञादिवदिति । यदुक्तं संदेहदोलावलीवृत्तौ एवमष्टादशसु पापस्थानेष्वतिप्रवृत्तस्याज्ञानिरपेक्षस्यैवाधर्मः नान्यथार्हत्शासनप्रत्यनीकगर्दभिल्लनृपवंशाद्युच्छेदिनां श्रीकालिकाचार्यादीनां निःकलंकचारित्रत्वात् इति भावः । प्रज्ञापनायां भाषापदेपि " उवउत्तो चत्तारि भासज्जायं भासमाणो आराहगो भवइ" वृत्तिर्यथा " जिनशासनोड्डाहादिनिरासार्थमसत्यामपि भाषां भाषमाणः आराधको भवति। तथोपासकदशांगेपि गुरुनिग्गहेणंति " चैत्यादिरक्षार्थं प्रत्यनीकनिग्रहेण प्रतिपन्ननियमभंगो न भवति । आवश्यके प्रत्याख्यानाध्ययने च महत्तरागारेणंति । एवमादिप्रकारेण सुनक्षत्रसर्वानुभूतिवत् शासनाशातनानिवारणार्थं स्वजीवितव्यमोचनेनापि शासनोपकारः कर्त्तव्य एवेति किं बहुनैतेनोत्सर्गस्यैव मार्गत्वं अपवादस्य तु स्वच्छंदत्वमिति वदंतोऽपि निरस्ता इति गाथाद्वयार्थः ॥ १९-२० ॥ समाप्तं ३ द्वारम् ॥

अथोक्तवृद्धिकर्तुर्लौकिकं सत्फल दर्शयति—

एवं नाऊण जे दव्वं, वुड्ढिं निंति सुसावया । ताणं रिद्धी पवड्ढेइ, कित्ती सुखं बलं तहा ॥ २१ ॥
पुत्ताय हुंति से भत्ता, सोंडीरा बुद्धि संजुआ । सव्वलक्खणसंपुन्ना, सुसीला जणसंमया ॥ २२ ॥ (युग्मं)

(टीका) एवमिति पुत्तायेति—ये सुश्रावकाः एवं पूर्वोक्तप्रकारेण वृद्धिविधिं ज्ञात्वा द्रव्यपंचक वृद्धिं नयंति ते चांतरायादेः क्षयोपशमादिना ऋद्धिः पुण्यानुबंधिभवः, सुखं मान कं शारीरं च, बलं परोपकारादिसमर्थं शारीरं तादृक्पुत्रादि कुटुंबसंपत्तिः। उपलक्षणात् तथाविधसंततिवृद्धिः वांछितसुखावाप्तिः उच्चकुले जन्म सर्वत्र सत्कारसन्मानादिपूजोत्कर्षः औदार्यं गांभीर्यं विवेकित्वं दुर्गतिविच्छेदः आरोग्यं सदायुःप्रसरः रूपसंपत्तिः सौभाग्य धर्मसाधनलब्धिः चेत्यादि फलं सानुबंधतया अ भवन्ती था- युग्मभावार्थः ॥ २१–२२ ॥ अथ लोकोत्तरं सत्फलमाह—

जिणपवयणवुड्ढिकरं, पभावगं नाणदंसणगुणाणं। वुड्ढंतो जिणदव्वं, तित्थयरं हइ जीवो ॥ २३ ॥

जिणपवयणवुड्ढिकरं, पभावगं नाणदं णाणं। र खंतो जिणदव्वं, परित्त संसारि ओ होइ ॥२४॥ (युग्मम्)

(टीका) जिणेत्ति जिणपवयणत्ति व्याख्या सुगमा। भावार्थस्त्वयं। सति देवादिद्रव्ये प्रत्यहं चैत्यादिसमारचनमहापूजासत्कारसन्मानावष्टंभादिसंभवात्तत्र च प्रायो यतिजनसंपाततद्देशनाश्रवणादेश्च जिनप्रवचन द्धिर्ज्ञानादिप्रभावना च प्रतीता। अत एव तद्वर्द्धयतोऽर्हत्प्रवचनभक्त्यतिशयात् परंपरया जग नोपकारकत्वात् अप्रमत्ततया सम्यग् धर्मतीर्थाराधकत्वाच्च सागरश्रेष्ठिवत् संसारोच्छेदप्रयोजकः पुण्यकाष्टापन्नार्हत्पदलाभोऽप्यत्र सुलभ एवेति भावः। तथाहि—

माकेतपुरे सागरश्रेष्टी परमार्हतो वसति स्म। तस्मै सुश्रावकत्वात् तत्रत्यश्रावकैः संभूय चैत्यद्रव्याधिकारो दत्तः प्रो च "चैत्यकर्मकृतां सूत्रधारादीना भोजनमासदेयादिचिंतापि भवता कार्येति"। सोऽपि दुःकर्मवशात् लोभार्त्तः सूत्रधारादीनां न रोक्यं ददौ

किंतु समर्घं धान्यगुडतैलघृतवस्त्रादिकं चैत्यद्रव्येण संगृह्य तेभ्यो महर्घं ददत् शेषं च स्वयं गृह्णाति । एवं रूपकाशीतिभागरूपाणां काक(कि)णीनामेकसहस्रो लोभेन सगृहीतः । ततोऽर्जितं च कर्माऽनालोच्य स मृतः । सिंधुनदीतटे संप्रदागथलपर्वते जलमानुषीभूय समुद्रांतर्जलचरोपद्रवनिवारकाडगोलिकाग्रहणार्थं जात्यरत्नग्राहकप्रयुक्तवज्रघरट्टपीडनमहाव्यथया मृत्वा तृतीयनरके नारकोऽजनि । नरकादुद्वृत्तश्च महामत्स्यः पंचधनुःशतमानो म्लेच्छकृतसर्वांगछेदादिकदर्थनया मृतश्चतुर्थनरके । एवं एकद्व्यादिभवांतरितो नरकसप्तकेऽप्युत्पेदे । ततः सहस्रवारान् क्रमेण गर्त्ताशूकरमेषशृगालमार्ज्जारमूषकनकुलगृहकोकिलगृहगोधासर्पवृषभकरभगजादिषु तथा कृमिशंखशुक्तिजलौकः कीटवृश्चिकपतंगादिषु पृथिवीजलानिलवनस्पतिषु च समुत्पद्य तत्रैव व्युत्क्रमेण लक्षसख्याकान् भवान् बभ्राम । ततः क्षीणबहुकर्मासौ वसंतपुरे कोटीश्वरवसुदत्तवसुमत्योः पुत्रो जातः । गर्भस्थ एव प्रनष्टं सर्वं द्रव्यं । जन्मदिने जनको विपन्नः । पंचमे वर्षे माता मृता । लोकैर्निःपुण्यक इति दत्तनामासौ रंकवद्वृद्धिं प्राप । अन्यदा च स्नेहलेन मातुलेन स्वगृहं निन्ये । तदा रात्रौ त गृहं चौरैर्मुषितं । एवं यस्य गृहे वसति तत्र चौराग्निप्रमुखा उपद्रवा स्युः । ततस्ताम्रलिप्तीपुरीं गत्वा विनयंधरमहेभ्यगृहे तस्थौ । ततो निष्कासितोऽपि समुद्रे धनावहसांयात्रिकेण साकं परद्वीपं प्राप । क्रमाद्वलमानः प्रवहणे भग्ने दैवान्निःपुण्यकः फलकेन कथंचित् समुद्रतीरं प्राप्य तद्ग्रामाधिपमवलंबति स्म । अन्यदा धा । निपातितः ठक्कुरो निःपुण्यकस्तु ठक्कुरसुतधिया पल्ल्यां नीतः । तद्दिवसे एव चान्यपल्लीपतिना सा पल्ली विनाशिता । ततस्तैरपि निर्भाग्य इति निःकासितः एवमेकोनसहस्रेष्वन्य ।नेषु तस्करजलानिलखचक्रपरचक्राद्यनेकोपद्रवसंभवात् निष्कासनादिदुखं वहन् अन्यदा महाटव्यां सप्रत्ययं सेलकयक्षप्रासादं प्राप्य एकाग्रतया तमाराधयामास स्वदुःखनिवेदनपूर्वकं । तत एकविंशत्योपवासैश्च तुष्टो यक्षः प्राह–भद्र ! संध्यायां मम पुरः सुवर्णचंद्रालंकृतो महान् मयूरो

नृत्यं करोति प्रतिदिनं च पतितानि कनकपिच्छानि त्वया ग्राह्यानि। ततो हृष्टेन तेनापि कियन्त्यपि गृहीतानि । एवं च प्रत्यहं ग्रहणा- न्नवशती पिच्छानां प्राप्ता शतमेकं शेषं तिष्ठति । तदानीं दुःकर्मप्रेरितेन तेन एतद्ग्रहणायाद्यापि कियद्दिवसं चारण्ये स्थातव्यं तद्वरमे- कमुष्ट्यैव सर्वाण्यपि गृह्णामीति विचिंत्य तद्दिने नृत्यन्मयूरस्य तान्येकमुष्ट्यैव गृहीतुं यावत्प्रवृत्तस्तावत्केकी काकरूपः समुड्डीय गतः। पूर्वं गृहीतपिच्छान्यपि नष्टानि । ततो धिग्मया मुधैवौत्सुक्य कृतमिति विषण्ण इतस्ततो भ्रमन् ज्ञानिनं मुनिं दृष्ट्वा नत्वा च स्वकर्म- स्वरूपं प्रपच्छ । तेनाप्युक्तं यथानुभूतं प्राग्भवस्वरूपं । ततो देवद्रव्योपजीवनप्रायश्चित्तं ययाचे । मुनिनाप्युक्तं समधिकं तावत् देवाय देयं ततस्तेन सहस्रगुणदेवद्रव्यावधिं स्वनिर्वाहमात्राधिकं स्वल्पमपि वस्त्राहारादि न ग्राह्यमिति नियमो जगृहे । ततो यद्यद्व्यवहरति तत्र बहुद्रव्यमर्जयति। एवं स्वल्पैर्दिनैः प्रागुपजीवितसहस्रकाकिणीस्थाने काकिणीलक्षदशकं प्रादात्। ततो देवस्यानृणीभूतोऽसौ क्रमात् अर्जितप्रभूततरद्रव्यः स्वपुरप्राप्तो महेभ्यो जज्ञे। ततः स्वयं कारितेषु अन्यकारितेषु च सर्वजिनप्रासादेषु ज्ञानादिस्थानेषु च सर्वशक्त्या प्रत्यहं पूजाप्रभावनादिविधापन देवद्रव्यरक्षणवृद्धिप्रापणादिना जिननामकर्म बद्धवान् । अवसरे दीक्षामादाय गीतार्थीभूतः सर्वार्थसि- द्धौदेवत्वमनुभूय महाविदेहेऽर्हद्विभूतिं भुक्त्वा सिद्ध इति। एवं तद्रक्षाकर्त्तुरपि फलं वाच्यं एतेनानुषंगिकं शुभफलं दर्शितमिति परमार्थः ॥ २३–२४ ॥ अथोपसंजिहिर्षुस्तात्त्विकं सत्फलं दर्शयति—

एवं नाऊण जे दव्वं, वुड्ढिं निंति सुसावया । जरामरणरोगाणं, अंतं काहिंति ते पुणो ॥ २५ ॥

(टीका) एवमिति । एवं प्रवचनप्रभावकत्वादिकं जरामरणरोगाणां अंतं आत्यंतिकदुःखध्वंसं मोक्षमित्यर्थः। समाप्तं ४ द्वारमिति ॥२५॥

॥ इति चतुर्थद्वारं समाप्तम् ॥

अथोक्तविनाशकस्य पारभविकं दोषोदयं दर्शयति—

देवाइदव्वणासे, दंसणमोहं च बंधए मूढो । उम्मग्गदेसगो वा, जिणमुणिसंघाइ सत्तुव्व ॥ २६ ॥

(टीका) देवा इति–देवादिद्रव्यविनाशेन मिथ्यात्वप्रकृतिं चात् अन्या अपि पापप्रकृतीं मूढस्तद्दुर्विपाकानभिज्ञो बध्नाति । उन्मार्गदेशक इव ऋद्धिगारवादिवशादसदभिनिवेशाद्वोत्सूत्रप्ररूपक इव । अथवा जिनमुनिसंघादिप्रत्यनीक इवेत्यर्थः । प्रायः माया-संश्लिष्टाध्यवसायवशात् चैत्यद्रव्यादिप्रत्यनीको दर्शनमोहं निकाचयन् तदनुरोधात् अन्या अपि पापप्रकृतिविंशेषतो बध्नातीति भावः । यदुक्तं कर्मग्रंथे " उम्मग्ग देसणा मग्ग, नासणा देवदव्वहरणेहि । दंसणमोहं जिणमुणि, चेइयसंघाइपडिणीओ ॥ " निशीथचूर्णौ ११ उद्देशेऽपि " तत्थ दंसणमोहं अरिहंतपडिणीययाए एवं सिद्धचेईयतवस्सि सुअधम्मसंघस्स य पडिणीयत्तं करंतो दंसणमोहं बंधइत्ति ॥ २६ ॥

एवं सति तस्य का हानिरित्याशंक्योक्तानुक्तपापप्रौढिमाह—

चेइअदव्वविणासे, इसिघाए पवयणस्स उड्डाहे । संजइ चउत्थभंगे, मूलग्गी बोहिलाभस्स ॥ २७ ॥

(टीका) चेइयेति । चैत्यद्रव्यं हिरण्यसुवर्णनाणकादि तथा काष्टेष्टिकापाषाणलेप्यतद्गतपीठफलकचंद्रोदयभाजनसमुद्गदीपादिकमुपकरणमपि सर्वं चैत्यादिद्रव्यमुच्यते । तद्विनाशे कृते सति बोधिवृक्षमूलेऽग्निर्दत्तः । तथा सति पुनर्नवोऽसौ न भवतीत्यर्थः । अत्रेदं हार्दं, चैत्यादिद्रव्यविनाशे विवक्षितपूजादिलोपः, ततस्तद्धेतुकप्रमोदप्रभावनाप्रवचनवृद्धेरभावः, ततो वर्द्धमानगुणशुद्धेः रोधः, ततो

मोक्षमार्गव्याघातस्ततो मोक्षव्याघातः, कारणाभावे कार्यानुदयात् । यदुक्तं वसुदेवहिंडौ १ खंडे " जेण चेइअदव्वविणासिअं तेण जिणबिंबपूआदंसणाणंदितहिययाणं भवसिद्धियाणं सम्मदंसणसुअ-ओहि-मणपज्जव-केवलनाण-निव्वाणलाभा पडिसिद्धा । जायतप्पभवासुरमाणुसऋद्धिजायमहिमागमस्स साहुजणाओ धम्मोवएसोवि तत्थणुसज्जणा य सावि पडिसिद्धा तओ दीहकालठितीयं दंसणमोहणिज्जं कम्मं निबंधइ असायवेयणिज्जं चेति । एवं ऋषिघातादावपि भाव्यं ॥ २७ ॥

नन्वेवं सति अभव्यस्येव भव्यस्यापि पुनर्बोधिलाभो न भविष्यति इत्याशंक्य प्रसंगतः तदप्राप्तौ कर्तृद्वारेण कालावधिमाह—

तित्थयर पवयण सुअं, आयरिअं गणहरं महड्ढीअं । आसायंतो बहुसो, अणंतसंसारिओ होइ ॥ २८ ॥

(टीका) तित्थयरेति। व्याख्या । कंठयं नवरं । तीर्थकरोऽर्हदादिःएवमाचार्यादावपि भाव्यं । देवादिद्रव्यं विनाशादिद्वारा एतानसकृन्निःशूकतया शातयन्नुत्कर्षतोऽनंतसंसारिको भवतीत्यर्थः। शृंखलान्यायेन भित्तिस्तरन्यायेन चोत्कर्षतोऽध्यवसायतारतम्यादुक्ताशातनाप्रत्ययानंतभवानुगता पापकर्मणः सानुबंधता बोध्या तेन सम्यक्त्वसत्पुण्यादीनामनंतकालं यावत् व्याघातः स्यात् पुण्यविपाकस्य च असंख्यातकालं यावत् जघन्यपदे च प्राय उभयत्र संख्यातभवान् यावदिति स्थितिः। एवं श्रुतद्वारैतानाशातयतास्तुत्सूत्रभाष्यादीनामपि प्रायोऽनंतसंसारित्वं बोध्यं । यदुक्तं महानिशीथे २६ "जेणं तित्थगराईणं महई आसायणं कुज्जा सेणं अज्झवसायं पडुच्च जाव अणंतसंसारियत्तणंति " ॥ २८ ॥

अथोक्तदोषस्य वैशद्यार्थं कतिचिद् दुर्विपाकान् दर्शयति—

दारिद्दकुलुप्पत्तिं, दरिद्दभावं च कुठरोगाइ । बहुजनधिक्कारं तह, अवणवायं च दोहग्गं ॥ २९ ॥

तह्नाच्छुहाभिभूई, घायणवाहणविचुन्नणत्तीय। एआइं असुहफलाइं, विसीअइ भुंजमाणो सो ॥३०॥ युग्मम्

(टीका) दारिद्देत्ति। तह्नेति। भिक्षुकद्विजादिकुलोत्पत्तिः। तत्रापि स्वस्मिन् विभवगर्हित्वं, चात् वांछितरोधसर्वापमानादिग्रहणं, घातनमसिकुंतादिभिः छेदनं। वाहनं लवणायःप्रभृतिभारकर्षणं। चूर्णनं मुद्गरादिना कुट्टनं। चकारात् दुर्गतिपारवश्यपरतंत्रवृत्तिमातापित्रादिकुटुंबसंतानोच्छेदादिग्रहणं। एतानि प्रति भवं दुःकर्मफलानि असकृत् भुंजमानः स चैत्यद्रव्याद्याशातको विषीदति–विषादादिना व्याकुलो भवति। उक्तदोषोदयोद्वलितपापविपाकोपजीव्यदुर्ध्यानपरिणत एव सदाऽवतिष्ठते–इत्यर्थः। अतो दुरनुभागवैचित्र्यात् दुर्विपाकानुबंधता स्फुटीकृतेति भावः। तत्र च संख्यातभविका सानुबंधता वक्ष्यमाण संकाशादिवत् बोध्या। असंख्यातभविका च रुद्रदत्तवदवसेया। तथाहि–भरतक्षेत्रे सूर्यपुरे नगरे अंधकवृष्णिराजा राज्यं चकार। अन्यदोद्याने सुप्रतिष्टकेवली समवासरत्। उद्यानपालेन विज्ञप्तो राजा च समहं तत्र गत्वा यथाविधि प्रणम्य योग्य ने समुपाविशत्। केवली देशनां ददौ। तदवसाने नृपेण निजं पूर्वभवचरितं पृष्टं। ततः सुप्रतिष्टकेवली अंधकवृष्णिमवदत्। भरतक्षेत्रे अयोध्यायामनंतवीर्यनृपोऽभूत्। तत्र सुरेंद्रदत्तो वैश्यश्राद्धः सदर्शनः प्रतिदिनं दशभिर्दीनारैरष्टम्यां द्विगुणैः चतुर्दश्यां चतुर्गुणैः अष्टान्हिकादौ च ततोऽधिकैर्जिनार्चा कुर्वन् दानशीलादिकमभ्यसन् सर्वत्र कीर्त्तिमान् जज्ञे। एकदा श्रेष्टी द्वादशाब्दोपयोगिद्रव्यं पूजार्थं स्ववल्लभमित्रस्य रुद्रदत्तविप्रस्य समर्प्य जलाध्वना देशांतरं गतवान्। विप्रेण च द्यूतादिव्यसनैस्तद् भक्षयित्वा पल्लीषु निविष्टं। अन्यदा ततो गोधनं गृह्णन्नसौ तलवरेण पृष्टतो बाणैर्हतो मृतस्तत्कर्म प्रभावात् संवेधेन सप्तम्यादिषु नरकेषु मत्स्यादिषु तिर्यक्षु चागमत्। ततश्चिरं कालं त्रसस्थावरयोनिष्वभ्रमत् १६। ततः कुरुदेशे गजपुरे कपिलवाडवगृहेऽनुद्धरा तत्प्रियागर्भेऽवतीर्णः। तदानीं अवशिष्ट पापानुभावात् पिता मृतः जनन्यपि मृता लोकैर्गौतम इति नाम दत्तं च।

रुद्रदत्त
दृष्टान्तः

ततो मातृस्वस्रा कष्टाद्वर्धितोऽसौ यौवनाभिमुख आहारार्थं गृहे गृहे अटन् क्षीणदेहो भोजनमपि न लब्धवान् १७। अन्यदा समुद्रसेनाख्यं मुनिमशनादिना सत्कृतं सन्मानितं दृष्ट्वा भोजनाभिलाषेण तत्पार्श्वे साग्रहं च दीक्षां जग्राह। क्रमेण श्रुतपारगामी भावसाधुर्जातः। तद्गुरुस्तु मध्यग्रैवेयकेऽहमिंद्रोऽभूत्। सोपि सूरिपदं लब्ध्वा यतिश्रावकैः पूजितो मध्यग्रैवेयके तपोबलात्सुरोऽभूत् १८। ततश्च्युत्वान्नांधकवृष्णिनामा नृपस्त्वं यदुवंशेऽभूः १९। अथास्मिन्नेव भवे संयमं गृहीत्वा मुक्तिपद लप्स्यसे। इति दिक्पटकृतहरिवंशपुराणवसुदेवहिंडौ प्रथम खंडे च। एवं बाह्या अपि दोपसंभवं प्रवक्षते पुराणादौ। " देवद्रव्येण या वृद्धिर्गुरुद्रव्येण यद्धनं। तद्धनं कुलनाशाय, मृतोऽपि नरकं व्रजेत् ॥ १ ॥ वृद्धिः–समृद्धिः कुलनाशाय–कुलच्छेदाय स्यात्। ऐहिकं निकृष्टं फलं दर्शितं। स च देवद्रव्यादिभक्षको महापापोपहतचेता मृतोऽपि नरकं सानुबंधदुर्गतिं व्रजेत्। इदं पारभविकं फलं दर्शितं १। पुनस्तत्रैव दोषातिशयं दर्शयति। " प्रभास्वे मा मतिं कुर्यात्, प्राणैः कंठगतैरपि। अग्निदग्धाः प्ररोहंति, प्रभादग्धो न रोहयेत् " ॥ २ ॥ प्रभास्वं देवद्रव्यं अथवा लोकप्रतीतं जनसमुदायमेलितं साधारणद्रव्यं ज्ञातिद्रव्यमित्यर्थः। अग्निदग्धाः पादपाः जलसेकादिना प्ररोहंति पल्लवयंति। परं प्रभा० देवद्रव्यादिविनाशोग्रपापपावकदग्धो नरः समूलदग्धद्रुमवत् न पल्लवयति। प्रायः सदैव दुःखभाक्त्वेन पुनर्नवो न भवतीत्यर्थः। २ अथोक्तानुक्तपापप्रौढिं दर्शयति। "प्रभास्वं ब्रह्महत्या च, दरिद्रस्य च यद्धनं, गुरुपत्नी देवद्रव्यं, स्वर्गस्थमपि पातयेत् " ॥३॥ तथा दिग्पटग्रंथेऽपि "वरं हालाहलादीनां, भक्षणं क्षणदुःखदं निर्माल्यभक्षणं चैव, दुःखदं जन्मजन्मनि" ॥१॥ वरं दावानले पातः, क्षुधया वा मृतिर्वरं, मूर्ध्नि वा, पतितं वज्रं, नतु देवस्वभक्षणं ॥२॥ ज्ञात्वेति जिननिर्ग्रंथ–शास्त्रादीनां धनं नहि, गृहीतव्यं महापाप कारणं दुर्गतिप्रदं ॥ ३ ॥ एवमैहिकपारभविकदोषा प्रदर्शिताः। इति भावः ॥ ३० ॥ संवेधश्चायं—

नारकी.	भव.	तिर्यच जाति	भव.
७ मीमां	२ जो	मत्स्यमां	३ जो
६ ठीमां	४ थो	सिंहमां	५ मो
५ मीमां	६ ठो	सर्पमा	७ मो
४ थीमां	८ मो	व्याघ्रमां	९ मो
३ जीमां	१० मो	गरुडादिमां	११ मो
२ जीमां	१२ मो	भुजपरिमां	१३ मो
१ लीमां	१४ मो	नरमां	१ मो

अथ चोरितदेवादिद्रव्येण स्वार्थं निःपादितोऽप्याहारः साधूनामकल्प्यस्तत्प्रयोजकनावैशद्यार्थं इहभविकदोषान् व्यवहारभाष्यगाथात्रयेणाह—

चेइयदव्वं विभज्ज करिज्ज, कोइ अ नरो सयठाए ।
समणं वा सोवहिअं विक्किज्जा संजयठाए ॥ ३१ ॥
एआरिसंमि दव्वे, समणाणं किं न कप्पए घित्तुं ।
चेइयदव्वेण कयं, मुल्लेण जं सुविहिआणं ॥ ३२ ॥
तेण पडिच लोएवि, गरहिआ उत्तरे किमंग पुणो। चेइय जइ पडणीए, जो गिह्णइ सो विहु तहेव ॥३३॥

(टीका) चेइयेत्ति । चैत्यद्रव्यं चोरसमुदायेनापहृत्य तन्मध्ये कोपि नर आत्मीयभागागतधनेन गयद्वाए आत्मनोऽर्थाय मोदकादिकं कुर्यात् । ततस्तदशनादिकं संयतानां दद्यात् । अथवा यः स्वार्थाय श्रमणं सोपधिक विक्रीणीतः ततः प्रासुकं वस्त्रादिकं संयतेभ्यो दद्यात् ॥ एआरित्ति । एतादृशेन द्रव्येण यत् आत्मार्थं कृतं तत् श्रमणानां किं न गृहीतुं कल्पते सूरिराह । यत् चैत्यद्रव्येण यच्च सुविहिताना मूल्येनात्मार्थं कृतं तद्वितीर्यमान न कल्पते ॥ तत्र किं कारणमिति चेदुच्यते। तेणेति । चोरानीतस्य प्रतीच्छा प्रतिपत्तिः लोकेऽपि गर्हिता । किं पुनरुत्तरे लोकोत्तरे मार्गे सुतरां गर्हिता एव । ततश्चैत्ययतिप्रत्यनीकस्य हस्ताद् यो गृह्णाति सोऽपि

तथैव चैत्यप्रत्यनीक एव । यदुक्तं संवकुलके । जो साहज्ज वट्टइ, आणाभंगे पवट्टमाणाण । मणवायाकाएहिं, समाणदोसं तयं विंति ॥ १ ॥ अनिराकरणेनाज्ञाभंगहेतुत्वात् ॥ ३१-३२-३३ ॥

अथ श्राद्धदिनकृत्यगाथया पुनरेनमेवार्थं स्पृष्टयन् आह—

चेइअदव्वं गिह्लित्तु, भुंजए जो उ देइ साहूणं । सो आणाअणवत्थं, पावइ लिंतो वि दिंतो वि ॥ ३४ ॥

(टीका) चेइयेत्ति । चैत्यादिद्रव्यं गृहीत्वा यः स्वयं भुंक्तेऽन्येभ्यः साधुभ्यो दत्ते स साधुर्गृह्णन्नपि साधार्मिकाणां ददद‌पि भगवदाज्ञाभंगं निषिद्धाचरणरूपं प्राप्नोति । तथाऽनवस्थाऽन्येषां श्रद्धाशैथिल्यं च प्रापयति ॥ ३४ ॥

प्रसंगतोऽन्येपि दोषास्तत्वृत्तिगाथाभिर्दृश्यन्ते—

एकेण कयमकज्जं, पुणोवि तप्पच्चया कुणइ । बीओ सायाबहुल परंपर वुछेओ संयमतवाणं ॥ ३५ ॥

(टीका) एकेणेति । अनाचार दर्शनात् बालादीनामपि कुप्रवृत्तिसंततिरूपः प्रसंगदोष आपद्यते इत्यर्थः ॥ ३५ ॥

जो जहवायं न कुणइ, मिछद्दिट्ठी तओवि को अन्नो । वड्ढेइअ मिच्छत्तं, परस्स संकं जणेमाणो ॥ ३६ ॥

(टीका) जोजहेत्ति । अनाचारे आचारधिया मिथ्यात्ववृद्धिः स्यादित्यर्थः ॥ ३६ ॥

संजमअप्पपवयणविराहणासंभवो विहं णेउं । पवयणहेलावि तओ, अवणेओ तस्स संसग्गो ॥ ३७ ॥

संयमेत्ति—चैत्यादिद्रव्यभक्षणेन त्रिधा विराधना संभवेत् । तथाहि—

(टीका) संयमविराधनाऽन्यायोपात्तवित्तोद्भूतवस्तुगृह्णान तत्कृताऽसंयमानुमोदना रूपा स्फुटं प्रतीयते, तथा सति यथा प्रतिपन्नव्रतलोप आपद्यते। यदुक्तं संघ लके। "आणाभंगं दट्ठुं, मज्झत्था ठिंति जे तु णिआय। विहिअ मोअणाए तेसिंपिअ होइ वयलोवो ॥ १ ॥" आत्मविराधना तु प्रत्यनीकदेवतादिछलनलक्षणाप्रतीता। यतोऽर्हदाज्ञापरिहारेण प्रमादाशौचवस्तुस्वभावतोऽपूतदुष्टजने शाकिनीदृष्टिवत् तेषां शर्ि रप्रतिहता भवति। यदुक्तं व्यवहारभाष्यदशमोद्देशके "राया इव तित्थयरो" इत्यादिगाथावृत्तौ। ये धवः प्रजास्थानीयाः राज नीयस्य तीर्थं त आज्ञां ना पालयंति ते प्रांतदेवतयापि छल्यंतेऽपराधिन इव दंड्यन्ते इति ६। प्रवचनविराधना च प्रवचनमूलयतिचैत्ययोरुपद्रवेण स्तेनार्थप्रतीच्छया च सुप्रतीतैव ७। तथा प्रवचनहेला एवं लोकविरुद्धं संस्तवं कुर्वतां सर्वज्ञपुत्रत्वेन लोकान् व्यामोहयतां जैनानामकिंचित्करं दर्शनमतोऽदृष्टकल्याणा एते स्वप्नेऽपि सदाचारगंधं न जानंतीत्यादिखिंसापि प्रवर्त्तते ८। एव दि ऐहिकदोषप्रकर्षसंभवात् उक्तदुराचारवत स संसर्गः परिहर्त्तव्य एव। सत्संसर्गस्तु उपादेयो विवेकिनेति भावः। एतावता धुचैत्यादिविक्रयस्तैन्योत्थद्रव्यभोगेन गृहिणामनाचारः स्पृष्ट एव। चौर्यानीततदर्थभोगे तु प्रस्तारेण प्रायश्चित्तविधिः संभाव्यते। इतितत्त्वम् ॥ ३७ ॥

ववहारसुद्धि धम्म —मूलं । ण संगया।

(टीका) ववहारेति। मोहमंदतानुरोधेनोचितकर्माभ्यासो व्यवहारशुद्धिः साधुभ्यः संगतार्थसंगात् प्रतिपन्ना धर्म मूलं भवति। अथ तत्प्र ि यां सार्द्धगाथाद्वयेनाह—

वव ारेण सुद्धेणं, त्थसुद्धि ज ो भवे ॥ ३८ ॥

॥ ३९ ॥

अत्थेणं चेव सुद्धेणं, आहारो होइ सुद्धओ । आहारेणं तु सुद्धेणं, देहसुद्धी जओ भवे ॥ ४० ॥

सुद्धेणं चेव देहेणं, धम्मजोगो य जायइ । जं जं कुणइ किच्चं तु, तं तं से सफलं भवे ॥

(टीका) ववहारेति-अत्थेति-सुद्धेति-कंठ्य । नवरं धर्मयोगो विधियोगः । लौकिके लोकोत्तरे च मार्गे विधियोगेन यत् यत् कार्यं यः करोति तस्य तत् तस्यानुबंधसत्फलकृद् भवेत् ॥ ३८-३९-४० ॥

अथ तत्प्रतिपक्षभूतमसत्संगं विशदयति—

अन्नहा अफलं होइ, जं जं किच्चं तु सो करे । ववहारसुद्धिरहिओ, धम्मं खिंसावए सयं ॥ ४१ ॥

(टीका) अन्नहा अफलमिति-अन्यथा दोषवत्संसर्गेण व्यवहारशुद्धिरहितः श्रावकादिर्यत् कृत्यं करोति तत् विवक्षितफलरहितं अनिष्टफलकृद्वा भवति अविधियोगादित्यर्थः । तथा च धर्म्यं सदनुष्ठानमपि स्वकं आत्मानं च बालेनाप्यवहेलयेत् ॥ ४१ ॥ तथासति का हानिरित्याह—

धम्मं खिंसं कुणंताणं, अप्पणो अप्परस्स वा । अबोहि परमा होइ, इह सुत्ते विभासिअं ॥ ४२ ॥

(टीका) धम्मं खिंसमिति-एवमनाभोगादिना धार्मिकीं निंदां कुर्वतः कारयतो भवांतरे यथासंभवमबोधिर्भवति । उपलक्षणतो धर्मनिंदाहेतुत्वेन प्रायः सानुबंधदौर्भाग्यदौस्थ्यव्याधिदुर्गत्यादिदोषाः संभवेयुरिति । 'सुत्ते' छेदभाष्यादौ श्रुते भाषितं ॥ ४२ ॥

अथ प्रसंगतोऽनुक्तसंसर्गपरिहारमपि दर्शयति—

जूआरिवेसतक्कर, भट्ठायारा कुकम्मकरीणं । पासंडि निह्नवाणं, संसग्गं धम्मिओ चयइ ॥ ४३ ॥

(टीका) जूआरिवेसेति–जुआरी वेश्या तस्करभ्रष्टाचारादिलौकिकलोकोत्तरसदाचारपतिताः ज्ञातिबाह्याः पार्श्वस्थादयो देवद्रव्यादिभक्षका वा । आदिशब्दात् नटनर्त्तकधूर्त्तव्याधसौनिकधीवरादिग्रहण । प्राकृतत्वादाकारः । कुकर्मकारिणां संमार्ज्जकानेकदुःकृतकृत पामरजनानां । पाखडिनो बौद्धादयः । निह्नवाः श्रुतजीतोक्तानुष्ठानकारित्वे सति स्वारसिकोत्सूत्रभाषिणः, प्रायः प्रतिगृहीतश्रीकारा द्रव्यसाधवः । एतेन लुंपाकस्तनिकादयो निह्नवा नेति सिद्धं । एषा च संसर्ग संवासमहभोगालापसंलापप्रशंसादिरूपं संस्तवं श्रीचंद्रकुमारवत् धार्मिकः सुश्राद्धादिस्त्यजेत् । तद्यथा—

" कुशस्थलपुरे प्रतापसिंहो राजा सूर्यवती राज्ञी तयोः पुत्रः श्रीचंद्रकुमारो मिथ्यादृग्भ्रष्टाचारनिंदितकुलादिसंगतिरहितः परोपकृतिप्रवणः सुभगः श्रीअर्हद्भक्तो विशेषज्ञो न्यायमतिर्दानादिधर्मपरायणः चंद्रकलादिभिः स्वस्त्रीभिः सह वैषयिक भुंजानो दोगुंदक इव कालमतिवाहयति स्म । अन्यदा स स्वभाग्यपरीक्षार्थं पित्रनाज्ञया देशांतरे भ्रमन् वने कृतमदनसुंदरीविवाहः क्रमेण सिद्धपुरं प्राप । तत्र श्रीऋषभचैत्यवंदनार्थमागतः सन्नसौ तत्रत्यान् निःश्रीकमुखान् क्षीणसंततीन् निःशूकान् निर्धनान् नागरान् विलोक्य स्वप्रतीतया देवद्रव्यविनाशशंकितमना देवलादीन् पुरस्वरूपं पृष्टवान् । ततस्तैरुचे हे सुभग पूर्वमिह महिमाद्भुते श्रीऋषभचतुर्मुखप्रासादे यात्रार्थं सर्वदिग्भ्यः समागतैर्लोकैर्देवभाडागारो वर्द्धितस्ततः संघे गते तत्रत्यैः सर्वलोकैः संभूय तद्द्रव्यं विभज्य गृहादानविधिना व्यापार्य सर्वं नगरं सक्रामितरोगवदपावितं । तेनेदं निःश्रीकतानिर्धनत्वदौर्भाग्यवृत्तिदुर्लभतानिशूकतादिदोषदुष्टं जातं । अतस्तनानुभवः संशयादिदोषरहितो यथार्थतया प्रशंसनीयोऽस्ति । एवं श्रुत्वानुकंपितमनसा श्रीचंद्रेण पुरश्चतुःपथे चागत्य सर्व दोषकारणं पौरवृद्धानामग्रे

श्रीचन्द्रकुमार दृष्टान्तः

निवेदितं। यतः "प्रासादो दृश्यते जीर्णः, प्रत्यवायपदं वनं। ऋणं सर्वमभव्यं प्राग्, देवर्णन्त्वशुभाशुभं ॥" उक्तंचागमे "भक्खणे देवदव्वस्स, परत्थीगमणेण य। सत्तमं नरयं जंति, सत्तवाराओ गोयमा" ॥ १ ॥ एवं सति युष्माभिर्निर्धनत्वादि-दोषवर्धकदेवऋणनिवृत्तौ सोत्साहमुद्यमः कार्य एवेति। एवं श्रुत्वा केचित्तद्विपाकभीतास्तद्वनानुसारेण पूर्वसंचितं धनं सर्वं समधिकं चैत्ये निश्रितीकृत्य शेषधनहेतुकवृत्त्या सद्वृत्तिं पूर्वर्णापनीति च कुर्वंतः सुखभाजः क्रमेणाभूवन्निहामुत्रापीति। केचित्तु प्रमादादेवम-कुर्वंतो बहुदुःखभाजोऽपीति। ततः सस्त्रीकः श्री चंद्रोऽपि दूषिताहारादिदुष्टं तत्पुरं मुक्त्वा ग्रामांतरे गत्वा भुक्तवान्। ततः क्रमेणाने-कराज्यसुखानि भुक्त्वा मुक्तिमार्गमाराध्य मुक्तिं जगामेति। श्रीचंद्रकेवलिचरित्रानुसारेण देवादिद्रव्यविनाशशंकयापि तद्गृहस्यैन्ध-नमात्रमपि श्राद्धादिभिर्न ग्राह्यं किं बहुनोक्तेनेति। एवं सति कदाचित्कुटुंबाद्यभियोगेन श्राद्धेन तादृग् श्राद्धगृहे भुक्तं तदानिःशूकतापरिहारार्थं भोजनानुसारेण चैत्यादौ समधिको निष्क्रयो मोच्य एव। तथासति सूक्ष्मातिचारलेशोऽपि न स्यादिति बोध्यं। यदाहुः प्रश्नोत्तरसमुच्चये ४ प्रकाशे श्रीहीरविजयसूरिपादः। "तथा देवद्रव्यभक्षकगृहे जेमनाय गंतुं कल्पते नवेति? गमने वा तज्जेमननिष्क्रयद्रव्यस्य देवगृहे मोक्तुमुचितं नवेति?" अत्र मुख्यवृत्त्या तद्गृहे भोक्तुं नैव कल्पते यदि कदाचि-त्परवशतया जेमनाय याति तथापि मनसि सशूकत्वं रक्षति न तु निःशूको भवति जेमननिष्क्रयद्रव्यस्य देवगृहमोचने तु विरोधो भवति। ततस्तदाश्रित्य दक्षत्वं विलोक्यते यथाऽग्रेनर्थवृद्धिर्न भवति तथा प्रवर्त्तत इति। एवं ज्ञानद्रव्यादावपि भाव्यं; सुसाधुनापि तन्निश्रितमाहारादिकं न ग्राह्यं। यतः" छूटक पत्रे। जिणदव्वऋणं जो धरइ, तस्स गेहंमि जो जिमइ सड्ढो। पावेणं परिलिंपइ, भिक्खंपि हु जई भिक्खं १। अत्रेदं हार्दं धर्मशास्त्रानुसारेण लोकव्यवहारानुसारेणापि यावद्देवादिऋणं सपरि

वारश्राद्धादेर्मूर्च्छा व्यवतिष्ठते तावत् श्राद्धादिसत्कः सर्वधनादि देवादिसत्कतया सुविहितैर्व्यवह्रियते संसृष्टत्वात् । यदाहुः शत्रुञ्जयमाहात्म्ये श्रीधनेश्वरसूरिपादाः ५ सर्गे " यथान्ने विषसंसर्गो, दुग्धे कांजिकसंगमः । तथात्मनो धनेनोच्चैः, संसर्गो गुरुसंपदः । ॥ १ ॥ " यथाऽन्नादिर्विषसंसर्गात् तत्सदृशं तथा अनाभोगादिना देवादिद्रव्यसंसर्गात् स्वकीयं धनं तत्सदृशं भवतीत्यर्थः १ अतस्तद् द्रव्यं सशूकेन प्राणांतेपि नैव भोक्तव्यमागमनिषिद्धत्वात् । भोक्तव्यं च वक्ष्यमाणविधिना विवेकादिना शुद्धं तदिति । सार्वत्रिकोऽयं व्यवहारो मार्गानुसारित्वेन सिद्धः । एतेन " संवत् १७४३ वर्षे वैशाख शुदी ७ दिने कोइए एम कह्युं जे पहिलां देवद्रव्यवावरिउं छे पछी तेहने घरे संघ आहारादिक ग्रहे तेने दोष नहीं, जे माटे देवद्रव्य वावरवानुं आंतरु पडयुं छे. बीजुं वर्त्तमानकाले देवके द्रव्ये आहारादिक नीपज्यो होय ते संघने न कल्पे तथा देवद्रव्यना वावरनारने ज्यांसुधी संघे मली संघबाहेर नथी काढयो त्यांसुधी चतुर्विधसंघने आहारादिक परिचय करतां दोष नथी " इति पंचांगी परंपरा विरुद्धं वदन् पंडितमन्यः कश्चिद् रस्तः । एवं सत्यपि स्वपूजादिलाभार्थं पार्श्वस्थादीनां चानुवृत्त्या य उत्सूत्रं भासते तस्य दुर्लभबोधेरुदीर्य दर्शनमपि नोचितं मतां संसारहेतुत्वात् । यदाहुः मूलशुद्धिप्रकरणे श्रीप्रद्युम्नसूरयः " परिवारपूयहेऊं, पासत्थाणं च आणुवित्तीए । जो न कहेइ विशुद्धं, तं दुल्लहबोहिअं जाणं " ॥ १ ॥ आवश्यकभाष्येऽपि " जे जिणवयणुत्तिन्नं, वयणं भासंति जेउ मन्नंति सम्मदिट्ठीणं तद्दं णंपि मं ारवुद्धिकरं " ॥ २ ॥ ॥ ४३ ॥

अथोपसंजिहीर्षुराह—

तम्हा सव्वपयत्तेणं तं ˙ कुज्जा वि ो । जेण धम्मस खिंसं तु, न करेइ अबुहो जणो ॥ ४४ ॥

(टीका) तम्हा सव्वेति—तस्मात् सर्वशक्त्या विवेकिभिस्तथा तथा यतितव्यं यथा यथार्हत् शासनस्य प्रशंसां
बालोऽपि तनुते इति गाथार्थः । शासनप्रभावनायाश्च तीर्थकृत्त्वादिफलत्वात् । उक्तं च "अपुव्वनाणगहणे, सुअभत्ती पवयणे पभा-
वणया । एएहिं कारणेहिं, तित्थयरत्तं लहइ जीवो " तथा "भावना मोक्षदा तस्य, स्वान्ययोस्तु प्रभावनेति" । प्रभावना च स्वती-
र्थोन्नतिहेतुचेष्टासु प्रवर्त्तनात्मिकेतियावत् । इति समाप्तं पंचमद्वारम् ॥ ४४ ॥

अथालोचनया दोषशुद्धिमाह—

पक्खिय चाउम्मासिय, आलोअण णियमओ अ दायव्वा । गहणं अभिग्गहाणय, पुव्वगाहिए णिवेएओ ॥४५॥

(टीका) पक्खियेति च शब्दात् वार्षिक्यादिकालोचनापि कार्या। आवश्यकनिर्युक्त्यनुसारेण पक्षाद्यंते पापभीरुणा गुरोः
पुरतः सामान्यतोऽपि नियमादालोचना दातव्यैव। ततः परं प्रायः प्रतिक्रमणं कार्यं। तथा सति प्रायश्चित्तविधिना शोध्यमानो
भव्य आदर्श इवोज्वलः स्यात् । अन्यथाऽतिकालव्यवधानेन रोगादिचतुष्कवत् वर्द्धमानाः सूक्ष्मा अपि गुणघातिदोषा अप्र-
तिकार्याः स्युः यतः श्रूयते भगवत्यादौ "अनालोचिताप्रतिक्रांतकर्माणस्तुच्छमेव फलं लभंते" । अतो विशेषदोषसंभ-
वसमये एवालोचनापूर्वं गुरुतः प्रायश्चित्तं ग्राह्यमिति तत्त्वं ॥ ४६ ॥

तद्विधिश्च श्राद्धजीतकल्पपंचाशकादेर्दृश्यते—

इत्थं पुण एस विही, अरिहो सुगुरुंमि दलइअ कमेण । आसेवणाइणा खलु, सम्मं दव्वाइसुद्धस्स ॥४६॥

(टीका) इत्थं पुणएसेति-अत्रालोचनाया एष वक्ष्यमाणो विधिर्बोध्यस्तद् यथार्हं आलोचकः सुगुरौ छेदोक्तगुणोचिते आलोचना-

चार्ये आलोचना ददाति, क्रमेणानुपूर्व्याः, किंविधेन तेन आसेवनादिना, आदिशब्दात् आलोचनाक्रमग्रहः, आसेवनाक्रमेण आलोचनाक्रमेण चेत्यर्थः, तथा सम्यक् यथावत् आकुट्टिकादिभावप्रकाशनतः । तथा द्रव्यादिशुद्धौ सत्यां प्रशस्तेषु द्रव्यादिष्वित्यर्थः॥४६॥

अथार्हद्वारं विवृणोति—

संविग्गो उ अमाई, मइमं कप्पठिओ अणासंसि । पण्णवणिज्जो सड्ढो, आणायत्तो दुक्कडतावी ॥ ४७ ॥

तव्विहिसमूस्सगो खलु, अभिग्गहासेवणाइलिंगजुओ । आलोअणापयाणे, जुग्गो भणिओ जिणंदेहिं ॥४८॥

(टीका) संविग्गति तव्विहिमसेति—संविग्नः संसारपराङ्मुखत्वादेवालोचनाप्रदाने योग्य इत्यर्थः तस्यैव दुःकरणाकरणाध्यवसायित्वात् सुकरं चालोचनादानं । यदाह "अविराया च परइझं न यदुचरिअं करेत्ति" १ । तथा अमायी—अशठः, मायावी हि यथावद् दुःकृतं वक्तुं न शक्नोति २ । मतिमान्—विवेकी तदन्यो हि आलोचनादिस्वरूपमेव न जानाति ३ । तथा कल्पस्थितः—स्थविरादिकल्पावस्थितः अथवा श्राद्धसमाचारी व्यवस्थितः तदन्यस्य हि अतिचारविषया जुगुप्सैव न स्यात् ४ । अनाशंसाआचार्यद्याराधनाशंसारहितः, सांसारिकफलानपेक्षो वा, आसंशिनो हि समग्रातिचारालोचनाऽसंभवात्, आशंसाया एवातिचारत्वात् ५ प्रज्ञापनीयः—त्यक्तहठः गुरुपारतंत्र्यात् सुखावबोध्यः, तदन्यो हि स्वाग्रहादकृत्यविषयान्न निवर्त्तते ६ । श्राद्धः—श्रद्धालुः स हि गुरूक्तां शुद्धिं श्रद्धत्ते ७ । आज्ञायत्तः—आप्तोपदेशवर्त्ती स हि प्रायोऽकृत्यं न करोत्येव ८ । दुःकृतेनातिचारासेवनेन तप्यते अनुतापं करोत्येवंशीलो

१ दुःकरकरणाध्यवसायित्वात्—इत्यपिपाठ ॥

दुष्कृततापी, स एव हि यथावत्तानालोचयितुं शक्नोति ९। तद्विधिसमुत्सुकः-आलोचनविधितत्पर एव, स हि तद्विधिं प्रयत्नेन परिहरति १०। तथा अभिग्रहासेवनादिभिर्द्रव्यादिनियमविधानविधापनानुमोदनाप्रकृतिभिर्लिंगैरालोचनायोग्य लक्षणैर्युतः ॥ ११ ॥ ईदृग् भव्य आलोचनाप्रदानयोग्योऽर्हो भणितो जिनैरिति गाथार्थः ॥ ४७-४८ ॥

अथालोचनागुरुद्वारं विवृणोति—

आयारव मोहारव, ववहारुव्वीलए पकुव्वीअ। अपरिस्सावी निज्जव, अवायदंसी गुरू भणिओ ॥ ४९ ॥

(टीका) आयारेति-आचारवान् ज्ञानासेवाभ्यां ज्ञानाद्याचारयुक्तः अयं हि गुणित्वेन श्रद्धेयवाक्यो भवति १। तथा अवधारवान् आलोचकोक्तापराधानामवधारणं तद्वान् अयं हि सर्वापराधानां यथावद्धारणासमर्थो भवति २। तथा व्यवहारवान् आगमश्रुताज्ञाधारणाजीतव्यवहारान्यतरयुक्तः स च यथावत् शुद्धिकरणसमर्थो भवति, संप्रति पंचमो मुख्यः ३। तथा अपव्रीडयति लज्जयातिचारान् गोपायंतमुपदेशविशेषैर्विगतलज्जं करोतीत्यपव्रीडकः, अयं ह्यालोच त्यंतमुपकारको भवति। आलोचितातिचाराणां प्रायश्चित्तप्रदानेन शुद्धिं प्रकर्षेण कारयतीत्येवंशीलः प्रकुर्वी, आचारवत्त्वादिगुणयुक्तोऽपि कश्चित् शुद्धिदान नाभ्युपगच्छतीत्येतद्व्यवच्छेदार्थं प्रकुर्वीत्युक्तं ५। तथा न परिश्रवति आलोचकोक्तमकृत्यमन्यस्मै न निवेदयतीत्येवंशीलोऽपरिश्रावी, तदन्यो हि आलोचकानां लाघवकारी स्यात् ६। निज्जवत्ति-निर्यापयति निर्वाहयतीति निर्यापकः यो यथासमर्थस्तस्य तथा प्रायश्चित्तं दत्ते इत्यर्थः ७। तथाऽपायान् दुर्भिक्षदुर्बलत्वादिकानैहिकाननर्थान् पश्यति अथवा दुर्बलबोधिकत्वादिकान् अपायान् सातिचाराणां दर्शयतीत्येवंशीलोपायदर्शी, अत एवायमालोचकस्योपकारी ८। उपलक्षणात् गीतार्थत्वपरोपकारोद्यतत्वानुमापकत्वामायित्वादीनामन्येषामपि णानां ग्रहः। तत्राधिगतनिशी-

थादिश्रुतधारित्वं गीतार्थत्वं । परचेतसामिंगितादिभिर्निश्चायकत्वमिति । एवमादिगुणैः प्रायश्चित्तदानार्हो गुरुर्भणितो जिनैः । एषु आचारवत्त्वादिगुणा आलोचनागुरोरुपलक्षणं तेन शुद्धिदायकत्वे मति गीतार्थत्वं च तल्लक्षणं संपन्नं । तेन पार्श्वस्थादयोऽपि तदगुरुत्वेन लक्ष्याः स्युरतः प्राय उक्तगुणकलापशून्यो हि न शुद्धिकरणक्षम इत्यर्थः, एव मति जघन्यतः एवमादिगुणः, उत्कर्षतः षट्त्रिंशदादिगुणो गुरुर्बोध्य इति तत्त्वम् ॥ ४९ ॥ अथालोचनाचार्यमुत्सर्गापवादाभ्यामाह—

आयरियाइ सगच्छे, संभोइअ इअर गीयपासत्थो । सारूवा पच्छाकड, देवय पडिमा अरिह सिद्धो ॥५०॥

(टीका) आयरिआ इति–साधुना श्राद्धेन वा नियमतः प्रथमं स्वगच्छे आचार्यस्य, तदयोगे उपाध्यायस्य, एवं प्रवर्तिनः स्थविरस्य गणावच्छेदिनो वा पुरत आलोचनीयं । एवं तदभावे सांभोगिके एकसामाचारीके गच्छांतरे आचार्यादिक्रमेणालोच्यं । तेषामप्यभावे इतरस्मिन्नसांभोगिके संविग्नगच्छे स एव क्रमः । तेषामप्यभावे गीतार्थपार्श्वस्थस्य पुरः, तदभावे गीतार्थसारूपिकस्य पुरतः, तदभावे गीतार्थपश्चात्कृतस्य पुर आलोच्यं । अत्र सारूपिकः शुक्लांबरो मुंडो अबद्धकच्छो रजोहरणरहितोऽब्रह्मचर्योऽभार्यो भिक्षाग्राही, सिद्धपुत्रस्तु सशिखः सभार्यः, पश्चात्कृतस्तु त्यक्तचारित्रवेषो गृहस्थः । ततः पार्श्वस्थादेरपि गुरुवद्वंदनादिविधिः कार्यो विनयं मूलत्वाद् धर्मस्य । यदि तु पार्श्वस्थादिः स्वं हीनपुण्यं पश्यन्न वंदनं कारयति तदा तस्य निषद्यामारचय्य प्रणाममात्रं कृत्वालोच्यं । पश्चात्कृतस्य चेत्वरसामायिकारोपणं लिंगप्रदानं च कृत्वा यथाविध्यालोच्यं । पार्श्वस्थादीनामप्यभावे यत्र राजगृहादिसत्कगुणशिलादौ स्थाने अर्हद्गणधराद्यैर्बहुशो दत्तं प्रायश्चित्तं यया देवतया दृष्टं तत्र त ः सम्यग्दृष्टेरष्टमाद्याराधनेन प्रत्यक्षायाः पुर आलोच्यं । जातु सा च्युतान्योत्पन्ना तदा महाविदेहादावर्हंतं पृष्ट्वा प्रायश्चित्तं दत्ते । तदयोगेऽर्हत्प्रतिमानां पुर आलोच्यं यं प्रायश्चित्तं प्रतिपद्यते । तासामयोगे

पूर्वोत्तराभिमुखोऽर्हत्सिद्धसमक्षमप्यालोचयेत्। व्यवहारेऽप्येतदर्थसंवादी पाठः स्पष्ट एव। तद्यथा। "जत्थेव सम्मभाविआइं
चेइआइ पासेज्जा कप्पइसे तस्संतिए आलोइत्तए जावपडिवज्जित्तएवेति।" यत्र सम्यग्भावितानि सम्यग्दृष्टिभिर्भावितानि यथागमाइं
कारितानि प्रतिष्ठितानि च विधिचैत्यानि पश्येत् तेषां पुर आलोच्यं। ननु सर्वपार्श्वस्थादिनीश्रितानां अविधिचैत्यानामाज्ञातिक्रमादिदो-
पसंभवात् अनायतनत्वाच्च। यदुक्तं हरिभद्रसूरिकृतसम्यक्त्वकुलके। अहिगारिणो असड्ढो, वाणकुम्मग्ग कुमइरहिउअ। तेणं
कारइअव्वं, जिणभुवणं वंदणिज्जमिणं ॥ १४ ॥ निप्फाविऊण एवं, जिणभुवणं सुंदरं तहिं बिंबं। विहिकारिअं च विहिआ, सुपइट्ठा
साहुणो मण्णा ॥ १५ ॥" व्यवहारभाष्येऽपि ॥ "आगमविहिणा कारिय, सुगुरुवएसे सुसावगेहिं च। नायज्जिअ वित्तेणं, तं
आययणं जिणा बिंति ॥ १९ ॥ सन्नाणचरणदंसण, पमुक्क साहूहिं जा परिग्गहिआ। ताओ जिणपडिमाओ, अणाययणं हुत्ति जुत्तिए
॥ २० ॥ जिणबिंबमणाययणं, कुसाहु परतंतया समुद्दिट्ठ। दिट्ठंतो जिणपडिमा बोडिय लिंगाइयाण इह ॥ २१ ॥ अणाययण पुण-
नाणं, दंसणचरणगुणघायणं ठाणं। मुख्खत्थि सुधम्मिजण, वज्जणिज्जं विसुद्ध भावेण ॥ २२ ॥" पुष्टालंवने तु तदपिवंदनीयमेव।
यदुक्तं बृहद्भाष्ये "असइ विहिचेइअम्मि, सड्ढाभंगाइ कारणं नाउं। वच्चंति तत्थ मुणिणो, नो मुणिणो जे अगीयत्था १।" अत
एव "भो भो पिअंवए जहवि जिणालए तहवि सावज्जमिणमित्यादि।" महानिशीथ पंचमाध्ययनवचनात् सुविहिताग्रणी-
श्रीकुवलयप्रभसूरिणा चैत्योद्धारविधानोपदेशो न दत्तोऽविधिरूपमिथ्यात्ववृद्ध्यापत्तेरिति। सांप्रतं तु जीतेनान्यतीर्थीयज्यो-
तिष्काध्ययनवत् सम्यक्त्वप्रकरणदर्शनशुद्धिप्रकरणाद्यनुसारेण देशतो अविधिचैत्यमपि उत्सर्गतो वंदनीयादितयाऽशठगीतार्थैः
प्रतिपन्नं, जीतस्य च पर्य्यूषणा चतुर्थ्यादिवत् यावत् जिनाज्ञाविच्छेदनिरासार्थं श्रुतानुसारेण न्यूनाधिकतया गीतार्थकृतमर्यादारूपत्वात्।

अत्र विशेषः षट्त्रिंशज्जल्पत्तो बोध्य इति दिक् । किंचात्र पार्श्वस्थादीनामपि गीतार्थानामेव पुर आलोच्यं न तु संविग्नस्याप्यगीतार्थस्य पुरः । यतः "अगीओ न वि जाणइ, सोहिं चरणस्स देइ ऊणहिअं । तो अप्पाणं आलोअगं च पाडेइ संसारे ॥ १ ॥" अत एव गीतार्थस्य दुर्लभत्वे कालतो द्वादशवर्षाणि क्षेत्रतः सप्तयोजनशतानि तद्गवेषणागमे श्रूयते, एवमालोचनापरिणतोऽपि समाराधको भवति निःशल्यत्वात् । यतः " आलोअणा परिणउ सम्मं संपट्ठिओ गुरुसगासे । जइ अंतरावि काल, करिज्ज आराहओ तहवि ॥ १ ॥ " अतः प्रतिक्रमणेऽपि पूर्वं विशुद्धिमूलं भावालोचनैव प्रवर्त्तते इत्यपि सिद्धम् ॥ ५० ॥

अथालोचनक्रमद्वारं प्रकाशयति—

दुविहेणणुलोमेणं, आसेवणवियडणाभिहाणेणं, आसेवणाणुलोमं, जं जह आसेविअं विअडे ॥ ५१ ॥

आलोअणाणुलोमं, गुरुगवराहे उ पच्छओ निय़डे । पणगाइणाकमेणं, जह जह पच्छित्तवुड्ढीओ ॥५२॥

(टीका) दुविहेति । आलोयणा इति । द्विप्रकारेणानुलोम्येन क्रमेणालोचनां ददातीत्यर्थः । तत्र तदासेवनानुलोम्यं स्यात् यत् येन क्रमेणासेवितं विकटयेत् प्रकाशयेत् आलोचकः । पुनस्तत् आलोचनानुलोम्यं यत्पश्चात् लघ्वपराधानंतरं गुरुकापराधान् निकटयेत् आलोचयेत् कथ त्याह 'पणगा' इति। पंचकदशप्रभृतिना क्रमेण प्रायश्चित्तवृद्धिर्यथा स्यात्तथा विकटयेत्। अकृतमिह च लघावतीचारे पंचकं नाम प्रायश्चित्तं । गुरुके तु दशकं । गुरुतरं तु पचदशमित्येवमादीनि । अत्र गीतार्थ आलोचनानुलोम्येनैवालोचयति कारणं तु गीतार्थगम्यं । इतरस्तु आसेवनानुलोम्येनालोचनानुलोम्यानभिज्ञत्वात् । तस्य चैवमेवातिचाराणा सुस्मरत्वमिति ॥ ५१–५२ ॥

सम्यग्द्वारं विवृणोति—

तह आउट्टिअदप्पमाय, कप्पा तहा य जयणाए । कज्जे संभमहेउं, जहट्ठिअं सव्वमालोए ॥ ५३ ॥

(टीका) तह आउट्टिएति । तथाशब्दो यथाक्रमे । आकुट्टिकोपेत्यकरणं, दर्पो वल्गनादिः, प्रमादो मद्यादिः स्मृतिभ्रंशादिर्वा, एभ्यस्तथाकल्पतो वाऽशिवादिपुष्टालंबनतो वा । कल्पश्च यतनादिविषय इत्यत आह यतनया यथाशक्ति संयमरक्षारूपधिया, कार्ये संघादिप्रयोजने, तथा संभ्रमहेतौ प्रदीपनकादौ अयतनया अनपेक्षितसंयमरक्षया च यदासेवितं तदिति गम्यं । यथास्थितं सर्वमालोचयेत् गुरुभ्यो निवेदयेद्विशुद्धिकामो नतु लज्जादिना किंचिद् गोपयति, निःशल्यत्वेनाराधकत्वात् । यतः 'लज्जाइगारवेणं, बहुस्सुअमएण वा वि दुच्चरियं । जो न कहेइ गुरुणं, नहु सो आराहगो भणिओ ॥ १ ॥ गारवेणत्ति रसादिगारवप्रतिबद्धत्वेन तपोऽचिकीर्षुतयेत्यर्थः ॥ ५३ ॥ अथ द्रव्यादिशुद्धिफलमाह—

दव्वाईसु सुहेसु, देया आलोअणा जओ तेसु । हुंति सुहभाववुड्ढी, पाएसुसहाओ सुहहेउं ॥ ५४ ॥

अथ द्रव्यादिशुद्धिविवृण्वन्नाह—

दव्वे खीरदुमाई, जिणभुवणाई अ हुंति खित्तंमि । पुण्णतिही पभिइ काले, सुहोवउगाइ भावेसु ॥ ५५ ॥

(टीका) दव्वेति । सुगमा । नवरं क्षीरद्रुमो न्यग्रोधादिः । आदिशब्दात् चंपकाशोकसहकारादिग्रहः, जिनभुवनादि (दिः) आदिशब्दादन्यदपि शुभक्षेत्रं । आह " उच्छुवणे सालिवणे, चेइहरे चेव होइ खित्तंमि । गंभीरसाणुणाए, पयाहिणावत्तए उदगे ॥ १ ॥ " पूर्णाप्रभृति तिथिकाले रिक्ताषष्ठीतिथौ नियमान्नालोचनेति । शुभोपयोगादौ (दिरि) त्यत्रादिशब्दान्निमित्तशास्त्रगतशुभभावपरिग्रहः । एवंतद्विधिना गुरुसाक्षिकमेव शुद्धिः कार्येति परमार्थः ॥ ५५ ॥ विपक्षे दोषमाह—

आलोअणं च दाउं, ईवि अण्णे तहप्पणो दाउं। जे वि हु करंति सोहिं, तेवि ससल्ला विणिद्दिठा ॥५६॥

(टीका) सत्यपि आलोचनाचार्ये स्वबुद्ध्या शुद्धौ कृतायामपि सशल्यता स्वस्मिन्नेव वर्त्तते इत्यर्थः। एतेन परसद्भावे परस्यैव पुरः तां यच्छन् शुद्ध्यतीति सिद्धं। यदाह। "छत्तीसगुणसम्पन्ना, गएण तेणं अवस्स कायव्वा। परसक्खिया विसोही सुट्ठु ववहारकुसलेण ॥ १ ॥" पराभावे तु आत्मनोऽपि आलोचनां यच्छन् शुद्ध्यति केवलं सिद्धान् साक्षीकृत्येति। न चात्र भावालोचनयैव विशुद्धिसंभवे गुर्वादि साक्षिका सा व्यर्थेति वाच्यं तत्साक्षिकत्वे धर्मप्रतिपत्तौ विशेषगुणोत्कर्षलाभात्। यदाहुः। श्रावकप्रज्ञप्तौ हरिभद्रसूरिपादाः। "संतंमिवि परिणामि, गुरुमूलपवज्जणंमि एसगुणो। दढया आणाकरणं कम्मखओवसम वुद्धीअ ॥ १ ॥" गुरुसाक्षिकत्वे ह्यालोचनादिपरिणामस्य दृढता भवति। शंकापनोदेन विशिष्टनिर्णयोल्लासात। "गुरुसक्खिओ धम्मो" इति वचनात् जिनाज्ञाराधनं उत्साहानुकूलगुरूपदेशोद्धतशुभाशयादधिकः क्षयोपशमः तस्माच्चाधिकाज्ञाप्रतिपत्तिरित्यादिगुणः(णाः)।एवं चान्येऽपि नियमाः प्रायो गुरुसाक्षिकाः स्वीकार्याः। यतः शत्रुञ्जयमाहात्म्ये द्वितीयसर्गे। "क्रियाः सर्वाः प्रवर्त्तन्ते, गुरौ साक्षिणि नान्यथा। चक्षुष्मानपि नो पश्येद्वस्तु चेद्भास्करो नहि ॥ १९ ॥" अत एव प्रतिक्रमणाग्रंतेऽपि कृतकार्यनिवेदनरूपालोचना च समुचितैव बोध्या ॥ ५६ ॥ अथालोचनागुणानाह—

हु आल्हादिजणण, अप्पपरनिवित्ति तह अज्जवं सोही। दुक्करकरणं आणा, निस्सल्लत्तं च सोहिगुणा ॥५७॥

(टी) लहुआ इति। यथा भारवाहिनो भारेऽपहृते लघुता तथा शल्योद्धारे आलोचकस्यापि १। आल्हादिजननं प्रमोदोत्पादः २। आत्मपरयोर्दोषेभ्यो निवृत्तिरालोचने हि स्व दोष निवृत्तिः प्रतीता तत् दृष्टान्तेऽप्यालोचनाभिमुखाः स्युरित्यन्येषामपि दोषेभ्यो

निवृत्तिः स्यात् ३ । आर्जवं निर्मायिता सम्यगालोचनात् ४ । शोधिः शुद्धताऽतीचारमलापगमात् ५ । दुःकरकरणं दुःकरकारिता, ततो यत्प्रतिसेवनं तन्न दुःकरमनादिभवाभ्यस्तत्वात्, यत्पुनरालोचयति तत् दुःकरं प्रबलमोक्षानुयायिवीर्योल्लासविशेषेणैतस्य कर्त्तुं शक्यत्वात्, अत एवाभ्यंतरतपोरूपं सम्यगालोचनं मासक्षपणादिभ्यो दुःकरं ६ । तथा आज्ञा तीर्थकृतामाराधिता स्यात् ७ । निःशल्यत्वं स्पष्टं । उक्तं चैकोनत्रिंशदुत्तराध्ययने । आलोअणयाणं मायानियाणमिछादंसणसल्लाणं मुक्खमग्गविग्घाणं अणंतसंसारवद्धणाणं उद्धरणं करेइ । उज्जुभावंचणं जणइ । उज्जूभावपडिवन्नेणं जीवेऽमाई इत्थीवेअं नपुंसगवेअं च न बधइ । पुव्वबद्धंचण निज्जरइत्ति ८ ॥५७॥

एवं शुद्धौ सत्यामालोचकस्य शल्यघातचिकित्सामिव विशेषशुद्धिमूलमुत्तरीकरणात्मकं प्रायश्चित्तविधिं दर्शयति । प्रथमं गुरुद्रव्यपरिभोगप्रायश्चित्तमाह—

मुहपत्तिआसणाईसु, भिन्न जलन्नाइसु गुरुलहुगाइ । जइदव्वभोगि इय पुण. वत्थाइसु देवदव्वं व ॥५८॥

(टीका) मुहपत्तीति । गुरुरात्के मुखपोतिकासनादौ भुक्ते भिन्नं निर्विकृतिकं । गुरुसत्के जले भुक्ते १ । अन्ने भुक्ते ४, वस्त्रादौ (अन्ने भुक्ते २ वस्त्रादौ च ४) । विक्रमार्कादिना पूजाधियैव निश्राकृतकनकादौ गुरुद्रव्ये भुक्ते ६, तथा वस्त्रादौ इयान् विशेषः यत्र गुरुद्रव्यं भुक्तं तत्रान्यत्र वा साधुकार्ये वैद्यार्थं बंदिग्रहाद्यापदुद्धारार्थं वा तावन्मितवस्त्रादिप्रदानपूर्वं प्रायश्चित्तं देयमिति भावः ॥५८॥

अथ साधारणादिविषयं प्रायश्चित्तमाह—

साहारण जिणदव्वं जं भुत्तं असणवत्थकणगाई। तत्थाऽन्नत्थ व दिन्ने चउलहुचउगुरु अ छल्लहुगा ॥५९॥

(टीका) साहरणेति । साधारणद्रव्यं जिनद्रव्यं च यावन्मात्रं व्यापारितं स्वकार्ये स्यात् । किंतादित्याह । अशनं नैवेद्यं, वस्त्रं परिधापनिकादिः, कनकादिः कनकरूप्यमौक्तिकादिः तस्मिन् तावन्मात्रे जिनद्रव्ये साधारणद्रव्ये च तस्मिन्नन्यस्मिन् वा चैत्यादौ दत्ते सति जघन्यादिक्रमेण चतुर्लघु चतुर्गुरु षड्लघु प्रायश्चित्त भवति । इति श्राद्धजीतकल्पानुसारेण प्रमादहेतुकं प्रायश्चित्तं दर्शितं । एवमाकुट्या चोक्तं द्विगुणं, दर्पेण त्रिगुणं बोध्यं । तथा द्रव्यमपि जघन्यत वन्मात्रमुचितपदे व्ययितव्यं । उत्कर्षतस्तु तद्वर्गितादिकं चेति । किंच जातु व्यापारादिना देवादिद्रव्य स्वधनेन संपृक्तं जातं तदा तद्विवेकप्रायश्चित्तेन शोधयित्वा सिद्धपुरीयश्राद्धवत् चैत्यादौ समाधिकं मोच्यं । भ (भु) क्तं तु तत् स्वधनेनोपार्ज्य पूर्वविधिना तत्र व्ययितव्यं तपः कार्यं च येन तद्भुक्तं निर्धनत्वात् दातुं न शक्यते तेनापि स्वधनानुसारेण इत्वरकालावधिक्रमेण च चैत्यादिकं सत्कुर्वता यथावत् गीतार्थदत्तं तपः कार्यं । यतः गुरुदेवार्थचौरोऽत्र, व्यर्थयत्यर्चयन् जिनं । वृजिनं स्वस्य सद्ध्यान-पात्रदानपरायणः॥१॥ " निकाचितमपि दुःकर्मसद्ध्यानसामर्थ्यात् शिथिलीभवतीति स्थितिः । तथाज्ञाभंगातिक्रमव्यतिक्रमादौ प्रायश्चित्तविशेषविस्तरो व्यवहारभाष्यादिभ्योवसेयः । साधुनापि तद्भोजिगृहिदत्तदेवभुक्तिद्वाराभूतदोषसंभवेन तथैव जीतानुसारेण प्रायश्चित्तविधौ यतनीयं । अन्यथा पूर्वोक्तविधिना कुलपरंपरं दोषमालिन्यं प्रवर्त्तते । यदुक्तं शत्रुञ्जयमाहात्म्ये " देवद्रव्यं गुरुद्रव्यं, दहेदासप्तमं कुलं । अंगालमिव तत्स्पृष्टं, युज्यते नहि धीमतां ॥ १ ॥ " देवादिद्रव्यमविधिना व्यापारितं सत् आसप्तमं कुलं अभिव्याप्य दहेत् । निर्धनत्वादिना निःसारं करोति । " सत्तट्ठगुरुपरम्परा कुशीलेति । सत्तट्ठपयाइं अणुगच्छइति । इत्यादिवत् । उपलक्षणतो यावत् तत्प्रतीकारौदासीन्यं तावत् दोषशुद्धिर्न निःशूकत्वादित्यर्थः । अतोंऽगालवत् कुटुंबादिधियापि तयोः संसर्गो विवेकिना परिहार्य एवेत्यर्थः । एतेन येन देवद्रव्यादि विनाशितं तस्यैव दोषसंभवो नान्यस्येत्यपि वदंतो निरस्ता । इति प्रायश्चित्तद्वारं समाप्तम् ॥ ५९ ॥

अथो विधिनार्जितं दुःकर्म प्रायश्चित्तविधिना भवांतरेऽपि क्षीयते इति तत्सामर्थ्यदर्शनेन भव्यानामुत्साहवृद्ध्यर्थं संकाशादिदृष्टांतानाह–तत्रेदं देवद्रव्यविनाशोद्भूतदुःकर्मक्षयार्थं सिद्धपुरीयश्राद्धनिदर्शनमुक्तपूर्वं बोध्यं। भवांतरे च तत्कर्मक्षयार्थं सं शदृष्टान्तो यथा–

पमार्या दोसेण, उि णरिच्छा जहा हं। पत्तं संगाससड्ढेण, तहा गोवि पाविही ॥ ६० ॥

संकास गंधिलावइ, व ररंगि चेइए वि। चेइयदव्वुव्वयोगी, पमायओ मर संसारे ॥ ६१ ॥

(टीका) पमायेति। संकासेति–संकाशो नाम श्रावकः भावादेव भववैराग्यवान्। यथोदितश्राद्धाचारनिरवद्यव्यवहारो गंधिलावत्यां पुरि वसन् श वतारे चैत्ये प्रशस्तचेताश्चिंतां चकार। अन्यदा कथमपि गृहव्यापारव्याक्षेपादिना चैत्यद्रव्योपजीवको जातः। ततोऽसौ यावज्जीवमनालोचिताप्रतिक्रांतकर्मा मरणं प्य संसारे पूर्वो दुःखपरंपराभाग् संख्येयान् दुर्भवान् भ्रांतः ॥ ६०–६१ ॥

ततः—

तगराए इब्भसु गो, जाओ तं कम्म से याउअ। दारिद्दमसंपत्ती, पु गो पुणो चि निठ ओ ॥ ६२ ॥

केवलिजोगे पुच्छा, कह बोही तहेव संवेओ। किं इत्थमुचिअमिहिं, चेइयदव्वस वुड्ढित्ति ॥ ६३ ॥

(टीका) तगराएति। केवलियोगेति—पूर्वं तद्धनविनाशे तत्कालोपार्जितलाभांतरायाद्युदयात् तत्रात्रापि धनादिरोधः, सांप्रतं तद्वृद्धौ तत्रापि तथैव। यादृशं चोप्यते बीजं तादृशं लभते फलमि र्थः ॥ ६२–६३ ॥

अथ तद्विधिमाह—

गा छायणमित्तं, मुत्तं जं विं चि ज्झ तं व्वं । चेइयदव्वं नेयं, अभि ग्गहो जावजीवाए ॥ ६४ ॥

(टीका) गासछायणेति । स्वगृहनिर्वाहातिरिक्तत्वे सति उचितव्यापारोपार्जितं शेषधनं देवसत्कमेवेति, यावज्जीवाभिग्रहात्मकं मायश्चित्तं प्र पन्नं ॥ ६४ ॥ अथ तत्फलमाह—

सुहभावपवित्तीए, संपत्ती भिग्गहंमि निच्चलया । चेइहरकारावण, तत्थ सया भोग परिसुद्धी ॥ ६५ ॥

(टीका) सुहभावेति । तस्यैव महात्मनो गृहीतमहाभिग्रहस्य भभावप्रवृत्तितोऽतीवचैत्यद्रव्यविवृत्सावशादुल्लसद्विशिष्टाशयोदयाच्च लाभांतरायक्षयोपशमस्तस्माच्च संप्रति प्रभूततरविभूतिसंप्राप्तिस्तस्यां सत्यामपि अभिग्रहे निश्चलता–निजमनोदृढता, अतस्तस्य नाधिकत द्रव्यविषये स्वप्नांतरेऽप्यादातुकामितेत्यर्थः । ततः क्रमेण तस्यामेव नगर्यां तेन चैत्यं विहितं । तत्र सदा भोगपरिशुद्धिः । चैत्यविधापने सदाभोगः शास्त्रपरतन्त्रो विमर्शस्तत्पूर्वं भूम्यादेः समंतात् शोधनं । यद्वा तत्र चैत्यविधापने निषदनादौ क्रियमाणोऽपि सदा नित्यं भोगः आशातनापरिहार इत्यर्थः । अत्र चैत्यविधापनविधिः आशातना च पंचाशकषोडशकादिभ्यो बोध्या ॥ ६५ ॥

अथोपसंहारमाह—

इय सो महाणुभावो, सव्वत्थवि अविहिभावचाएणं। चरिउं विसुद्धधम्मं, अक्खलिआराहओ जाओ ॥६६॥

(टीका) इयसोमेति–इत्येवं उक्तनीत्या स संकाशजीवो महानुभावः । वर्द्धमानसदध्यवसायविशेषात् समुद्घाटितपुण्यप्रभावः, उद्वर्त्तनादिना पुण्यप्रकृतेरुपचयः, अपवर्त्तनादिना पापप्रकृतेरपचयश्चेति भावः । सर्वधर्मकृत्येषुऽविधिभावत्यागेनानुचितप्रवृत्तिरोधेन

विसुद्धधर्म्मं श्रुतचारित्रलक्षणमाराध्य अस्खलिताराधकः-निर्वाणसाधको जातस्तद्धितानुष्टानकारीत्यर्थः ॥ ६६ ॥

संकासोवि विभित्तूणं, कम्मगंठिं सुनिव्वुडो । जाहिही सो उ निव्वाणं, महासत्तो न संसओ ॥ ६७ ॥

(टीका) संकासोवीति । ततः संकांशोऽपि कालक्रमेण समूलमोहमुच्छिद्य महासत्त्वः संतोषसुधासिक्तमनोवृत्तिः, सुनिर्वृत्तः संयमरतत्वेन मुक्तिसुखास्वादकत्वात् जीवनमुक्त इत्यर्थः । यदाहुः " निर्जितमदमदनानां वाक्कायमनोविकाररहितानां । विनिवृत्तपराशानामिहैवमोक्षः सुविहितानामिति ॥ १ ॥ निर्वाणं गमिष्यति । एवं ज्ञानसाधारण (द्रव्य) विनाशेऽप्युक्तविधिना दुःकर्मक्षयदर्शनार्थं कर्मसारपुण्यसारयोर्निदर्शनं यथा—

" भोगपुरे चतुर्विंशतिकनककोटीस्वामी धनावहश्रेष्टी, पत्नी धनवती, तयोर्यमलजातौ कर्मसारपुण्यसारौ सुतौ । अष्टमे वर्षे विज्ञोपाध्यायस्य पार्श्वे पठनाय तस्थतुः । पुण्यसारः सुखेन सर्वविद्या अधीतवान् कर्मसारस्य तु बहूपक्रमेणाप्यक्षरमात्रं नायाति, वाचनलिखनादौ तु किं वाच्यं । ततः पशुप्रायत्वात् तस्य पाठकेनापि पाठनं मुक्तं, क्रमेण द्वावपि यौवनस्थौ पितृभ्यां समृद्धतया सुलभे महेभ्यकन्ये सोत्सवं परिणायितौ । मा मिथः कलहयेतामिति द्वावपि च द्वादश द्वादश कनककोटीर्दत्वा पृथक् कृतौ, पितरौ तौ प्रव्रज्य स्वर्गतौ अथ कर्मसारः स्वजनादिभिर्वार्यमाणोऽपि कुबुद्ध्या तथा वाणिज्यं कुरुते यथा अर्थहानिरेव स्यात् । एवं स्वल्पैरेव दिनैर्जनकार्पितद्वादशकोटयो गमिताः पुण्यसारस्य तु द्वादशकोटयः खात्रं दत्वा तस्करैर्गृहीताः । तेनोभावपि दरिद्रौ जातौ । त्यक्तौ च स्वजनादिभिः भार्ये अपि पितृगृहं गते । ततो निर्बुद्धी निर्भाग्याविति लोकैर्दत्तापमानौ लज्जमानौ गत्वा देशांतरं स्थितौ च पृथक् पृथक् महेभ्यगृहे । तत्राप्यन्योपायाभावाद् भृत्यवृत्त्या यस्य गृहे कर्मसारः स्थितः सोऽपि कृपणत्वात्

तस्मै प्रोक्तं वेतनमपि न दत्ते । मुहुर्मुहुस्त वंचयते । इतो बहुभिर्दिनैराद्येन किमपि नार्जितं द्वितीयेन कियदर्जितं परं तत्प्रयत्नगोपितमपि धूर्त्तेनापहृतं । एवमन्यान्यस्थानेषु भृत्यवृत्त्या धातुर्वादखनिवादसिद्धरसायनरोहणाद्रिगमनमंत्रसाधनरुदन्त्याद्योषधिग्रहणादिना चैकादशवारान् महोपक्रमकरणेऽपि कुबुद्ध्या न्यायवैपरीत्यविधानादाद्येन कापि धनं नार्जितं। किंतु तत्र दुःखान्येव सोढानि । अपरेण पुनरर्जितमपि प्रमादादिनैकादशवारान् गमितं। ततोऽत्युद्विग्नौ तौ पोतमारुह्य रत्नद्वीपं गत्वा सप्रत्ययरत्नद्वीपदेव्यग्रे मृत्युमप्यंगीकृत्य निविष्टौ । ततोऽष्टमे उपवासे नास्ति युवयोर्भाग्यमित्युक्त्वा देव्या तिरोदधे । ततः कर्मसार उत्थितः पुण्यसारस्य त्वेकविंशत्योपवासैः तया चिंतारत्नं दत्तं । कर्मसारः पश्चात्तापं कुर्वन् पुण्यसारेणोक्तो हे बंधो मा विषीद एतच्चिंतारत्नेन तवापि चिंतितं सेत्स्यति । ततो द्वावपि प्रीतौ क्रमात्पोतमारुढौ । रात्रौ च राकाशशांकोदये वृद्धेनोक्तं भ्रातः स्फुटीकुरु चिंतारत्नं विलोक्यते, तस्य चंद्रस्य चाधिकं तेज इति । ततो लघुनापि पोततटस्थेन दुर्दैवप्रेरितेन रत्नं हस्ते नीत्वा क्षणं रत्ने क्षणं चंद्रे च दृष्टिं निदधता मनोरथेन सह मध्येसिंधु तत्पातितं । ततो द्वावपि समदुःखौ स्वपुरं प्राप्य ज्ञानिगुरुं स्वप्राग्भवमप्राष्टां । ज्ञानी प्राह—"चंद्रपुरे जिनदत्तजिनदासश्रेष्ठिनौ परमार्हतावभूतां । अन्यदा तत्रत्यश्रावकैः संभूय ज्ञानद्रव्यं साधारणद्रव्य च तयोः उत्तमत्वादर्पितं रक्षार्थं । अन्येद्युराद्येन स्वपुस्तिकायामतिविलोक्यमानलेख्यकेन मासदेयतया द्रामान् निर्णीय पार्श्वे त्वपरद्रव्याभावादिदमपि ज्ञानस्थानमेवेति विचिंत्य च ज्ञानद्रव्याद् द्वादशद्रामा लेखकस्यार्पिताः । द्वितीयेन तु साधारणद्रव्यं सप्तक्षेत्रीयोग्यत्वेन श्राद्धानामपि योग्यमिति विमृश्य साधारणद्रव्याद् द्वादशद्रामाः स्वगृहगाढप्रयोजने अन्यद्रव्याभावाद्व्ययिताः । ततो मृत्वा दुःकर्मणा प्रथमनरकं गतौ । ततो देवद्रव्यभक्षकसागरश्रेष्ठिवत् सर्वत्र नरकएकेंद्रियद्वित्रिचतुःपंचेंद्रियतिर्यक्षु च द्वादशसहस्रवारान् भूयस्तरदुःखमनुभूय क्षीणदुःक-

र्मणौ युवां जातौ । पूर्वकर्मणा अस्मिन् भवेऽपि द्वादशकोटिर्गमिता । एवं तद्वचः श्रुत्वा द्वाभ्यां श्राद्धधर्मं प्रपद्य 'प्रायश्चित्तपदे सहस्रगुणा द्वादशद्रामाः व्यापारादौ यावदुत्पत्स्यंते तावत् ते ज्ञानसाधारणपदे एवार्पणीयाः । ततः परमुत्पन्नं धनं स्वनिश्रितं कार्यं' इति नियमो जगृहे । ततो द्वावपि प्राक्कर्मक्षयाद्धनवृद्धिं प्राप्य तन्मध्यादुभयपदे सहस्रगुणं देयं समर्प्य च क्रमाद् द्वादशकोटिभाजावभूतां। ततो महेभ्यौ तौ सुश्रावकतया सम्यग् ज्ञानसाधारणद्रव्यरक्षा तदुत्सर्पणादिना श्राद्धधर्ममाराध्य प्रव्रज्य च सिद्धौ इति ॥

अथ देवगुरुद्रव्यविनाशे महाकालदृष्टांतो यथा—अतीतोत्सर्पिण्यास्तुर्यारके श्री संप्रत्यर्हद्वारके श्रीपुरे नगरे शांतनो नृपती राज्यं चकार । तस्य राज्ञी सुशीला, तयान्यदा चत्वारः पुत्राः क्रमेण नीलमहानीलकालमहाकालनामानोऽजनिषत ॥ ततः क्रमेण नीलजन्मनि गजसैन्यं रोगोपद्रवेण मृतं, महानीलजन्मनि हयसैन्यं मृतं, कालजन्मनि अग्न्याद्युपद्रवेण सर्वा ऋद्धिर्विनष्टा, महाकालजन्मनि कालांतरे शत्रुभिः संभूय राज्यं गृहीतं । ततो राज्यभ्रष्टः सस्त्रीपुत्रः शांतनः क्रमेणाटन् सुराष्ट्रायां शत्रुञ्जयी नद्यासन्नपर्वते स्थितिं कृत्वा बहुकालं निरगमत् । तदानीं पुत्रा अप्याखेटकादिव्यसनोद्यता दुष्टकुष्टाद्यामयार्दिता जाताः । ततो नृपति दुःखातुरो झंपापातेन मरणार्थं पर्वतमारुरोह । तत्र संप्रत्यर्हच्चैत्यं दृष्ट्वा गंतुकशंबलार्थं जिनानागमोक्तविधिनाऽपूपूजत् । अत्रावसरे तत्रागतेन तस्य पूजाविधिकौशल्यं दृष्ट्वा विस्मितेन धरणेंद्रेण बहिर्निर्गतः सन् पृष्टो नृपः स्वाभिप्रायं कथयतिस्म । ततो धरणेंद्रो बालमृत्युं निवार्य तत्पुत्रपूर्वभववृत्तांतं राज्ञेऽचीकथत् शृणु भो नरेन्द्र पूर्वभवे प्रथमपुत्रेण चौरजातीयेन तीर्थयात्रार्थं गच्छन् संघो लुंटितः साधुश्च हतः । द्वितीयपुत्रेण क्षत्रीयजातीयेन स्त्रीहत्या कृता । तृतीयेन वणिक्पुत्रेण तत्त्वनिंदा कृता । चतुर्थेन च द्विजपुत्रेण देवद्रव्यं गुरुद्रव्यं च चोरितं । ततो दुर्गतौ बहून् भवान् भ्रांत्वा अकामनिर्जरया किंचित् क्षिप्तकर्माणः क्रमेण चत्वारोऽपि जीवास्त्वत्पुत्रा

जाताः। अवशिष्टकर्मोदयाच्चेदं पापफलं लब्धवंत त्प्रसंगतस्त्वयापि प्र च। अतः सपुत्रस्त्वं एतत्तीर्थसे कुरु। एतज्जलेन त्वा चैत्यानि हं पूजय, पिंड दिष्य परायणो भव, साधून् यथाशक्ति भक्त्या प्रतिलाभय, एवमादिप्रकारेण तत्त्वत्रयाराधनेन दुष्कर्म क्षयं कृत्वा षण्मासांते पुनः राज्यं प्स्य। तदा साधर्मिकत्वात्साहाय्यं दास्यामीत्युक्त्वा स्वस्थानं धरणेंद्रो जगाम। नृपेणापि तथैव राज्यं लब्ध्वा क्रमेण सं शवन्निर्वाणं लेभेऽत्र वि रः शत्रुञ्जयमाहात्म्यतो बोध्यः। अन्येऽपि दृष्टां यथागमं भाव्या। इति श्रेयः ॥ ६७ ॥

देवगुरुद्रव्य विनाशे महाकाल दृष्टांतो. ॥ ५४ ॥

अथ ग्रंथावसानेपि भव्या त्साहयति—

जइ इच्छह निव्वाणं, अहवा लोए वित्थडं किर्ति। ता जि वरनिद्दिठ्ठे, विहिमग्गे आयरं कुणह ॥६८॥

अथ कविः स्वाभिनिवेशं निरा यन्नाह—

तहविह भविबोहर , भणिअं जं च विवरियं इह गंथे। तं सोहंतु गीयत्था, अनभिनिवेसी अमच्छरिणो॥६९॥

अथ ग्रंथ समाप्तिं निगमयन्नंते मंगलं दर्शयति—

तवगणगयणदिवायर, विजयाईमाणसूरिरज्जंमि। भाणुविजयबुहसेवग—वायगलावण्णविजयेण ॥ ७० ॥

गंथंतरगा हिं, मत्थिया दव्वसित्तरी ए। भविअज बोहणत्थं, मंगलम कु उ निच्चं ॥ ७१ ॥

॥ इति द्रव्यसित्तरी पूर्णा ॥

॥ अथ टीकाकार प्रशस्तिः ॥

वेदवेदर्षिचंद्रेऽब्दे, ईषस्य सितपक्षतौ । विवव्रे तत्रवृत्तिश्च, लावण्याऽह्वयवाचकैः ॥ १ ॥

यावन्महीमृगाक्षीयं, धत्ते वारिधिमेखलाम् । वाच्यमाना बुधैर्जीयात्, सवृत्तिर्द्रव्यसप्ततिः ॥ २ ॥

तर्कादिशास्त्रनिपुणैर्वैराग्यामृतसागरैः । शोधितेयं श्रिये श्रीमद्विद्याविजयकोविदैः ॥ ३ ॥

॥ इति ॥

॥ इति श्री द्रव्यसप्ततिकावृत्तिः समाप्ता ॥

॥ ॐ ॥

॥ देवद्रव्याधिकारेऽन्यज्ञातानि तत्र–देवाक्षत–भक्षक–शुभङ्करश्रेष्ठिज्ञातम् ॥

अ तादेस्तु देवस्य, भक्षको दुः मा॰ यात्। तत्ततो यत्नतो रक्ष्यं, देवद्रव्यं विवेकिभिः ॥ १ ॥

स्पष्टार्थोऽयम् श्लोकः। भावार्थस्तु भङ्करज्ञातेन ज्ञेयः—

पुरे शुभङ्करश्रेष्ठी धना ो नित्य जिनार्चावन्दनादिकं तनोति। एकदा जिनमूर्तिं नत्वाऽग्रे स्थितः तदा केनचित्सुरेण पूर्वं जिनाग्रे दिव्यतण्डुला बहवः पुञ्जत्रयीकृतास्तेन दृष्टाः। अपक्वानपि तान् सुगन्धीन् वीक्ष्य जिह्वास्वादवशंगतः श्रेष्ठी त्रिगुणाधिकान् स्वगृहादानीय तण्डुलाँस्तत्र मुक्त्वा तान् दिव्यान् जगृहे। स्वगृह एत्य तेषां तण्डुलानां क्षीरमपाचयत्। तेषां सुरभित्वं सर्वत्र प्रसृतं। इतश्च तद्गृह एको मासक्षपणः सुविहितसाधुर्भिक्षार्थं समेतः। श्रेष्ठिना क्षीरमभ्यात् किञ्चिद्दत्त। मुनिस्तु परमार्थमविदन् तमाहारं झोलिकायां मुक्त्वाऽग्रे चचाल। तदा मुनिस्तु सप्तचत्वारिंशद्दोषमुक्ताहारी अत एव शुद्धकोष्ठकधरस्तदयोग्याशनगन्धागतमहिम्ना दध्यौ—"अहो महेभ्यावतारः श्रेष्ठोऽस्मदपि, यत्रेदं मनोहरमशनं यथेष्टं स्वेच्छया नित्यखानं (भोज्यं) भवति" एवं तदाहारागतगन्धेन चारित्रध्यानं मुनेर्दूरं गतं। इत्थं गुरुपार्श्वमगात् तत्र च दध्यौ—"किं गुरुसमक्षमाहारालोचनेन? अद्य रुचिराहारोऽस्ति, लोभेन यदि स्वयमेवाहरेत्तदाऽहं किं वें? आलोचनयाऽलं"। ततः शीघ्रं स शिष्यो भोजनार्थं स्थितो दध्यौ—"अहो अस्य स्वादो देवानामपि दुर्लभः, अद्यैव प्राप्तभवस्य सारो दृष्टः, एतावन्तं कालं यावन्मया देहो दमितः कृशीकृतश्च, एतादृगशनं नित्यं लभ्यते तस्यैव सफलं जन्मेति" ततस्तदाहारं भुक्त्वा सुखं सुप्तो निद्रां प्राप आवश्यकादिक्रियाकालेऽपि नोत्थितः। तदा सूरीशो दध्यौ—" नूनं सदा सुविनीतोऽपि

अयमद्यैव प्रमादी जातः, तत्कारणमशुद्धाहारकरणमेव भावि "। ततः प्रभाते स श्राद्धः सूरीशं वन्दनाय समेतस्तं मुनिं सुप्तं वीक्ष्य हेतुं पप्रच्छ। सूरिः प्राह—" कल्ये आहारं कृत्वा सुप्तः, उत्थापितोऽपि नोत्तिष्ठति " तच्छ्रुत्वा श्रेष्ठ्युवाच—हे पूज्य! आहारस्तु कल्ये म दृगृहीतो "। गुरुः —र। दोषैर्वि प्र लाभितो न?" स प्राह—" दो ोऽपि न ज्ञ तः, परं जिन च। ाधिकानन्यान। गृहीताः " इ भद्रकत्वात्सर्वं वृत्तान्तं। श्रुत्वे रुः — नाहं तवेदं णं :—

जिण िकरं, पभावगं णदं णा। खंतो ि दव्वं, अणंतसंसारिओ होइ ॥ १ ॥

ि यणवुड्ढिकरं, पभावगं गुणाणं। रक्ख ो जिणदव्वं, परित्तसं ारिओ ोइ ॥ २ ॥

भृ हे द्र! कर्सि श्चित्पुरे एक इभ्यः प्राति शिमकमेकं ड ते। स :स्वो दध्यौ—" यो मत्तुल्यः स्यात्तथाऽहं "। तत एक िभ्य दृष्ट्वा चैत्यगृहे का तेन भित्त्यां प्रच्छन्नं यितः। : क्रमेण तद्गृहे वसन्निभ्यो :स्वोऽभवत्। तदा स निःस्वः —"मद्विडम्बना लं त्वयेदं मर मवेहि "। : इभ्यः समतोषयत्, ततः स स्वकृत्यं ौ। इभ्येन तमिदि ाखण्डं भित्तितो निष्काश्य यत्रि पदे नूतनं चैत्यं विदधे, तदा नः सुखी बभूव। त त् हे श्रेष्ठिन्! त्व त्विदं भक्षितं, ो महत्पापं लग्नं "। तच्छ्रुत्वाभीतः श्रेष्ठी —" हे पूज्य! ममापि कल्ये एव बहुद्रव्यहानिर्जाताऽस्ति "। सूरिर्जगौ—"हे श्रे! , मुनेः पुनरान्तरं विनष्टं। आलोचना-पदेऽधु तव हे द्धनं ते तद्व्ययेन चैत्यकरणे भोऽस्ति "। : श्रेष्ठिना त। : ि रेचक च द्रव्यं

पाययित्वा शिष्यकोष्ठकं द्धं चकार, तदाहारणा पि गोमयरक्षालेपमयं कृत्वा दिनत्रयं यावत्सातपस्थले मुक्तं, ततो ग्राह्यं जातं सूरि-
शिष्यस्तत्पाप तपसाऽऽलोच्य संयमेन स्वात्मसाधनं समाराधयत् ॥ इति शुभङ्करश्रे ज्ञातम् ।

श्राद्धो भो य देवस्वं, कृत्वा मूल्यं समाधिकं । नादद्यान्नैव दातव्यं, श्राद्धानां च परस्परम् ॥ १ ॥

उद्यापनादावपि प्रौढाडम्बरेण न मण्डिते जने बहुश्लाघादि स्यान्निष्कयं स्तोकं ति इति व्यक्त एव दोप इति यद्वृद्धिद्वारे गाथायामुक्तं तत्रार्थे श्राद्धविधिगदितं लक्ष्मीवतीज्ञातम् । यथा—

सा महर्द्धिर्धर्मिष्ठा महत्वार्थिनी स्तोकस्तोकनिष्कयार्पणेन विविधोद्यापनादिपुण्यकार्याणि प्रौढाडम्बराण्यजस्रं करोति कारयति च देवादिद्रव्यं वर्द्धयन्त्यस्मि, प्रभावनां च प्रोज्झम्भयन्त्यस्मीति धिया । एवं श्राद्धधर्ममाराध्य मृता स्वर्गतापि प्रज्ञापराधदोषाद्धीनसुरीत्वेनोत्पन्ना, क्रमाच्च्युता महेभ्यस्य निरपत्यस्य मान्यत्वेनोत्पन्ना । परं तस्या गर्भस्थत्वे मातुः सिमन्तमहः परचक्रभयोद्रेकेण जन्म-षष्ठी-नामस्थापना-मुण्डनादिमहाश्च नृपत्यमा दीनां गृहे शोकोत्पत्त्या नाजायन्त पित्रा प्रौढ-प्रौढतराऽडम्बरेण प्रारब्धा अपि । तथा मणिस्वर्णाभरणानि सर्वाङ्गीणा पित्रा दरं कारितान्यपि तया दिनमात्रमपि परिधातुं नाशक्यन्त स्तेनादिभयेन । एवं भोजननेपथ्यादावपि प्रायो यद्यत्सामान्यं तत्तत्तस्या आ ती सर्वत्र मान्यत्वेऽपि प्राक्कर्मदोषेण । तदु केनचित्—

यर तुज्झ न दोसो, दोसो अम्हाणपुव्वकमाणं । रयणायरंमि भरिए, सालुरो हत्थि मे लग्गो ॥ १ ॥

अस्या एकोऽपि महो न जातोऽस्तीत्याऽडम्बरेण पित्रा तस्यां विवाहे विधीयमाने लग्नासत्तौ माता मृता तेन निरुत्सवं प्राणिग्रहणमात्रमजनि । महेभ्योदारश्वशुरगृहगमनेऽपि मान्यत्वेऽपि च प्राग्वन्नवनवभयशोकमान्द्यादिना मनोऽभीष्टभोगसुखोत्सवादियोगस्तस्याः प्रायो नासीत् । ततस्तयाऽत्युद्विग्नया संविग्नया च क्वचित् केवली पृष्टः प्रोचे, "प्राग्भवे त्वया स्तोकनिष्क्रयार्पणप्रौढाडम्बरदर्शनादिना दुष्कर्मार्जितं तत्फलमिदम्" । ततः सा तत्पापमालोच्य प्रव्रज्य क्रमात् सिद्धा ॥ इति लक्ष्मीवतीज्ञातम् ॥ प्रकृतेऽयमत्र विशेषः–तस्मादुद्यापनढौकनादौ निष्क्रयग्राह्यवर्तुलिकानालिकेर–मोदकदेयावन्मूल्यं स्यात्तावत्तन्निष्पादनानयनाद्युपक्रमपदे तदनुसारेण कियदधिकं चार्पणीयम् । एवं निष्क्रयशुद्धिः । केनचित् सविस्तरोद्यापनादौ स्वनाम्ना मण्डितेऽधिकशक्त्याद्यभावात्तदुद्यापनाचारसत्यापनार्थं कश्चिद्यावन्मुञ्चति, तावतापि न दोषः ॥

सकलपण्डितमुकुटायमान–विद्वद्वर्य–मुनिमतल्लिका श्रीमत् सोमधर्मगणिविरचितोपदेशसप्ततितः कथानकद्वयम् ॥

कुर्वन्ति देवद्रविणोपभोगं, ये ते नरा दुर्गतिगामिनः स्युः ।
कथानकान्यत्र बहूनि सन्ति, तथापि दिग्मात्रमुदाह्रियेत ॥ १ ॥

इह खलु एकान्तश्रीदेवगुरुभक्तिकारकेण विशुद्धश्रीसम्यक्त्वमूलद्वादशव्रतधारकेण सुश्रावकेण देवसम्बन्धिद्रव्योपभोगः सर्वथा न कार्यः, स्वपरसमयनिषिद्धत्वाद् बहुदोषसम्भवाच्च—

देवद्रव्येण या वृद्धि–र्गुरुद्रव्येण यद्धनम् । तद्धनं कुलनाशाय, मृतोऽपि नरकं व्रजेत् ॥ १ ॥

एकमपि क   म्बीबीजं भारस   माणमपि गुडं विनाशयति, विषस्य लवोऽपि परमान्नभूतं   ल सर्वेषाम पयोगि किं न धत्ते ? यन्ते च केऽपि मूर्खा देवद्रव्येण व्य   दि कुर्वतः, कदाचिन्नि   त्वे ते देवद्रव्य । यिमिस्तवृद्रव्यपश्चान्मार्गणे एवं वदन्तो यथा—न सन्ति स   सत्पार्श्वे द्रम्माः, पितृ   नीयो   ऽ   कं   ः, न   पितृ   पुत्रा   किमपि अनादेयम्, इत्यादियत्तत्प्रलापिनो वरा   स्तेऽनः   न्तसंसारक्लेशभाजनं   न्ति केचित्तु धनवन्तोऽपि महत्त्वस्पृहय   वः प्रभूतसमुदायमध्ये बहुद्युम्नपरिहितेन्द्रमा   लभ्यी   बहुदेवद्रव्या अपि तन्मार्गणे दीनमेव भाषन्ते, मनसापि तदर्पणं न वाञ्छन्ति । देवस्य   मप ।   म्रिय   सन्ति । देवस्तव   मधिको मम किं न्यूनो, यदा विलोकयिष्यते तदानीमर्पयिष्या   , इत्यादि कालक्षेपमेव कुर्वाणा उल्लुण्ठनादिनस्तेऽपि तेषामेव प   तौ   वेशनीयाः   भ्रातृद्वयोदाहरणम् —

विश्वपुरे क्षेमङ्करो रा   तस्य   गन्धरः   ः । सोऽन्यदा वने   यापि   नेः केवलज्ञानोत्सवं देवैः क्रियम   दृष्ट्वा   -तिस्मृतिस्तदैवोत्पन्नवैराग्यो देवतादत्तवेषः   व्राज वन्दितो राजाद्यैः विजहारवसुन्धरावलये, चकार भूयांस्य   तपांसि । अन्यदा तस्य मुनेः   ध्यानाधिरूढस्य   धि   नमुत्पेदे । आगतस्तत्रैव पुरे । राजादयो वन्दितुं ग   ः, प्रारब्धा ते   पि धर्मदेशना, तत्र चावसरे कोऽपि कु   सर्वरो   ाजधानीव, मक्षिकाणां पितृगृहमिव, पदे पदे बालकाद्यैरपि   रादिभिरुपहन्य   तः । राजादयश्च त   शदुर्द   निप   तं दृष्ट्वा त   व्य   मुनेः पार्श्वे पृच्छन्ति ।   निः प्राह—   मपुरे नन्दनागदेवौ द्वौ भ्रातरौ । वृद्धो न्य-रे   ः, अपरस्तु   परीतः । अन्यदा तन्नगराधिपेन   रितजिनमन्दिरे देवद्रव्यरक्षणाय नियु   ौ,   सारां   ः ।

देवः क्षीण   ोऽन्तरान्तरा   लेजतया   लं स्वल्पं   देवद्रव्यं भुङ्क्ते ।   तु—

नन्दनाग-देवचरित्रम्

॥ ० ॥

जिणपवयणवुड्डिकरं, पभावगं नाणदसणगुणाणं । भक्खंतो जिणदव्वं, अणंतसंसारिओ होइ ॥ १ ॥
जिणपवयणवुड्डिकरं, पभावगं नाणदंसणगुणाणं । रक्खंतो जिणदव्वं, परित्तसंसारिओ होइ ॥ २ ॥
जिणपवयणवुड्डिकरं, पभावगं नाणदंसणगुणाणं । वड्ढंतो जिणदव्वं, तित्थयरत्तं लहइ जीवो ॥ ३ ॥

इत्यादि बहुप्रकारश्रीआगमोक्तवाचोयुक्तिभिर्निवारितोऽपि यावता लघुर्न तिष्ठति, तावता वृद्धश्चिन्तयति स प्रातर्भूपाय निवेदयिष्यामीति । अत्रान्तरेऽकस्माच्छूलेन रात्रौ मृतः व्यवहारिणः सुतो जातः । तत्र भवे भव्यान् भोगान् भुक्त्वा प्रान्ते व्रतं लात्वा प्राणतकल्पे देवो जातः । एवं सप्तभवान् दीक्षामाराध्य अच्युतादिषु देवत्वेन समुत्पद्य च क्रमेण सोऽहं युष्मत्पुत्रो युगन्धरो जातः । नागदेवस्तु तस्मिन्नेव भवे विज्ञातस्वरूपः सन् राजादिभिर्भृशं गर्हितः । भक्षितदेवद्रव्यपदे गृहीतगृहसर्वस्वश्च प्रान्ते षोडशवर्षाणि रोगार्त्तः शेषद्रव्यार्प्पणाय सुतानां कथयित्वा मृतः । पूर्वाभ्यासतश्च प्रतिभवं तथैव कुर्वन् सप्तसु नरकेषु तिर्यग्भवान्तरितो भ्रामं भ्रामं एष वराकः कुष्ठी जातः यदुक्तम्—

भक्खणे देवदव्वस्स, परत्थी गमणेण य । सत्तमं नरयं जंति, सत्तवाराउ गोयमा ! ॥ १ ॥

इति श्रुत्वा स कुष्ठी जातिस्मृतिं प्राप्य आलोचितसकलपापः, प्रान्ते प्रपन्नानशनो मृत्वाऽच्युते देवो जातः । क्रमेण महाविदेहे मोक्षङ्गमी । स च युगन्धरराजर्षि क्रमेण सिद्धिसौधमध्यास्त ॥ इति देवद्रव्यरक्षणे परिभोगे च नन्दनागदेवयोर्दृष्टान्तः ।

देवद्रव्यपरिभोगे परसमयोक्त कुक्कुरदृष्टान्तः—

प्रमादे मा मतिं कुर्यात्, प्राणैः कण्ठगतैरपि । अग्निदग्धाः प्ररोहन्ति, प्रमादग्धाः पुनर्नहि

पुरा जगत्त्रयाभीष्ट-नामा श्रीरामभूपतिः । पुर्यामयोध्यायां, साम्राज्यं पर्यपालयत् ॥ १ ॥ तदैकः कुक्कुरः कश्चि-न्निविष्टो राजवर्त्मनि । केनचिद्विप्रपुत्रेण, कर्करेण हतः श्रुतौ ॥ २ ॥ श्वा निर्यल्लोहितो न्याय्य-स्थान गत्वा निविष्टवान् । भूपेनाहूय पृष्टोऽवग्, निरागाः किमहं हतः ? ॥३॥ तद्घातकं ब्रह्मपुत्रं, तत्रानाय्य नृपोऽब्रवीत् । असौ त्वद्घातको ब्रूहि, कोऽस्य दण्डो विधा ते ॥ ४ ॥ श्वाऽवोचदस्य रुद्रस्य, माठापत्ये नियोज्यताम् । क एष दण्डो राज्ञेति, भाषितः श्वा पुनर्जगौ ॥५॥ प्रागहं सप्त जन्मभ्यः, पूजयित्वा सदाशिवम् । देवस्वशीत्या प्रक्षाल्य, पाणी भोजनमाचरम् ॥६॥ स्त्यानाज्यमन्यदा लिङ्ग-पूरणे लोकढौकितम् । विक्रीणानस्य काठिन्या-न्नखान्तः प्राविशन्मम ॥ ७ ॥ विलीनमुष्णभक्तेना-जानता तन्मयाहृतम् । तेन दुष्कर्मणा सप्त-कृत्वो जातोऽस्मि मण्डलः ॥८॥ सप्तमेऽस्मिन् भवे राजन् ! जात जातिस्मृतिर्मम । अधुना त्वत्प्रभावेण, जाता वाग्मम मानुषी ॥ ९ ॥ एवमज्ञ तो भुक्तं, देव दुःखकारणम् । रक्षणीयमतस्तद्धि, विवेकज्ञैः स्वशक्तितः ॥ १० ॥ अधिकरात्रिभिर्मासै-र्माठापत्यात्रिभिर्दिनैः । शीघ्रं नरकवाञ्छा चेत्, दिनमेकं पुरोहितः ॥ ११ ॥ विन्ध्याटवीष्वतोयासु, ष्ककोटरवासिनः । कृष्णसर्पाः प्रजायन्ते, देवदायोपहारिणः ॥१२॥ एवं देवद्रव्यरक्षाविनाशे, श्रुत्वा भव्याः ! स्पष्टह न्तयुग्मम् । कार्यो यत्नस्तस्यरक्षाविधाने, संसारः स्याद्वो यथा शीघ्रमल्पः ॥ १३ ॥

इति देवद्रव्यपरिभोगे परसमयप्रसिद्धं श्वानकथानकम् ।

सकलसूरिपुरन्दरपरमगुरु तपागच्छगगनाङ्गणनभोमणिगच्छाधिराजभट्टारकश्री. ५

श्रीविजयसेनसूरिप्रसादित-सेनप्रश्नतः देवादिद्रव्यविषयाः प्रश्नोत्तराः—

प्रश्नः-मालासम्बन्धि स्वर्णरजतसूत्रादि सर्वं देवद्रव्यं वा ज्ञानद्रव्यं वा साधारणद्रव्यं वेति। उत्तरम्—तत् सर्वं देवद्रव्यमिति सम्प्रदायः ॥ सेनप्रश्न० २ उल्लास प्र० ३२ पं. आनन्द वि०

प्रश्नः—ज्ञानद्रव्यं देवकार्ये उपयोगि स्यान्नवा? यदि स्यात्तदा देवपूजायां प्रासादादौ वेति । उ० एकत्रैव स्थानके देवरिक्थं, क्षेत्रद्वयामेव तु ज्ञानरिक्थम् । सप्तक्षेत्र्यामेव तु स्थापनीयं श्रीसिद्धान्तो जैन एवं ब्रवीति ॥ १ ॥ एतत्काव्यमुपदेशसप्ततिकाप्रान्ते ऽस्ति, एतदनुसारेण ज्ञानद्रव्यं देवपूजायां प्रासादादौ चोपयोगि भवतीति ॥ से० २ उ० प्र–८४ पं. कनकवि–कृतप्रश्नः । उपदेशसप्ततिकान्तरगतपाठस्त्वेवम्–ज्ञानद्रव्यं यतोऽकल्प्य, देवद्रव्यवदुच्यते । साधारणमपिद्रव्यं, कल्पते सङ्घसम्मतम् ॥ २० ॥ श्रीमङ्केनापि तद्द्रव्य, सप्तक्षेत्र्यां जिनाज्ञया । व्यपनीयं न देयं तु, मार्गणादौ यथा तथा ॥ २१ ॥ यतः—

एकत्रैव स्थानके देववित्तं, क्षेत्रद्वयामेव तु ज्ञानरिक्थम् ॥ सप्तक्षेत्र्यां स्थापनीयं तृतीयं, श्रीसिद्धान्ते जै(जि)न एवं ब्रवीति ॥ १ ॥ जातु ज्ञानादिसम्बन्धि-द्रव्यभोगो भवेत्तदा । तत्पदे निजवित्तानि, देयानिद्विगुणान्यपि ॥२२॥ इति उपदे०, ५ अधि०, १७ उप०

प्रश्नः—देवद्रव्याधिकारे कथं श्राद्धैर्देवद्रव्यवृद्धि कर्त्तुं शक्यते, यदुक्तमागमे—' भक्खंतो जिणदव्वं अणंतसंसारिओ भणिओ ' इति जानन्नपि आत्मव्यतिरिक्तानां यच्छन् तेषां संसारवृद्धिं प्रति कारणं भवति, न हि विषं कस्यापि विकारकृन्न स्यात् सर्वेषामपायकृदेव स्यात्, ग्रन्थान्तरे आलोचनाधिकारे मूषकादीनामपि दोषोत्पत्तिरुक्तास्ति, तदत्र का वृद्धि प्रतिरीतिरिति अत्रोत्तरं-मुख्यवृ-

न्या श्राद्धानां देवद्रव्यस्य विनाशन एव दोषः, यथाकालमुचितव्याजदानपूर्वकं ग्रहणे तु न भूयान् दोषः, समधिकव्याजदाने पुनर्दोषाभावोऽवसीयते, तेन तेषां यत्तदर्जनं तन्निःशूकतादिदोषपरिहारार्थं ज्ञेयम् । किञ्च–श्रीजिनशासने देवद्रव्यस्यविनाशे दुर्लभबोधिता तद्रक्षादिदेशनादानादौ साधोरपि भवदुःखं च शास्त्रे दर्शित स्तः, तेन तदभिज्ञाना श्राद्धाना तस्याव्यापारणमेव यौक्तिकं, मा कदाचित्प्रमादादिना स्वल्पोऽपि तदुपभोगो भवत्विति सुस्थानस्थापनप्रत्यहं सारादिकरणपुरस्सरं महानिधानवत्परिपालने च तेषामपि न कोऽपि दोषः, किन्तु तीर्थकृन्नामकर्म्मनिबन्धनादिहेतुर्लाभ एवेति, इतरस्य तु तद्भोगदोषानभिज्ञस्य निःशूकताद्यसंभवाद्वृद्ध्यर्थं
णग्रहणपूर्वकं समर्प्पणे न दोष इति तथा व्यवह्रियमाणमस्तीति सम्भाव्यते मूषकादिषु तु वृद्ध्याद्यर्थं समर्पणव्यवहाराभावात्तेषां तद्भक्षणे दोष एवेति ॥ से० उ० २ प्र० १५६ पं जयविजयगणिकृत प्र० ।

प्रश्नः–कश्चित् श्राद्धः स्वद्रव्येण प्रतिमा कश्चित् पुस्तकं च तदा प्रतिमाकर्तुर्देवद्रव्यं पुस्तकलेखकस्य ज्ञानद्रव्यं च लगति नवेति । अत्रोत्तरं–उभयोरपि यथाक्रमं ते उभे न लगते इति सम्भाव्यते। से० उ० २ प्र० १९७ पं० देवविजयगणिकृत प्र०

प्रश्नः–गृहचैत्ये यदि केनचिदर्हतां भूषणानि रितानि लान्तरे च स गृहस्थो गृहकार्ये आपतिते तानि व्यापारयति तदा कल्पन्ते नवेति, उ रम्–यदि देवार्थमेव कारितानि तदा न कल्पन्ते यदा तु धारण्यन कारितानि तदा कल्पन्ते, अत्राभिप्राय एव प्रमाणमिति । से० उ० ३ प्र० १६९ पं० विनय शलगणिकृत प्रश्नः ।

प्रश्नः–सप्तक्षेत्रमुक्तद्रव्यान्तः साधुसाध्वीद्रव्यस्य व्ययः सा ध्वीना कस्मिन् ाने योज्यते श्राद्धैरिति, अत्रोत्तरम्–सप्तक्षेत्रीमुक्तद्रव्यस्य व्ययः साधुसाध्वीक्षेत्रयोरापत्राणवैद्य यनमार्ग्गसहायकरणादिषु श्राद्धैः कार्यत इति॥ से०उ–३प्र०३७२पं–पद्मविजयग०प्र०

प्रश्नः—देवद्रव्य वृद्धिकृते द्वैस्तत्स्वयं व्याजेन गृह्यते न वा इ तद्ग्राहकानां दूषणं किं भूषणमिति । अत्रोत्तरम्— द्धानां देवद्रव्यस्य व्याजेन ग्रहणं न युज्यते, ःशूकता प्रसङ्गात् न वाणिज्यादौ व्यापारणीयं स्वल्प पि देवद्रव्यभोगस्य सङ्काशसम्बन्धादिष्वतीवायतौ दुष्टविपा कतया दर्शितत्वादिति ॥ से० उ–२ प्र–२७४ पं० पद्मविजयकृत प्रश्नः ॥

प्रश्नः—केनापि स्वगृहं जिनगृहे , श्राद्धः कोऽपि दत्वा तिष्ठति न वेति उत्तरम्—यद्यपि साधिकभाटकप्रद पूर्वकम ाने दोषो न ति, तथापि तथाविधकारणमन्तरेदं युक्तिमत्र प्र भाति देवद्रव्यभोगादौ निश्शूकताप्रसङ्गात् इति से० उ० ३ प्र–४१६ पं–हर्षचन्द्रकृत प्रश्नः ॥

प्रश्नः—उपाश्रये सांवत्सरिकादिप्रतिक्रमणावसरे यद् घुसृणतैलादि न्यते तद्देवद्रव्ये सा रणद्रव्ये वा समायाति इति, म्—यथाप्रतिज्ञं देवद्रव्ये धारणद्रव्ये वा समायातीत्यवधेयम् ॥ से०उ० ३ प्र० ४३१ पं० वि त्रि यगणिकृत प्रश्नः ॥

प्र ः—श्राद्धा देवद्रव्यं व्याजेन गृह्णन्ति न इति । उत्तरम्—महत्कारणं विना न ह्णन्ति इति ॥ से० उ० ३ प्रश्नः । ४९२ गणिजीवविजय कृत प्रश्नः ॥

प्र ः—जिनालयक तुः आत्मीयं दीयते न इति । उत्तरम्—जिना पकेन स्वकीयकार्यं न कार्यत इति ॥ से० उ० ३ प्रश्नः ४९३ गणिजीववि० प्र ः ॥

प्र ः—ज्ञानद्रव्यम ीद्रव्यं च जिन र्ये आयाति न वेति । उत्तरम्—जिनालयकार्ये वि इति अक्षराण्युपदेशचिन्तामणौ सन्ति, अ रिद्रव्यं महत्कारणं विना न ायाति इति ज्ञायते ॥ ०उ ३ प्र० ४९४ गणिजीववि० कृत प्रश्नः

प्रश्नः—शतदोकडकपुष्पाणि मालिकपार्श्वाद् गृहीत्वा जिनप्रतिमायाश्चटाप्यते, मालिकस्य तद्द्रव्य ने धान्यवस्त्रादिकं समर्प्यते तदर्पणे च दोकडदशकमुद्धरति, तद्द्रव्यं देवसत्कं मालिकसम्बन्धि वा इति। उत्तरम्-शतदोकडपुष्पाणि गृहीत्वाधान्यादिकं समर्प्यते, तदर्पणे च कडकोशेरकेण यदुद्धरति तद्देवद्रव्यं भवति न तु मालिकस्य, यतो लोके शतदोकडपुष्पचटापनयशोवादो जायते त न्न्यूनचटापने दोषो लगति, तदुद्धरितं द्रव्य देवद्रव्यमध्ये प्रक्षिप्यते तदा दोषो न लगतीति॥से०उ०४ प्र०९१वटपल्लीयलङ्ककृतप्र०॥

प्रश्नः—द्रव्यलिङ्गिद्रव्यनिष्पन्नचैत्यमविधिचैत्यमित्या नोक्तिः, पुस्तकादिक्षेत्रेषु तद्द्रव्यव्यापारणं युक्तमयुक्तं वा? यदि युक्तं तर्हि चैत्ये कथमयुक्तं? तदर्पितं पुस्तकं सुविहितैः कथं गृह्यते इति, तथा कैश्चिच्चिरन्तनाचार्यैः शिथिलपथमपास्य स्वद्रव्यानीतमुक्तापटलं लेष्टुनाचूर्णीकृतं उग्रविहाराङ्गीकारसमये, यदि तद्द्रव्य पुस्तकादिषु कल्पनीयमभविष्यत् तदा मुक्ताफलचूर्णनेन तद्द्रव्यविनाशनं नाकरिष्यदिति। उत्तरम् चैत्यमाश्रित्य विध्यविधिविचारः शास्त्रेषु प्रोक्तोऽस्ति न तु पुस्तकमाश्रित्य, तेन न तयोः साम्यम् तत एव च परम्परयापि तत्पुस्तक गृह्यमाणमस्तीति न काऽप्यनुपपत्तिः। यच्च कैश्चिच्चिरन्तनदर्शनिभिः सुविहितम ङ्गीकारे मुक्ताफलानि लेष्टुना चूर्णीकृतानि तदुग्रवैराग्यवत्तारव्यापनार्थमिति न काप्यनुपपत्तिरिति॥ से०उ०३ प्र० २९८ पं—कीर्तिविजयगणिकृत प्रश्नः॥

प्रश्नः—तीर्थे यन्नालिकेरादिद्रव्यं मानितं तदेव मुच्यतेऽन्यद्वा इति। उत्तरम् शङ्खेश्वरादितीर्थे मूलविधिना यदेव मानितमभूत् तदेव मुच्यते, कारणे तु यथा देयं न भवति तथा कर्त्तव्यमिति॥ से० उ० ३ प्र० ४४१ पं० धीरकुशलगणिकृत प्रश्नः॥

प्रश्नः—गोप्रभृतिजीवमोचनाय द्रव्यलिङ्गिनां द्रव्यं ग्रहीतुं कल्पते न वा इति। उत्तरम्—ज्ञानादिसम्बन्धि द्रव्यं न भवति तदा गृह्यते षेधो ो नास्ती। से० उ० ३ प्र ४६९ पं-नाकर्षिगणिकृत प्रश्नः॥

द्रव्यसप्ततिकायाः शुद्धिपत्रकम्

पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध
१	११	स्थितत्त्व	स्थिततत्त्व	१६	२	दुःख	दु.ख—	३१	१२	दुःस्वद्दं	दुःखदं
२	३	श्रीविरजि	श्रीवीरजि	१६	४	तिर्यङ्क्षेव	तिर्यङ्डेव	३२	८	१ मो	१५ मो
२	८	जाया	जया	१७	८	(साधुसूरि)	[साधुसूरि]	३३	१	साहजे वहुइ	लाहजे वट्टइ
३	१४	दोपायत्तिः	दोषापत्तिः	१९	८	नियस	निर्यंस	३४	१४	सुद्दि	सुद्धि
४	१	शिक्षप्रयोजका	शिक्षाप्रयोजका	२०	१०	फलादि द्रव्या-	फलादिद्रव्या-	३५	१	सुद्धेण	सुद्धेण
४	४	स्थैद्वारैरेतस्य	स्थैर्द्वारैरेतस्य	२१	१	तृष्णागृह	तृष्णाग्रह	३६	१	तक्कर	तक्कर
४	८	तेणेयमि	त णेयमि	२१	६	चत्य	चैत्य	३६	३	ग्रहण	ग्रहणम्
४	१४	छावक	छूावक	२२	४	दष्टि	दृष्टि	३७	१	ढर्कचा	ढर्कं चा
६	१३	कार्य कारण	कार्यकारण	२४	३	कर्मनियमा	कर्म नियमा	३७	२	युष्मामि	युष्माभि
७	३	ध्याजादी	ध्याजादि	२५	७	परित्त संसा	परित्तसंसा	३७	९	पादः	पादाः
७	३	दानोपेक्ष	दानोपेक्ष—	३०	२	तद्दुति	तद्दुति	३८	१२	मम्मादि	सम्मादि
१२	१३	पूर्वं	पूर्वं	३१	३	चुत्वा	च्युत्वा	३९	१२	दृश्यते	दृश्यंते
१२	१४	साहाप्यं	माहात्म्यं	३१	७	व्रजेत्	व्रजेत्	४५	१४	एवंतद्विधि	एव तद्विधि

पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पृष्ट	पङ्क्ति	अशुद्ध	शुद्ध
५१	३	सकांशो	सकाशो	५९	११	दैव	देव	६३	११	देयानिद्विगुणा	देयानि द्विगुणा
५३	४	त्सपणा	त्सर्पणा	६०	३	अनादे	अनादे-	६४	३	भिज्ञाना	भिज्ञाना
५४	७	किस्ति	किञ्चि	६०	९	विजहारवसुन्धरा	विजहार वसुन्धरा	६४	११	साधारणत्वम	साधारणत्वेन
५४	१०	ग्रन्थ समाप्ति	ग्रन्थसमाप्ति	६०	१४	वृद्धाभ्राता	वृद्धभ्राता	६५	२	गृहीत्वाधान्या	गृहीत्वा धान्या
५६	८	हत्त	हत्तं	६१	१२	दृष्टान्तः	दृष्टान्तः	६६	७	लेष्टुनाचूर्णी	लेष्टुना चूर्णी
५७	१२	छुत्वाभीत	त्रुत्वा भीत.	६२	९	अधिकरा	अधिकारा				
५८	६	महत्वा	महत्वा	६३	८	मत्र्प्र	सक्त				

महामहोपाध्यायश्रीलावण्यविजयगणिविरचिता द्रव्यसप्ततिका सवृत्तिः सम्पूर्णा.